

## ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில்—சதுர்த்த ப்ரகரணம்

### த்ரிபாத் விபூதி ப்ரகரணம்

[ஆத்மோஜ்ஜீவரத்தி லீச்வரன் பண்ணும் க்ருஷி பரம்பரை]

381. இனி, (பகவத் குணாநுஸந்தாந மபயவேது) என்று கீழருளிச் செய்த தத்தை விசதிகரிக்கக்காக, ஈச்வரனின்வாத்த்மோஜ்ஜீவரத்துக்குப் பண்ணும் க்ருஷி பரம்பரையை அருளிச்செய்கிறார் (த்ரிபாத் விபூதியிலே) என்று தொடங்கி.

381 த்ரிபாத் விபூதியிலே பரிபூர்ணபுவம் நடவாநீற்க, அது உண்டது உருக்காட்டாதே, தேசந்தர கதனான புத்ரன்பக்கவிலே பித்ரு ஹ்ருதயம் கிடக்குமாபோலே. ஸம்ஸாரிகள் பக்கவிலே திருவுள்ளம் குடிபோய் இவர்களைப் பிரிந்தால் ஆற்றமாட்டாதே, இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்குக் கரணகனேபரங்களைக் கொடுத்து, அவற்றைக் கொண்டு வ்யாபரிக்கக்கிடான சக்தி விசேஷங்களையும் கொடுத்து, கண்காணநீர்கில் ஆணையிட்டு விலக்குவார்களென்று கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி, உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய் முதுகிலே யணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே, தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே, அகவாயிலே அணைத்துக் கொண்டு, ஆட்சியில் தொடர்ச்சி நன்றென்றுவிடாதே ஸத்தையை நோக்கி உடன்கேடையு, இவர்கள் அஸத்கர்மங்களிலே ப்ரளர்த்திக்கும்போது மிட்கமாட்டாதே, அநுமதி தானத்தைப் பண்ணி உதாஸநீரைப் போலேயிருந்து மிட்கைக்கிடம் பார்த்து, நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையும் காணாதே நெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்தா லொருவழியாலும் பசைகாணு தொழிந்தால் அப்ராப்யமென்று கண்ணநீரோடே மீளுவது; தனக்கேற இடம் பெற்ற வளவிலே, என்னுரைச்சொன்னாய் என் பேரைச்சொன்னாய் என்னடியாரை நோக்கியுய் அவர்கள்விடாயைந் தீர்த்தாய் அவர்களுக்கொதுங்க நிழலைக்கொடுத்தாய் என்றுப்போனே சிலவற்றையேறிட்டு, மடிமாங்காயிட்டு, பொன்வானியன் பொன்னை உரை கல்லிலே யுரைத்து மெழுகாலேயெடுத்துக் கால்கழஞ்சென்று திரட்டுமாபோலே ஜத்ம பரம்பரைகள்தோறும், யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம் ஆநுஷங்கிகமென்கிற ஸுக்ருத விசேஷங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு தானே யவற்றை ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக் கொண்டு போகும்.

“த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி” என்கையாலே, நித்ய விபூதியை த்ரிபாத் விபூதி யென்னக்கடவதிறே. இதனுடைய த்ரிபாதத்த்வந்தான் பலபடியாக நிர்வஹிக்கலா யிருக்கும்; எங்கனே யென்னில்? “பாதோஸ்ய விச்வா பூதாநி - த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி” என்று, இந்த விபூதியி லெல்லா பூதங்களு மிவனுக்கு நாலத்தொன்று என்



னும்படி அல்பமா யிருக்கும்; பரமாகாசத்தில் இவனுடைய நித்யமான விபூதி த்ரிபாத் தென்னும்படி மும்மடங்கா யிருக்கும். “இந்த விபூதி த்வய விஷயமான பாதசப்த மும் த்ரிபாச்சப்தமும் அல்பத்வ மஹத்த்வங்களுக் குபலக்ஷணமித்தனையொழிய பரிச்சேதபர மன்று, லீலாவிபூதியி லண்டங்கள்தானே அஸங்க்யாதங்களாயிறே யிருப்பது” என்று தீபப்ரகாசத்திலே ஜீயரூளிச்செய்கையாலே, இவ்விபூதியில் கார்யரூப ப்ரதேசத்தைப்பற்ற பரமாகாசத்தில் நித்யவிபூதி மும்மடங்கா யிருக்கு மென்னவுமாம். அன்றிக்கே, “திவி” இதி அப்ராக்ருதம் ஸ்தாநமுச்சயதே; த்ரிபாத் த்வஞ்ச, அப்ராக்ருதாத் போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாந விசேஷைஷர் வா, பூஷணஸ்த்ராதிருபேண ஜகதந்தர்கத வஸ்த்வபிமாதிரி நித்யைர் பகவதநுபவ மாத்ர பரைச்ச நித்யஸித்தைர் முக்தைச் சாத்மபிர்வா ஸம்பவதி” என்று ச்ருதப்ர காசிகையிலே பட்டரூளிச் செய்தபடியே, அப்ராக்ருதமா யிருந்துள்ள போக்ய விசேஷங்கள் போகோபகரண விசேஷங்கள் போகஸ்தாந விசேஷங்களாகிற மூன்றம்சங்களோடே கூடியிருக்கையாலே, அஸ்த்ர பூஷணத்யாயத்திற்படியே பூஷணஸ்த்ராதி ரூபத்தாலே ஜகதந்தர்கத வஸ்த்வபிமாதிகளான நித்யரும், கேவல பகவதநுபவபரரா யிருக்கும் நித்யரும் முக்தருமா யிப்படி மூன்றம்சமா யிருக்கு மாத் மாக்களை உடைத்தாகையாலே யாதல் த்ரிபாத்தென்னவுமாம். ஆக, இப்படி லீலா விபூதியில் அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தையாகையாலே நிரதிசய ஸுகாவஹையான நித்ய விபூதியிலே.

(பரிபூர்ணாநுபவம் நடவாநிற்க) நித்யமுக்தரோடே கூடியிருந்து ஓரொன்றே நிரதிசயாநந்த ஜநகமான ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளெல்லாவற்றையும் யுகபதே வாநுபவிக்கையாகிற பரிபூர்ணாநுபவம் அவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லாநிற்க வென்கை.

(அது உண்டதுருக்காட்டாதே) அதாவது—அப்போதப்போது வடிவு இட்டு மாறினாப்போலே புதுக்கணித்து வரப்பண்ணு மந்த வநுபவமொன்றும் வடிவில் தோற்றுதே யென்கை.

(தேசாந்தரகதனான புத்ரன் பக்கலிலே பித்ரு ஹ்ருதயங் கிடக்குமாப்போலே ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் குடி போய்) அதாவது—அநேக புத்ரர்களில் வைத்துக்கொண்டு ஒருவன் ஸ்வகர்மாநுகுணமாக தேசாந்தரமே போனால், மற்றுண் டான புத்ரர்களும் தானுமாயிருந்து ஜீவியாநிற்கச்செய்தேயும், “இவர்களோபாதி அவனுங் கூடவிருந்து வாழுகைக் கிட்டுப்பிறந்து வைத்தும் இத்தை யிழந்து கிடக் கிறானே!” என்று, தேசாந்தரகதனான வந்த புத்ரன்பக்கலிலே பிதாவினுடைய ஹ்ருதயங் கிடக்குமாப்போலே, நித்யமுக்தரும் தானுங் கூடியிருந்து வாழச்செய்தே “இப்போகத்தில் ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க இச்சேதந ரித்தை யிழந்து கிடப்பதே!” என்று தேசாந்தரஸ்தரான ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் நேராகப்போ யென்கை.

(இவர்களைப் பிரிந்தால் ஆற்றமாட்டாதே) அதாவது ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்தில் [ப்ராப்தி யுண்டாயிருக்க] நித்ய விபூதியிலே இஸ்ஸம்ஸாரி சேதரைப் பிரிந்து தானிருக்குமளவில், புத்ரபௌத்ராதிகளோடே ஜீவித்தவன் அவர்களை யிழந்து



தனியனாப்போலே, \*ஸஹகாஹீ நரமேத\* என்கிறபடியே அவ்விழவு ஸஹிக்கமாட் டாதே யென்கை. ஸம்ஹ்ருதரா யிருக்குமளவிலும் இவர்களை சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியா யிருக்கச்செய்தேயும், அத்தையொரு கலவியாக நினையாதே, கரண களேபர ஸஹிதராய் அவர்கள் வர்த்திக்கிற காலத்தில் அந்தராத்மதயா ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளை நிர்வஹித்துக்கொண்டிருக்கை முதலானவற்றை இவர்களோட்டைக் கலவியாகவும், இவர்கள் கரணகளேபர விதூரராய், அசிதவிசேஷிதராய்க்கிடக்க தான் நித்யவிபூதியிலே யிருக்குமிருப்பு இவர்களைப் பிரிந்திருக்கிற விருப்பாகவும் அவன் நினைத்திருக்கையாலே (இவர்களைப் பிரிந்தால்) என்றருளிச்செய்கிறார்.

(இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்கு கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து) அதாவது—அந்தராத்மதயாலும் அவதாரார்ச் சாவதாரங்களாலும் இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக் குறுப்பாக, \*விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி\* இத்தயாதிப்படியே, ஸ்வசரணகமல ஸமாச்ரயணோபகரணங்களான கரணகளேபரங்களை \*தயமாந மநா வாய்க் கொடுத்தென்கை.

(அவற்றைக்கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கீடான சக்திவிசேஷங்களையுங் கொடுத்து) அதாவது—அந்த கரணகளேபரங்களைக் கொண்டு அறியவேண்டுமவற்றை அறிந்து செய்யவேண்டுமவற்றைச் செய்து தவிரவேண்டுமவற்றைத் தவிர்த்து இப்படி வ்யாப ரிக்கைக் கீடான சிச்சக்தி ப்ரவ்ருத்திசக்தி நிவ்ருத்திசக்திகளாகிற சக்தி விசேஷங் களையுங் கொடுத்தென்கை.

(கண்காணகிற்கில் ஆணையிட்டு விலக்குவார்களென்று கண்ணுக்குத் தோற் றுதபடி) அதாவது—இத்தனையுஞ்செய்து ஸ்வாமித்வ ப்ராப்திதோற்ற இவர்கள் கண் ணுக்கு விஷயமாய் கிற்கில், \*த்வம்மே\* என்றால் ஸஹியாமல், \*அஹம்மே\* என்னும் ஸ்வதந்த்ரராகையாலே, எங்கள் கண்முகப்பிலே நீயொருக்காலும் கிற்கக்கடவை யல்லை என்று திருவாணையிட்டு கிஷேதிப்பார்களென்று நினைத்து, \*நசக்ஷாஷா பச்யதி கச்சநைம்\* \*கட்கிலீ\* என்கிறபடியே இவர்கள் கண்ணுக்கு ஒருகாலமும் விஷயமாகாதபடி யென்கை. (உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய்முதுகிலே யணைத்துக் கொண்டு கிடக்குமாப்போலே, தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே அகவாயிலே யணைத்து) அதாவது—தன்னையும் தாயையும்றியாதே கிடந்து உறங்குகிற ப்ரஜையை வத்ஸலையான் மாதாவானவள் தானறிந்த ரக்ஷயரக்ஷக ஸம்பந்தமடியாக முதுகிலே யணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாப்போலே, அநாதிமாயயா ஸுப்தராய் ஸ்வ பரஸ்வரூபங்களி லொன்றையு மறியாமல் கிடக்கிற விச்சேதநரை சேஷியான தானறிந்த ரக்ஷயரக்ஷக ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடக்ஷமன்னறிக்கே, \*ஆத்மவி திஷ்ட்டந்\* என்கிறபடியே அந்தராத்மத்தீவர இவற்றை ஸ்பர்சித்துக்கொண் டென்கை.

(ஆட்சியில் தொடர்ச்சி நன்றென்றுவிடாதே ஸத்தையை நோக்கி) அதாவது— ஒருவனுடைமையை யொருவ னபஹரித் தாளாநிற்க உடையவனுய் வைத்து உடை மையை யிழந்தவன் தன்னதென்னு மிடந்தோற்றப் பலராளும் தொடர்ந்து போந் தால் பின்பு வ்யவஹாரத்தில் விஜயஹேதுவாகா கிற்குமிடே; அப்படியே, “அநுபவ விபவாத்” என்கிற சேதநருடைய ஆட்சியிலும் நம்மதென்னுமிடந்தோற்ற ஒருதலை



பற்றிக்கொண்டு போருகிற தொடர்ச்சி ப்ரபலமென்று நினைத்து, அந்தராத்மதயா அவஸ்திதனான தானிவர்களை யொருக்காலும் கைவிடாதே தாரகனாய்க்கொண்டு தார்ய பூதரான இவர்கள் ஸத்தை யழியாமல் நோக்கி யென்கை. (உடன் கேடனாய்) அதாவது—இப்படி ஸத்தாதாரகதயா ஸவர்க்க நரக ப்ரவேசாதி ஸர்வாவஸ்தையிலு மிவர்களுக்குத் துணையாய்ப் போருகை. (உடன்கேடன்) என்பது, இவன்கேடு தன் கேடாயிருக்குமவனையிறே.

(இவர்கள் ஸத்கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்க மாட்டாதே அநுமதிதா நத்தைப் பண்ணி உதாஸநரைப்போலே யிருந்து மீட்கைக் கிடம்பார்த்து) அதாவது—\*ஆதாவிச்வர தத்தையவ புருஷஸ் ஸ்வாதந்தர்ய சக்த்யா ஸ்வயம் தத்தத் ஜ்ஞாந சிகீர்ஷண ப்ரயதநர் யுத்பாதயந் வர்த்ததே\* என்கிறபடியே, அடியிலே தான் கொடுத்த ஜ்ஞாத்ருத்வருப ஸ்வாதந்தர்ய சக்தியாலே ஸ்வருச்யநுகுணமாக ப்ரவ்ருத்தி களைப் பண்ணிக்கொண்டு போருகைக்கு யோக்யரான இச்சேதநர், தூர்வாஸநாபலத் தாலே பாபகர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்குமளவிலும் அந்தர்யாமியான தான் நினைத் தால் மீட்கலா யிருக்கச் செய்தேயும், அப்படி செய்யுமளவில் ஸ்வாஜ்ஞாருப சாஸ்த்ர விநியோகமறு மென்னுமத்தைப்பற்றவும், ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம் வருமென்னு மத்தைப்பற்றவும் மீட்கமாட்டாதே அநுமதி தாநத்தைப்பண்ணி, உதாஸநனன் றிக்கே யிருக்கச்செய்தே இவர்க ளென்பட்டால் நல்லதென்றிருக்கு முதாஸநரைப் போலே யிருந்தும், அதில் நின்று மவர்களை மீட்கைக் குறுப்பாகச் சொல்லிக் கொள் ளத்தக்கதொரு நன்மையாகிற அவகாசம் பார்த்தென்கை.

(நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையுங் காணாதே) அதாவது—(இப்படி இடம் பார்த்துப் போருமளவில் சாஸ்த்ர மர்யாதாநுகுணமாகவாதல் தானறிந்ததாக வாரோபித்துக்கொண்டாதல் இவர்களை அஸத் கர்மத்தினின்றும் மீட்கைக் கவகாச மாயிருப்பதொரு நன்மை காணாதவளவன்றிக்கே. அவ் வஸத்கர்மங்கள் தன்னிலே நன்மையென்று பேரிட்டுக் கொள்ளலாவதொரு தீமைதானு முட்படக் காணப் பெறுதே யென்கை. (நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையாவது), பரஹிம்ஸை செய்து கொண்டு திரியாநிற்கச் செய்தே பகவத் பாகவத விரோதிகளா யிருப்பாரை யாத்ருச்சிகமாக ஹிம்ஸிக்கை. விஷய ப்ரவணனாய் பகவத் தாஸிகளைப் பின்பற்றிப் பலகாலும் கோயில்களிலேபுக்குப் புறப்படுகை, பயிர் தின்ற பசுவைத் தொடர்ந்தவாதே அதொரு கோயிலே வளைய வருமாகில் அத்தை அடிக்கையிலுண்டான ஆக்ரஹத் தாலே தானுமத்தை வளையவருகை, நின்தார்த்தமாகத் திருநாமங்களைச் சொல்லுகை முதலானவை. (நெற்றியைக் கொத்திப் பார்த்தா லொருவழியாலும் பசை காணு தொழிந்தால் அப்ராப்யமென்று கண்ண நீரோடே மீளுவது) அதாவது—ஸர்ப்ப தஷ்டராய் ப்ருதகல்பரானவர்களை மந்த்ராதிகளாலே யெழுப்புகைக்கு ப்ராண ஸ்திதிபரீக்ஷார்த்தமாக நெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்தால் ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் ரக்தப் பசை காணாதவளவில், இவ்விஷயம் நமக்கினி கைபுகுராதென்று இழுவோடே கைவாங்கும் பந்துக்களைப்போலே, நன்மை காணாதவளவில் விடாதே நன்மை யென்று பேரிடலாவதொரு தீமை தானுண்டோ வென்னுமளவாகப் பார்த்தவளவி லும் ஒரு ப்ரகாரத்தாலு மிவர்கள் பக்கல் பசைகாணாவிட்டால், இவ்விஷயம் நமக்கு ப்ராபிக்கப்படுமதல்ல, இத்தை யிழந்தோமென் றழுது கண்ண நீரோடே மீளுவ



தென்கை. அன்றிக்கே, (நன்மையென்று பேரிட லாவதெர்ரு தீமை) என்கிறது, \*ச்யேநநாபிசரந் யஜேத\* என்று ஆஸ்திக்ய ஜநகமாக விஹிதமாகையாலே நன்மையென்று பேரிடலாயிருக்கும்தாய், பரஹிம்ஸையாகையாலே தீமையாயிருக்கிற ச்யேநவித்யநுஷ்டாநத்தையாய், அங்கீகாரத்துக்குடலானதொரு நன்மை காணாத வளவன்றிக்கே சாஸ்த்ர மர்யாதையாலே மேல் தானுகிலு மாக்கிக்கொள்ளுகைக்கு யோக்யமான சாஸ்த்ராஸ்திக்யத்துக் குடலான அதுதானுமுட்பட இவர்கள்பக்கல் காணப்பெறுதே யென்னவுமாம்.

அப்போதைக்கு, (நெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்தால்) இத்யாதியாலே, ஜ்ஞாத ஸுக்ருதயோக்யதை யில்லாமையாலே அஜ்ஞாத ஸுக்ருதந்தா னுண்டோவென் றுராய்ந்து, அதுவுமில்லாமையாலே ஒருவழியாலு மங்கீகார யோக்யதையற்று இழ வோடே மீளும்படி சொல்லுகிறது.

(தனக்கேற இடம்பெற்றவளவிலே) அதாவது—இப்படி மீண்டாப்போலே மீண்டுவிடுகையன்றிக்கே இவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலுண்டான சாபலத்தாலே, பின்னையு மங்கீகரிக்கைக் கவகாசம் பார்த்துத் திரியும் தனக்கேற அவகாசம் பெற்ற வளவிலே யென்கை.

(என்னுரைச் சொன்னாய் இத்யாதி, என்றாப்போலே சிலவற்றை யேறிட்டு) அதாவது—அவ்வூர் இவ்வூர் என்று இவன் பல ஊர்களையுஞ் சொல்லா நிற்க, கோயில் திருமலை முதலாகத் தானுகந்த ஊர்களிலே யெதேனுமொன்றைச் சொன்னால், அம் மாத்ரமே பற்றாசாக, என்னுடைய ஊரைச் சொன்னாய் என்றும்; அவர் இவர் என் றாப்போலே சொல்லா நிற்க, ஒருவன் பேரைச் சொல்லுகிறதாக திருநாமங்களிலே யொன்றைச் சொன்னால், அவ்வளவே கொண்டு, என் பேரைச் சொன்னாய் என்றும்; சில பாகவதர்கள் காட்டிலே வழி போகா நிற்க அவர்களை ஹிம்ஸித்துக் கையிலுள் ளது பறிப்பதாக வழி பறிக்கார ருத்யோகிக்கிறவளவில், ஸ்வகார்யத்திலே போகிற றொரு சேவகன் அவர்கள் பின்னே தோன்ற, அவனை தத்ரக்ஷணர்த்தமாக வருகிற றைக கினைத்து அவர்கள் பயப்பட்டுப் பறியாதொழிய, அது பற்றாசாக அந்த சேவ கனை, என்னடியாரை நோக்கினாய் என்றும்; ஒருவன் கீர்மகாலத்தில் தன் வயல் தீயப்புக்கவாறே நீருள்ளவிடத்தே கின்றும் வயலிலே வர நெடுந்தூரத்திலே துலையிட் டிறையாநிற்க. மருபூயியிலே நெடுந்தூரம் நடந்து, இத்தனை ஜலம்பெறில் லம் ப்ராணன் தரிக்கும் என்னும்படி யினைத்து வருகிறார்கள் சில பாகவதர் அவனறி யாமல் அந்த நீரிலே தங்கள் ஸ்ரீபாதம் முதலானவற்றை விளக்கி இளைப்பாறிப் போனால், அதடியாக, என்னடியார் விடையைத்தீர்த்தாய் என்றும்; ஒருவன் தனக்குச் சூதுசதூரங்கம் பொருகைக்கும் காற்றேபேக்ஷிதமானபோது வந்திருக்கைக்கும் இவற் றுக்காகப் புறந்திண்ணை கட்டிவைக்க, வர்ஷபீடிதராய் அங்கே யொதுங்குவோ மென்று வருகிறார் சில பாகவதர் அங்கே யொதுங்கி இருந்துபோக, தாவந்மாத்ரத் தாலே, என்னடியார்க்கு ஒதுங்க மிழலைக் கொடுத்தாய் என்றும்; இப்புடைகளிலே சிலவற்றை அவர்க ளறியாதிருக்கத் தானே யாரோபித் தென்கை,



(மடிமாங்காயிட்டு) மடிமாங்கா யிடுகையாவது—மாங்கா யெடாமல் வெறுமனே வழி போகிறவன் மடியிலே மாங்காயை மறைத்துக்கொண்டு சென்றிட்டு, மாங்காயைக் களவுகண்டா யென்கை. இது வலிய ஆரோபிக்குமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்.

(பொன் வாணியன் இத்யாதி, ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்) அதாவது, பொன் வாணியம் செய்வானொருவன் ஆரேனும் பரீக்ஷிக்கைக்குக் காட்டின பொன்னை உரை கல்லிலே யுரைத்து ஒன்றும் சோராதபடி மெழுகாலே யொத்தி யெடுத்து நாளோட்டத்துடனே கால் பொன்னாய்த்து; கழஞ்சு பொன்னாய்த்து என்று திரட்டுமாப்போலே, ஒரு ஜந்ம மிரண்டு ஜந்மத்தள வன்றிக்கே சேதநருடைய ஜந்மபரம்பரைகள்தோறும், விடாயைத் தீர்த்தாய், ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய் என்றாப்போலே யுண்டாம் யாத்ருச்சிகம், ஊரைச் சொன்னாய், பேரைச் சொன்னாய் என்றாப்போலே வரும் ப்ராஸங்கிகம், அடியாரை நோக்கியாய் என்றாப்போலேயுண்டா மாறுஷங்கிகம் என்கிற ஸுக்ருத விசேஷங்களை, சாஸ்த்ர விஹிதமும் சேதந விதிதமுமன்றியேயிருக்கத் தானே கல்பித்து, கல்பிதமானவைதன்னை ஒன்றை அநேகமாக்கி நடத்திக்கொண்டு போருமென்கை .... (381)

382. இவ்வஜ்ஞாத ஸுக்ருத மடியாக ஈச்வர னங்கீகரிக்குமென்னுமது காணலாமிடமுண்டோ வென்ன (லலிதா சரிதாதிகளிலே இவ்வர்த்தம் சுருக்க மொழியக் காணலாம்) என்கிறார்.

382. லலிதா சரிதாதிகளிலே இவ்வர்த்தம் சுருக்க மொழியக் காணலாம்.

அதாவது—விதர்ப்பராஜ ஸுதையாய் காசீராஜ மஹிஷியான லலிதை, ஸபத் நிகளான முந்தாறு ஸ்த்ரீகளிலுங் காட்டில் ஆபிருப்யம் அதிவச்ய பர்த்ருமத்தை தேஹதேஜஸ்ஸு ஸர்வகுண ஸம்பந்ததை இவை யுடையளாய் அஹோராத்ர விபாக மற பகவத் ஸந்நிதியிலே அநேகந் திருவிளக்கேற்றி அதிலே நிரதையாய்ப் போருகிற படியைக் கண்டு, “உனக் கிவ்வாபிருப்யாதிகளுக்கும் தீபாரோபண கைங்கர்ய ப்ராவண்யத்துக்குங் காரணமென்” என்று ஸபத்திகள் கேட்க, அவள் ஜாதி ஸ்ம்ருதியோடே பிறந்தவளாகையாலே, \*ததேஷா கதயாம்யேதத் யத் வ்ருத்தம் மம சோபநா! \* என்று தொடங்கி, \*ஸௌவீர ராஜஸ்ய புரா மைத்ரேயோபூத் புரோஹிதஃ, தேந சாயதநம் விஷ்ணோ: காரிதம் தேவிகாதடே, அஹந்யஹி சுச்ருஷாம் புஷ்ப தூபாம்பு லேபநா:\*, தீபாதாநாதிபிச்சைவ சக்ரே தத்ரவஸந் த்விஜு:” என்று ஸௌவீரராஜ புரோஹிதனான் மைத்ரேயன், தேவியாற்றங்கரையிலே ஓரெம்பெருமான் கோயிலையுண்டாக்கி, அங்கே நாள்தோறும் ஸகல கைங்கர்யங்களையும் பண்ணி வர்த்தித்தபடியையும்; \*கார்த்திகே தீபிதோ தீப உபாத்தஸ்தே நசைகதா, ஆஸந் நிர்வாண பூமிஷ்டோ தேவஸ்ய புராதோ நிசி, தேவதாயதநேசாஸம் தத்ரா ஹமபி மூஷிகா, ப்ரதீபவர்த்திக்ரஹணே க்ருதபுத்திர வரானநா:\*, க்ருஹீதாச மயா வர்த்தி ப்ருஷதம்சோ ரராவச, நஷ்டாசாஹம் ததஸ்தஸ்ய மார்ஜாஸஸ்ய பபாநுகா, வக்த்ர ப்ராந்தேந நச்யந்த்யா ஸதிப: ப்ரேரிதோமயா, ஜஜ்வால பூர்வவத் தீப்த்யா தஸமிந் நாயதநேபு: \* என் டு, கார்த்திகமாஸத்திலே, அவனந்த எம்பெருமான் ஸந்நிதியிலேற்றின அத் திருவிளக்கு அவியத்தேநிகிற வளவிலே, அக்கோயிலிலே யொரு பெண்ணெலியாய்க்கொண்டு வர்த்திக்கிறதான் அத்திருவிளக்கில் திரியைக் கவ்வித்



கொண்டு போவதாக நினைத்துச்சென்று கவ்வினவளவிலே ஒருபூனைகத்தின குரலைக் கேட்டஞ்சி மரணத்தையடையா நிற்க, அப்போது பயத்தாலே நடுங்குகிற தன்முஞ்சியாலே அந்தத் திரி தூண்டப்பட்டு முன்புபோலே அத்திருவிளக்குப் பளபளத்தெரிந்த படியையும்; \*ம்ருதா சாஹம் ததோ ஜாதா வைதர்ப்பீ ரர்ஜகந்யகா ஜாதிஸ்மரா காந்திமதி பவதிநாம் பரா குணை\* என்று அந்தரம் தான் மரித்து விதர்ப்பராஜனுக்குப் புத்ரியாய் ஜாதிஸ்ம்ருத்யாதிகளோடே பிறந்தபடியையும்; \*ஏஷ ப்ரபாவோ தீபஸ்ய கார்த்திகே மாஸி சோபநா, தத்தஸ்ய விஷ்ணவாயதநே யஸ்யேயம் வ்யுஷ்டிருத்தமா, அஸங்கல்பிதமப்யஸ்ய ப்ரோணம் யத்க்ருதம் மயா, விஷ்ணவாயதந தீபஸ்ய தஸ்யைதத் புஜ்யதே பஸம். ததோ ஜாதிஸ்ம்ருதிர்ஜந்ம மாதுஷ்யம் சோபநம் வபு, வச்ய பதிர் மே ஸர்வாஸாம் கிம் புநர் தீபதாயிநாம்\* என்று, அந்த அஜ்ஞாதஸுக்ருதபஸமாக தனக்கிந்தவேற்றங்களெல்லா முண்டான படியையும் சொன்னொன்று, ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்திலே லலிதாசரிதம் விஸ்தரேண சொல்லப்பட்டதிறே.

இனி, ஆதிசப்தத்தாலே. தத்வவித்தாயிருப்பா னொரு ப்ராஹ்மணனுடைய புத்ரியான ஸுவ்ரதை அதிபால்யத்திலே மாத்ருஹீநையாய், அது தோற்றதபடி பரமதயாளுவான பிதா வளர்த்துக்கொண்டுபோக வளர்ந்துகொண்டு, இனி ஒருவன் கையிலே ப்ரதாநம் பண்ண ப்ராப்தமென்னுமளவிலே அந்தபிதாவும் மரிக்கையாலே அதிவ சோகார்த்தையாய், \*யேந ஸம்வர்த்திதா பாலா யேநாஸ்மி பரிரக்ஷிதா, தேந பித்ரா வியுக்தாஹம் நஜீவேயம் கதஞ்சந, நத்யாம்வா நிபதிஷ்யாமி ஸமித்தேவா ஹுதாசநே, பர்வதாத்வா பதிஷ்யாமி பித்ருஹீநா நிராச்ரயா\* என்று தேஹத் யாகோத்புக்தையான வளவிலே, \*ஆகத்ய கருணாவிஷ்டோ யமஸ் ஸர்வஹிதேரத, ஸ்தவிரோ ப்ராஹ்மணே பூத்வா ப்ரோவா சேதம் வசஸ் ததா\* என்கிறபடியே, ஸர்வப்ராணிகளுடையவும் ஹிதத்திலே நிரதனயிருக்கும் யமன் க்ருபாவிஷ்டனாய் ஒரு வ்ருத்த ப்ராஹ்மண வேஷத்தைக்கொண்டுவந்து, \*அஸம் பாஸே! விசாலாக்ஷி ரோதநேநாதி விஹ்வலே, நப்யு: ப்ராப்யதே தாதஸ் தஸ்மாந் நார்ஹஸி சோசிதம்\* இத்த்யாதியாலே இவளுடைய சோகாபநோதநத்தைப்பண்ணி. \*தஸ்மாத் த்வம் துக்க முத்ஸ்ருஜ்ய ச்ரோதமர்ஹஸி ஸுவ்ரதே, பித்ருப்யாம் விப்ரயோகோயம் யேநாபூத் கர்மண தவ\* என்று, ஆகையாலுன்னுடைய துக்கத்தை விட்டு இந்த மாதா பித்ரு வியோகம் உன்னுடைய யாதொரு கர்மத்தாலே யுண்டாய்த்து அத்தைச் சொல்லக் கேளென்று தானே சொல்லி, \*புரா த்வம் ஸுந்தரீ நாம வேச்யா பரம ஸுந்தரீ, ந்ருத்த தீதாதி நிபுண வீண வேணு விசக்ஷண\* என்று தொடங்கி, நீ பூர்வஜந்மத் திலே ஸுந்தரி யென்பாளொரு வேச்யை, உன்னாலே வசீக்ருதனாய் உன்னுடனே ஸம்ஸர்கித்துப் போருவானொரு ப்ராஹ்மண புத்ரனை உன்கிமித்தமாக ஸ்பர்த்தை யாலே யொரு சூத்ரன் வதிக்க, அவனுடைய மாதாபிதாக்கள், “எங்கள் புத்ரனைக் கொல்லுவித்தநீ இனியொரு ஜந்மத்திலே மாதாபிதாக்களை இழந்து மறுகிப் பரித பிப்பாய்” என்று சபித்தபடியாலேகா ணுனக்கிந்த சோகம்வந்ததென்ன; “ஆனால் இந்தபாபிரியான நானுத்தம ஜந்மத்திலே பிறக்கைக்கு ஹேதுவென்” என்று கேட்க; \*ச்ருணு தஸ்ய மஹாப்ராஜ்ஞேகிமித்தம் கததோமம, யேந த்வம் ப்ராஹ்மணஸ்யா ஸ்ய குலே ஜாதா மஹாத்மந:\* என்று தொடங்கி, ஜ்ஞாநாதிகளாய் ஒன்றிலும்



பற்றற்று ஸர்வத்ர ஸமதர்சியாய் பகவத்யாநபரனாய் க்ராமைகராத்ர ந்யாயத்தாலே யெங்கும் ஸஞ்சரிப்பானொரு பாகவதன் ஒருராத்ரி உன்வாசல் புறத்திண்ணையிலே யொதுங்கினவளவிலே தலாரிக்காரர் அவனைக் கள்ளனென்று பிடித்துக் கட்ட, அவ்வளவிலே நீயோடிச்சென்று அக்கட்டை விடுவித்து அந்த பாகவதனை உன் க்ருஹத்திலே கொண்டுபோய் ஆச்வஸிப்பித்தாய், அத்தாலே யிது உனக்குண் டாய்த்து என்று இதிஹாஸ ஸமுச்சயத்திலே சொல்லப்பட்ட ஸுவ்ரதோபாக்க்யாந மும்; இன்னமும் ஒருஸ்த்ரி யமபடராலே அத்யந்த பீடிதையாய் ஆகாசத்திலே ரக்ஷகா பேகைக்ஷ தோற்றக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு வாராகிற்க, அச்வத்த தீர்த்தத்திலே சிர காலம் தபஸ்ஸு பண்ணியிருந்த மாதவி அத்தைக்கண்டு க்ருபை பண்ணி, தானொரு நாள் செய்த தபஃபலத்தை அவளுக்குக் கொடுக்க, அப்போதே யமபடரும் பந்து பூதராய், யாம்யமார்க்கமும் ஸுகோத்தரமாய், யாதநா சரீரமும் போய் விலக்ஷண சரீரமாய், இவளையுங் கொண்டு அவர்கள் யமன் ஸந்திதியிலே சென்றவளவிலே, \*பிதேவ தர்மராஜோபூத் தஸ்யாஸ தத் ப்ரியதர்சநஃ, ஸாந்த்வயந் ஸ மஹாதேஜா வ்யாஜஹாரச தாம்ப்ரதி\* என்று, பித்ருவத் ப்ரஸந்வதநமாய் இவளைக்குறித்து இன் சொல்லுச் சொல்லுகிற யமன், \*பத்ரே! த்வயா ஸுஷ்டு க்ருதம் நகிஞ்சிதிஹவித்யதே, இதோ த்வாதச ஜந்மாந்தே த்வாமகச்சித் ஸித்த ஆவிசத், விஷ்ணு பக்தோ நிவா ஸார்த்தம் ராதர்யாந்து தவவேச்மமி, தத்ஸந்திதாந ப்ரபவஸ் தவஸாதுஸமாகம், ஸாஹி வைப்ரஹ்ம விநுஷீ ஸ்ரீமத்ரங்கமுபாச்ரிதா, தத்ரதீர்த்தோத்தமம் ஸ்ரீமதச்வத்தம் நாமஸம்ச்ரிதா, தர்மஜ்ஞாதர்ம பரமா யஸ்யாஸ்தே ஸங்கமோ பவத்\* என்று, மாதவி யினுடைய வங்கீகார முனக்கு வருகைக் குறுப்பாக நீயறியச் செய்த தொரு நன்மை யில்லை, இஜ் ஜந்மத்துக்குப் பன்னிரண்டாம் ஜந்மத்திலே யொரு ராத்ரி உன்னு டைய க்ருஹத்திலே தங்கிப் போகைக்காக ஒரு பாகவதன் வந்துன்னைக் கிட்டி யிருந்துபோனான், தத்ஸந்திதாநத்தாலே யுண்டானது காணுநக்கிந்த ஸாதுஸமா கமம் என்று முன்பே யுண்டானதோர் அஜ்ஞாத ஸுக்ருதத்தை இவள் பேற்றுக் கடியாகச் சொன்னனென்கிற காருடபுராணத்தில் கோயில் மாஹாத்மயத்தில் கதை யும் முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. (சுருக்க மொழியக் காணலாம்) என்றது, விஸ் தரேண காணலாமென்றபடி. இவ்வஜ்ஞாதஸுக்ருதங்க ளடியான பகவத் கடா க்ஷமே இவர்களுக்கிவ்வோ பலங்கள் வருகைக்கு ஹேதுவாகையாலே, அஜ்ஞாதஸு க்ருதங்களைப் பற்றாசாகக் கொண்டு ஈச்வரனங்கீவரிக்கு மென்னுமிதக்கு இவை உதாஹரணமாகலாமிதே.

... .... (382)

383. ஆக, ஸர்வேச்வரன் தன் கிர்ஹேதுக க்ருபையாலே ஸம்ஸாரி சேத நரை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலே உத்புக்கனாய் கரணகளேபர ப்ரதாநாதிகளைப் பண்ணி ஸ்வாஜ்ஞாருப சாஸ்த்ராநுருணமாக இவர்கள் பக்கலிலே சில ஸுக்ருத விசேஷங் கண்டு அங்கீகரிக்கலாம்வழியுண்டோவென்று பார்த்து, ததலாபத்தில் ஸர்வமுத்தி ப்ரஸங்கமும் வைஷ்ணவ நைர்க்ருண்யமும் வாராமைக்காக அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களைத் தானே கல்பித்து, அவை தன்னை ஜந்ம பரம்பரைகள் தோறுமொன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போகும்படியை விஸ்தரேண அருளிச்செய்து, அஜ்ஞாதஸுக்ருத மங்கீகார ஹேதுவாம்படியையும் தர்சிப்பித்தாராய் நின்றார் கீழ்; இந்நிர்ஹேதுக



விஷயிகார வாசி அறியாதவர்கள் இதுக்கிசைந்து வைத்தே ஏததநுஸந்தானேந வித்த ராகாம லிருப்பர்களென்கிறார் மேல் (அஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள்) என்று தொடங்கி.

383. அஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள் வாளா தந்தானென்றிருப்பர்கள்.

அஜ்ஞராகிறார்—நிர்ஹேதுக விஷயிகார வைபவ மறியாதவர்கள், (வாளா தந்தா நென்றிருப்பர்கள்) என்றது, இப்படி உபகரித்தருளுவதே! என்று தலை சீய்த்து ஈடுபடவேண்டியிருக்க அது செய்யாமல், வெறுமனே, உபகரித்தா நென்கிற மாத்ரத்தை யநுஸந்தித்திருந்துவிடுவார்களென்றபடி. .... (383)

384. இதில் வாசி அறிந்தவர்க ளீடுபடும்படியை அருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞாந வான்கள்) என்று தொடங்கி.

384. ஜ்ஞானவான்கள் “இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள் வைத்தான்” “எந்நன்றி செய்தேனு வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே” “நடுவேவந்துய்யக்கொள்கின்ற நாதன்” “அறியாதன வறிவித்த வத்தா நீ செய்தன வடியேனறியேனே” “பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கி அடிமை கொண்டாய்” “என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்” “மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்” என்று ஈடுபடா நிற்பர்கள்.

ஜ்ஞானவான்களாகிறார், நிர்ஹேதுக விஷயிகார வைபவத்தை உள்ளபடி அறியுமவர்கள். (“இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள் வைத்தான்” இத்யாதி) அநாதிகால மவஸ்துவாய்க் கிடந்தவென்னை இன்று வஸ்துவாக்கி நித்ய ஸூரிகளுக்கு மவ்வருகான தன்னை நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கு மிவ்வருகான வென்னுடைய ஹேயமான நெஞ்சிலேவைத்தான்; பெரிய வுடையாரைப்போலே தலையோடே முடிந்தேதேனோ, திருவடியைப்போலே \* த்ருஷ்டா ஸீதா \* என்று வந்தேனோ, அன்றிக்கே தன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம் பண்ணினேனும்படி விஹித கர்மங்களை அநுஷ்டித்தேனோ, என்ன நன்மை செய்தேனாக வென்னெஞ்சிலே புசுந்து பெருப்பேறு பெற்றனாய் விளங்குகிறது; விஷய ப்ரவணனாய்ப் போகா நிற்க நடுவே வந்து உஜ்ஜீவிப்பியாகின்ற ஸ்வாமி; எனக்கஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநத்தைப் பண்ணி ஸ்வாமியான நீ சேஷபூதனான வென்பக்கல் பண்ணின உபகாரம் உபகரித்த நீயறியிலறியுமித்தனை, என்னால் சொல்லித் தலைக்கட்டப்போமோ; \* அஸந்நேவ \* என்கிறபடியே அஸத்கல்பனாய்க் கிடந்தவென்னை \* ஸந்தமேநம் \* என்கிறபடியே ஸத்தாவானாய் ஒரு வஸ்துவாம்படி பண்ணி, அந்தஸத்தை நிலைநிற்கும்படி கைங்கர்யத்தையும் கொண்டருளினாய், அம்ருதத்தையும் விஷத்தையுமொக்க விரும்புவாரைப்போலே உன்னையு முகந்து கூழாத்ர விஷயங்களையுமுகக்கும் பொல்லாத நெஞ்சைப் போக்கினாய்; அநயப்ரயோஜமாய்க்கொண்டு உன்னையே அநுபவிக்கும் மநஸஸைத் தந்தாயென்று அவன் நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணின உபகார லிசேஷங்களை அநுஸந்தித்துத் தலைசீய்த்து ஈடுபடா நிற்பர்களென்கை.

அன்றிக்கே, (அஜ்ஞர்) இத்யாதிக்கு (வாளார் தந்தார்) என்று பாடமாகில், இப்படி ஸர்வேச்வரன் தன் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தங்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்க



க்ருஷிபண்ணிக்கொண்டு வரும் ப்ரகாரத்தை அறியாத மதுஷ்யர், வாள்வலியாலே ஜீவித்துத் திரிவார் தங்களுக்கு வந்ததொரு ஸம்ருத்தியை நம்முடைய வாளார்தந்தா ரென்று நினைத்திருக்குமாபோலே, நிர்ஹேதுகமாகவந்த பகவதங்கீகாரத்தை தங்கள் ஸுக்ருத பலத்தாலே வந்ததாக நினைத்திருப்பார்களென்று பொருளாகக்கடவது. அப்போதைக்கு, ஸகலமும்வருளாலே வந்ததென்று தெரியக்கண்டவர்கள் அவன் நிர்ஹேதுகமாகப்பண்ணின் உபகார விசேஷங்களை அநுஸந்தித்தீடுபடும்படியை அருளிச்செய்கிறாரென்று மேலே வாக்யத்துக்கு ஸங்கதி. .... (384)

385. இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார ஸ்தாபகமானதொரு ஜிஹ்யத்தை ஸ்மரிப் பிக்குரர் (பாஷ்யகாரர் காலத்திலே) என்று தொடங்கி.

385. பாஷ்யகாரர்காலத்திலே ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளுந்தனையும் பார்த்துப் பெரிய திருமண்டபத்துக்குக் கீழாக முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்த வளவிலே இவ்வர்த்தம் ப்ரஸ்துதமாக, பின்பு பிறந்த வார்த்தைகளை ஸ்மரிப்பது.

அதாவது—ஸகல வேதாந்த தாத்பர்யார்த்தங்களெல்லாம் ஸம்சய விபர்யயமற நடந்து செல்லாநிற்கிற நல்லடிக்காலமான பாஷ்யகாரர் காலத்திலே, ஒருநாள் பெரு மாள் புறப்பட்டருளுந்தனையும் பார்த்துப் பெரியதிருமண்டபத்துக்குக்கீழாக ஜ்ஞா நாதிகரான முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்தவளவிலே, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், “இது நெடுங்கால மார்வாசவிலே அவர்கள் புறப்பாடு பார்த்திருந்தோமோவென்று தெரி யாது, இன்று வகுத்த சேஷியான பெருமாள் புறப்பாடு பார்த்து வந்திருக்க என்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினோம்!” என்ன; தத்ப்ரஸங்கத்திலே “நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுக்கு பகவத் விஷயத்தில் ருசிபிறக்கைக் கடிபென்” என்று விசாரிக்கச் செய்தே, யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதமென்ன அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமென்னப் பிறந்ததாய், அவ்வளவிலே கிடாம்பிப்பெருமானிருந்தவர் “நமக்கு பகவத் விஷயம்போலே ஸுக்ருத தேவரென்று மொருவருண்டோ வாச்ரணீயர்” என்ன; பிள்ளைதிருநறை பூரையர், “ஸுக்ருதமென்று சொல்லுகிறதும் நீ நினைக்கிற விஷயந் தன்னையே காண்” என்றருளிச்செய்ய, ஆக இப்படி பின்பு பிறந்த வார்த்தைகளை இவ்விடத் திலே நினைப்பதென்றபடி. இக்கதைதான் “தருதுயரந்தடாயேல்” என்கிற பாட்டின் வ்யாக்யாநத்திலே ஸங்க்ரஹேண பூர்வர்களருளிச்செய்து வைத்தார்களிறே. இத்தால் அஜ்ஞாத ஸுக்ருத முண்டாய்த்தாகிலும் அது பலஹேதுவன்று, அத்தை வ்யாஜமாக்கி அங்கீகரிக்கு மீச்வரனே பலஹேது என்றதாய்த்து. .... (385)

386. கீழுத்தமான அர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

386. ஆகையால் அஜ்ஞாதமான நன்மைகளையே பற்றுகாகக்கொண்டு கடாஷ்யாநிற்கும்.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்தாலே ஸர்வமுத்தி ப்ரஸங்காதிகள் வாரா மைக்காக இச்சேதநனறியாமலே விளையுமவையான சிலஸுக்ருத விசேஷங்களையே இவனை அங்கீகரிக்கைக்குப் பற்றுகாகப் பிடித்துக்கொண்டு விசேஷ கடாஷ்யத்தைப் பண்ணுகிறகுமென்கை. ... (386)



387. இப்படி அஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களையாகிலும் ஹேதுவாகக்கொண்டு கடாக்ஷிக்குமளவில் அங்கீகாரம் ஸ்வேஹதுகமாகாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவையுங்கூட) என்று தொடங்கி.

387. இவையுங்கூட இவனுக்கு விளையும்படியிதே இவன்தன்னை முதலில் அவன் ஸ்ருஷ்டித்தது.

அதாவது—இந்த யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களுமுட்பட இவனுக்குண்டாம் படியிதே இவற்றுக்கும் யோக்யதையில்லாதபடி கரணகளேபர விதூரனாய்க் கிடந்த இவன்மன்னை ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே கரணதிகளைக்கொடுத்து அவ் னுண்டாக்கிற் றென்கை. இத்தால், கடாக்ஷ ஹேதுவாகச் சொன்ன யாத்ருச்சிகாதிகளு மவ னுடைய க்ருஷிபல மென்கை. சசப்தத்தாலே, துல்யந்யாயாத் ஜ்ஞாதஸுக்ருதங் களுக்கு மடி அவன்க்ருஷி யென்கிறது. அன்றிக்கே, வக்ஷ்யமர்ண நிருபணவிசே ஷங்களி ஸ முச்சயிக்கிறதாகவுமாம். ஸ்ருஷ்டிதான் சேதநகர்மாதுகுணமாகவன்றே வென்னில்? ஸ்ருஷ்டிப்பது கர்மத்தைக் கடாக்ஷித்தேயாகிலும் யௌகபத்ய மது க்ரஹ கார்யமிதே. .... (387)

388. தந்நிருபணத்தி லிவனுக்கு ஸம்பவிக்குமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அதுதன்னை) என்று தொடங்கி.

388. அதுதன்னை நிருபீத்தால் இவன்தனக்கு ஒன்றும் செய்யவேண்டாத படியா யிருக்கும்.

அதாவது—அசிதவிசேஷிதமாய்க் கிடக்கிற தசையிலே உஜ்ஜீவநோபயோகி யான கரண களேபரங்களை பரமதையையாலே அவன் தந்தபடியை அதுஸந்தித்தால், தத்திந ஸத்தாதிகளுன இவன்மனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநாம்சத்திலவன் செய்தபடி கண் டிருக்கையொழியத் தானொரு ப்ரவ்ருத்தி பண்ணவேண்டாதபடியா யிருக்குமென்கை.

389. ஈச்வர ஸ்ருஷ்டியா லிவனுக்கு விளையு மங்கீகாரப்பற்றாசுகன் யாத்ருச்சி காதிகள்மாத்ரமே யன்று, இன்னமும் சிலவுண்டென்று தர்சிப்பிக்கைக்காகவாதல், கீழ்ச்சொன்ன இவைதா னுண்டாம் ப்ரகாரத்தை யுபபாதிக்கைக்காகவாதல் அருளிச் செய்கிறார்மேல் (பழையதாக) என்று தொடங்கி.

389. பழையதாக உழுவது நடுவது விளைவதாய்ப்போரும் கேஷத்ரத்திலே உதிரி முளைத்து பலபர்யந்தமாமபோலே, இவைதான் தன்னடையே விளையும்படியாயிற்று பத்தியுழவன் பழம்புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்தகட்டளை.

அதாவது—புதிதாகத் தரிசு திருத்தினதன்றிக்கே பழையதாக உழுவது நடு வது விளைவதாய்க்கொண்டு செய்காலாய்ப்போரும் கேஷத்ரத்திலே கர்ஷுகன் அதுக் கென்ன வொரு க்ருஷியும் பண்ணதிருக்க உதிரியானது முளைத்து விளைந்து தலைக் கட்டுமாப்போலே, மேற்சொல்லப்புகிற நிருபண விசேஷங்களாதல் கீழ்ச்சொன்ன யாத்ருச்சிகாதிகளாதல் இதுக்கென்ன வொரு க்ருஷி செய்யவேண்டாதே இச் சேதநர் பக்கவிலே தன்னடையே விளையும்படியாய்த்து, பக்திக்கு கர்ஷுகனுன



ஈச்வரன் ப்ரவாஹ்ருபேண நடக்கிற ஸம்ஸாரமாகிற பழம்புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்துத் திருத்து மென்றபடி. .... (389)

390. (இவை) என்று கீழருளிச்செய்தவத்தை விசதீகரிக்கைக்காக தத்விஷய ப்ரசநத்தை அநுவதிக்கிரூர் (அவைதானெவை யென்றால்) என்று.

390. அவைதானெவை யென்றால் ;

391. அதுக்கு உத்தர மருளிச்செய்கிரூர் (பூர்வக்ருத) இத்யாதியாலே.

391. பூர்வக்ருத புண்யா புண்ய பலன்களை சிரகாலம் புஜித்து, உத்தர காலத்தில் வாஸனையென்கொண்டு ப்ரவர்த்திக்கு மத்தனை யென்னும்படி கையொழிந்த தசையிலே, நாமார்? நாம் நின்ற நிலையேது? நமக்கினிமேல் போக்கடியேது? என்று பிறப்பன சில நிருபண விசேஷங்களுண்டு ; அவையாதல், முன்பு சொன்னவையாதல்.

அதாவது—முன்பு செய்யப்பட்ட புண்யபாபருப கர்மத்வயத்தினுடையவும் பலன்களை ஸ்வர்க்க நரகாதிகளிலே நெடுங்கால மநுபவித்து மேலுள்ள காலத்தில் பூர்வகர்ம வாஸனையென்கொண்டு புண்யபாபருப கர்மங்களில் ப்ரவர்த்திக்குமத்தனை யென்று சொல்லத்தக்கதாம்படி \* அச்சகர்மாவாய் கர்ம பலநுபவத்தில் கையொழிந்துமின்ற தசையிலே. காண்கிற தேஹமோ தேஹாதிரித்தரோ ஸ்வதந்த்ரரோ பரதந்த்ரரோ நாமாரென்றும், நசிக்கும்படி நின்றோமோ பிழைக்கும்படி நின்றோமோ? நாம் நின்றவிலையேதென்றும்; இப்படி நின்ற நமக்கினிமே லீடேறுகைக்கீடான போக்கடி யேதென்றும் தன்னடையே யுண்டாவன சில நிருபண விசேஷங்களுண்டு, அந்நிருபண விசேஷங்களாதல், பூர்வோக்தங்களான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங் களாத லென்கை. .... (391)

392. இந்நிர்ஹேதுக விஷயிகார க்ரமம் சாஸ்த்ரத்திலெங்கே சொல்லிற் றென்ன அருளிச்செய்கிரூர் (யதாஹி) என்று தொடங்கி.

392. “ யதாஹி மோஷகா: பாந்தே ” என்று தொடங்கி இதனுடைய க்ரமத்தை பகவச் சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்று,

பகவச் சாஸ்த்ரம் நூற்றெட்டு ஸம்ஹிதையாயிடுற யிருப்பது ; அதிலே யொன் றிறே அஹிர்ப்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை. \* பஞ்சராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸநஸ்ய வக்தா நாராயணஸ் ஸ்வயம்\* என்கிறபடியே ஸகலத்துக்கு மாதிகவக்தா பகவானு யிருக்கச்செய்தே தத்தத் ஸம்ஹிதைகள்தோறும் அவாந்தர வக் தாக்களுமுண்டிடுற ; அதிலிந்த ஸம்ஹிதைக்கு அஹிர்ப்புத்ந்ய ஸம்ஹிதைகளுன ருத்ரன் வக்தாவாகையாலே இத்தை அஹிர்ப்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை என்கிறது ; இந்த ஸம்ஹிதையிலே, “ நுண்ணுணர்வின் லீலார் கண்டத் தம்மான் ” என்கிறபடியே ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது ஸைக்ஷமதர்சியா யிருக்கும் ருத்ரனை, தேவர்ஷியாய் ப்ரஹ்ம வித்தமனுன ஸ்ரீ நாரதபகவான் சென்றநுவர்த்தித்து ஸ்வ ஸம்சயங்கனெல்லாம் கேட்க, அவன் நிர்ணயித்துக்கொண்டு வாராநிற்க, பதினாலா மத்யாயத்தில் இவன் பண்ணின ப்ரசநத்துக்கு உத்தரமாக ஸம்ஸார மோக்ஷஹேதுக் களான நிக்ரஹசக்தி அநுக்ரஹசக்தி யென்று ஸர்வேச்வரனுக் கிரண்டு சக்தி யுண்



டென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, அதில் \*திரோதாநகரீ சக்திஸ் ஸா நிக்ரஹஸமாஹ் வயா, புமாம்ஸம் ஜீவஸம்ஜ்ஞம் ஸா திரோபாவயதி ஸ்வயம்\* என்று தொடங்கி, நிக்ரஹாத்மிகையான சக்தியாலே திரோஹித ஸ்வஸ்வரூபாதிகளைய் ஜீவாத்மா ஸம்ஸரிக்கும்படியை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித்து, அநந்தரம் அநுக்ரஹாத்மிகையான சக்தியாலே ஸம்ஸாராந்முத்தலும்படியை ப்ரதிபாதிப்பதாக, \*ஏவம் ஸம்ஸ்ருதிசக்ரஸ்தே ப்ராம்யமானே ஸ்வகரம்பிஃ, ஜீவே துகாகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே, ஸமீக்ஷிதஸ்து தாஸோயம் க்ருணாவர்ஷரூபயா, கர்மஸாம்யம் பஜத்யேவ ஜீவோ விஷ்ணு ஸமீக்ஷயா, சக்தி பாவஸ் ஸவை ஜீவ முத்தாரயதி ஸம்ஸ்ருதே: கர்மணீச ஸமேதத்ர தூஷணீம் பாவமுபாகதே\* என்று, ஸம்ஸார சக்ரஸ்தனைய் துகாகுலனான ஜீவன் விஷயமாக ஸர்வேச்வரனுக்கொரு க்ருபை ஜநிக்கும்படியையும், அந்த க்ருபையடியாக உண்டானவவன் கடாக்ஷத்துக்கு விஷயபூதனைய்க்கொண்டு இவன் கர்மஸாம்யத்தை பஜிக்குமென்னுமத்தையும், அந்த அநுக்ரஹாத்மிகையான சக்தியினுடைய ஸத்பாவமிவனை ஸம்ஸாரத்தினின்று முத்தரிப்பிக்கு மென்னுமிடத்தையும், கீழ் கர்ம ஸாம்யமென்றதின் கருத்தையும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லி, \*யதாஹி மோஷகா: பான்தே பரிபர்ஹ முபேபுஷி, நிவ்ருத்த மோக்ஷணேத்யோகாஸ் ததாஸந்த உதாஸதே, அநுக்ரஹாத்மிகாபாஸ்து சக்தே: பாதக்ஷணேததா, உதாஸாதே ஸமீபூய கர்மணீதே சுபாசபே, தத்பாதாநந்தரம் ஜந்தூர்யுத்தோ மோக்ஷ ஸமீக்ஷயா, ப்ரவர்த்தமாந வைராக்யோ விவேகேபிநிவேசவாந், ஆகமா நநுஸஞ்சிந்த்ய குருநப்யுபஸர்ப்ப்யச, லப்தஸந்த: ப்ரகாரைஸ்தை: ப்ரபுத்தோ போதபாலந: \* இத்த்யாத் யத்யாய சேஷத்தாலே, வழிபோகிறவன் ஸம்பாரத்தை வைத்து மறைய நின்றவளவிலே அவனுடைய ஸம்பாரத்தை அபஹரிப்பதாக உத்யோகிக்கிற தஸ்கரர், அந்த ஸம்பாரத்தை அவன்வந்து கைப்பற்றினவளவில், யாதொருபடி நிவ்ருத்த மோஷணேத்யோக ராகாநின்றுகொண்டு எப்போது முதாஸநரா யிருந்து விடுவார்கள்; அப்படியே, பகவதநுக்ரஹ சக்தி இவன் பக்கலிலே வந்த க்ஷணத்திலே, இவ்வாத்மாவைத் தன் வழியே இழுப்பதாக நின்ற புண்யபாப கர்மங்களிரண்டுமியவனை வந்து மேலிடாமல் உதாஸித்திருந்துவிடும்; அந்த அநுக்ரஹாத்மிகையான சக்தி தன்பக்கல்வந்த வந்தரம் இச்சேதநன் மோக்ஷஸமீக்ஷாயுத்தனைய் ப்ரவர்த்தமாந வைராக்யனைய் விவேகாபிநிவேசியாய் சாஸ்த்ர ப்ரவணனைய் ஸதாசார்ய ஸமாச்ரயணம் பண்ணி லப்தஸந்தாகனைய் லப்தஜ்ஞாநனைய் அந்த ஜ்ஞாநத்தை ரக்ஷித்துக் கொண்டு ஸாரக்ரஹியாய் ஸமுசிதோபாய பரிக்ரஹத்தாலே ஸம்ஸாராதுத்தீர்ணனைய் பரமபதத்தை ப்ராபிக்குமென்று சொன்னானிறே; ஆகையாலே, \*யதாஹி மோஷகா: பான்தே\* என்று தொடங்கி இந்நிர்ஹேதுக விஷயிகாரத்தினுடைய க்ரமத்தை ஆப்தப்ரமாணமான பகவச் சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற் றென்கிறார். (392)

393. இப்படி சாஸ்த்ரம் சொன்னவளவன்றிக்கே, நிர்ஹேதுக விஷயிகாரத்துக்கு நேரே பாத்ரபூதராய் ஆப்ததமாக்க்ரேஸரரான ஆழ்வார் இவ்வர்த்தத்தைத் தெளிய வருளிச்செய்தாரென்கிறார் மேல் (வெறிதே) என்று தொடங்கி.

393. “வெறிதே யருள்செய்வர்” என்று இவ்வர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்தாரிறே.



(வெறிதே யருள்செய்வர்) என்றது-நிர்ஹேதுகமாக க்ருபை பண்ணுவரென்ற படி. (இவ்வர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தார்) என்றது, இந்நிர்ஹேதுக விஷயிகாரமாகிற ரஹஸ்யார்த்தத்தை ஸம்சய விபர்யயமற ஸைலரு மறியும்படி ப்ரகாசமாக வருளிச்செய்தா ரென்கை. .... (393)

394. அந்த திவ்யஸூக்திக் கந்தரோக்தியி லபிப்ராய மறியாதார் சங்கையை யதுவதித்துப் பரிஹரிக்கிரர் (செய்வார்கட்கு) என்று தொடங்கி.

394. “செய்வார்கட்கு” என்று அருளுக்கு ஹேது ஸூக்ருத மென்னுநின்றதே யென்னில்; அப்போது “வெறிதே” என்கிற விடம் சேரது.

அதாவது—“அருள்செய்வர்” என்ற வந்தரம், ஆர்க்குத் தானென்னு மபே கைஷயிலே, “செய்வார்கட்கு” என்று, அருளுகைக் குறுப்பாகத் திருவுள்ள முகக்கும் படி சிலவற்றைச் செய்யுமவர்களுக் கென்கையாலே, அவன் க்ருபை பண்ணுகைக்கு ஹேது சேதந ஸூக்ருத மென்னுநின்றதே யென்னில்? அப்படி சொல்லும்போது நிர்ஹேதுக வாசகமான “வெறிதே” என்கிறவிடம் ஸங்கதமாகா தென்கை. ஆகையால், “செய்வார்கட்கு” என்றது, தான்செய்ய நினைத்தவர்களுக் கென்றபடி. (394)

395. ஆபிமுக்க்யத்துக்கு பகவத் க்ருபை காரணம், அத்வேஷத்துக்கு ஸூக்ருதம் காரணமென்று நினைத்துச் சொல்லுவார் வசநத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு பரிஹரிக்கிரர் (பகவதாபிமுக்க்யம்) என்று தொடங்கி.

395. பகவதாபிமுக்க்யம் ஸூக்ருதத்தாலன்றிக்கே பகவத் க்ருபையாலே பிறக்கிறது. அத்வேஷம் ஸூக்ருதத்தாலே யென்னில்; இந்த பல விசேஷத்துக்கு அத்நை ஸாதநமாக்க வொண்ணது.

அதாவது-அநாதிகாலம் விமுகலயப்போந்த இச்சேதநனுக்கு பகவத விஷயத்தில் பிறக்கிற வாபிமுக்க்யம், இவனுடைய ஸூக்ருத நிபந்தநமாகவன்றிக்கே கேவல பகவத் க்ருபையாலே பிறக்கிறது; தத்பூர்வபாவியான அத்வேஷம் ஸூக்ருதமடியாகப் பிறக்கிறதென்று சொல்லப்பார்க்கில், அகிலாத்மகுணதியாய் ஆத்மோஜ்ஜீவ நாங்குரமாய் யிருந்துள்ள பகவதத்வேஷமாகிற இப்பலவிசேஷத்துக்கு அதிகுஷ்டமான யாத்ருச்சிகாதி ஸூக்ருதத்தைக் காரணமென்று சொல்லவொண்ண தென்கை. ஆகையால் அத்வேஷத்துக்கும் பகவத்க்ருபையே காரணமென்று சொல்லவேணுமென்று கருத்து. ... (395)

396. சாஸ்த்ராவிஹிதமுமாய் சேதநாவிதிதமுமான இந்த யாத்ருச்சிகாதி களுக்கு ஸூக்ருதமென்று பேரிட்டா ரின்னரென்னுமிடத்தை சங்காபரிஹாரருபேண அருளிச்செய்கிரர் (சாஸ்த்ரமும்) என்று தொடங்கி.

396. சாஸ்த்ரமும் விதியாதே நாமுமறியாதே யிருக்கிற இத்தை ஸூக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிறபடி யென்னென்னில், நாமன்று, ஈச்வரனென்று கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்.



அதாவது—“இதம் சூர்யாத்” என்று சாஸ்த்ர விஹிதமுமாய் கர்த்ருபூதரான சேதநராலே புத்தியூர்வேண அநுஷ்டிதமுமானதொன்றையிறே ஸுக்ருதமென்பது; அப்படியே, இத்தைச்செய்வானென்று சாஸ்த்ரமும் விதியாதே இன்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினோமென்று தத்கர்த்தாக்களான நாமு மறியாதேயிருக்கிற விந்த யாத்ருச்சி காதியை ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிறபடி எங்ஙனே என்னில்? “இதுக்கு ஸுக்ருதமென்று பேரிடுகிறோம் நாமன்று, ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம் வாராமைக்காக ஸர்வ ஜ்ஞான விச்வரன் ஸுக்ருதமென்று பேரிட்டு வைத்தான்” என்று தத்வதர்சிகளான ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்கு மென்கை.

ஆக, கீழ் “வெறிதே யருள்செய்வர்” என்று மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவர்களில் தலைவரான நம்மாழ்வார் கிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற இவ்வர்த்தத்தை விசதமாக அருளிச்செய்தபடியை தர்சிப்பித்து, அதின்மேல்வந்த சங்காபரிஹாரங்களும் பண்ணி யருளினாராய்த்து. ... .. (396)

397. இனி, இவ்வர்த்த விஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் அந்யோந்ய விருத்தம்போலே தோற்றுமவற்றுக்குப் பரிஹாரமும், இவ்வர்த்த ஸ்தாபகமாக மற்றுஞ் சொல்லவேண்டும் ப்ரமாண தர்க்கங்களும் இவ்விடத்தில் தாமருளிச்செய்யாமைக்கு ஹேது இன்னதென்கிறார் (இவ்வர்த்த விஷயமாக) என்று தொடங்கி.

397. இவ்வர்த்த விஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் பரஸ்பர விருத்தம் போலே தோற்றுமவற்றில் சொல்லுகிற பரிஹாரமும், மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களும் விஸ்தர பயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்.

அதாவது—கிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற இவ்வர்த்த விஷயமாக, இவ்விஷயீகாரத்துக்கிலக்காய் மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுடைய பகவதங்கீகார ப்ரகாசகங்களான பாசுரங்களில், “வெறிதே யருள்செய்வர்” “எந்நன்றி செய்தேன வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே” என்றும், “திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றே நென்ன” “மாதவனென்றதேகொண்டு” என்றும், “நல்லதோறஞ் செய்து மிலேன்” என்றும், “நோற்றேன் பல்பிறவி” என்றும், “யானேத்தவத்தாற் காண்பன்கொ லின்று” என்றும், “யானே தவஞ்செய்தேன்” என்றும், இத்தயாதிகளாலே பகவதங்கீகாரஹேதுக்களொன்றும் தங்கள்பக்கல் இல்லையென்பது உண்டானாற்போலே சொல்லுவதாகையாலே கருத்தறியாதவர்களுக்கு பரஸ்பரவிருத்தம் போலே ப்ரதிபாஸிக்குமென்கை. அவற்றில் சொல்லும் பரிஹாரங்களாவன, “மாதவன்” “மலை” என்கிறவை வ்யாவ்ருத்தபுக்திமாத்ரமாகையாலே அவற்றை ஆரோபித்துவந்து மேல்விழுகிற பகவத்க்ருபையே அங்கீகாரஹேது, அவை ஹேதுவன்மென்னுமிடம் ஸித்தம்; “நோற்றேன் பல்பிறவி” என்றது, எனக்குப் பல ஜந்மங்களுண்டாம்படியாகவாய்த்து நான் ஸாதநாதுஷ்டாநம் பண்ணிற்றென்று ஸ்வவிகர்ஷம் சொன்னவித்தனை, அநேக ஜந்மம் உன்னைப் பெறுகைக்கு ஸாதநாதுஷ்டாநம் பண்ணினேனென்றபடி யன்று; “யானேதவஞ் செய்தேன்” என்றது, “இருந்தமிழ்நன்மாலை யிணையடிக்கே சொல்லப்பெற்ற ப்ரீத்யதிசயத்தாலே என்னைப் போலே பாக்யம் பண்ணினாரில்லையென்று இப்பேறுபெற்ற தம்மை ச்லாகித்தமாத்ரமென்றிப்புடைகளிலே கிர்ஹேதுகவசந விரோதம் வாராதபடி ஸஹேதுகம்போலத்



தோற்றுமவற்றுக்குச் சொல்லும் பரிஹாரங்கள். (மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களா வ்ன), மற்றுமிந் நிர்ஹேதுக ஸ்தாபநார்த்தமாகச் சொல்லவேண்டுமவையான \*ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமானே ஸ்வ கர்மபி, ஜீவே துஃக்காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்புபஜாயதே\*, \*நிர்ஹேதுக கடாசேஷண மதியேந மஹாமதே, ஆசார்ய விஷயிகாராத் ப்ராப்துவந்தி பராங்கதம், நானௌ புருஷகாரேண நசாப்யந்யேந ஹேதுநா, கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேசேஷ கஞ்சித் கதாசந\* இத்யாதி ப்ரமாணங்களும், ஏததநுக்ராஹகதர்க்கங்களும். (விஸ்தரபயத்தாலே சொல்லுகிறி லோம்) என்றது, இவையெல்லாஞ் சொல்லப்பார்க்குமளவில் க்ரந்தப்பரப்பு வருமென் றஞ்சிச் சொல்லுகிறோமில்லை யென்றபடி. .... (397)

398. ஆக, கீழ் (பகவத் குணநுஸந்தாந மபயஹேது) என்ற ப்ரதிஜ்ஞைக்கு உபபாதகமாக, (த்ரிபாத் விபூதியிலே) என்று தொடங்கி இவ்வளவும், ஈச்வரன் இவ் வாத்மோஜ் ஜீவநார்த்தமாக விமுகதசையே பிடித்து க்ருஷிபண்ணிப் போரும்படியை விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார்; அதுதன்னை நிகமிக்கிறார் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

398. ஆகையால் இவன் விமுகனான தசையிலுங்கூட உஜ்ஜீவிக்மைக்கு க்ருஷிபண்ணின ஈச்வரனை யநுஸந்தித்தால் எப்போதும் நிர்ப்பரமையே யிருக்கு மித்தனை.

அதாவது—ஈச்வர னிவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணும் கட்டளை யிதுவாகையாலே, இப்படி யிச்சேதனந்தன்பக்கல் விமுகனான அவஸ்தையிலுமுட்பட இவனுஜ்ஜீவிக்மைக்கு க்ருஷி பண்ணிப்போந்த குணதிகனான அவனை அநுஸந்தித் தால், ஏவம்பூத னுனவவ னிவ்வவஸ்தாபந்நராக்கி நம்மை கர்மாநுகுணமாக ஸம் ஸரிக்கவிடானென்று தத்குணவிச்வாஸத்தாலே ஸர்வகாலமும் நிர்ப்பரமையே யிருக்கு மித்தனை, பயப்ரஸங்கமில்லை யென்றபடி. .... (398)

399. (விமுகனான தசையிலுங்கூட உஜ்ஜீவிக்மைக்கு க்ருஷிபண்ணின வீச்வரனை யநுஸந்தித்தால் என்று தாம் கீழருளிச்செய்த வர்த்தத்தி லாப்திக்குடலாக ஜ்ஞாநாதிகருடைய அநுஸந்தாந விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் (எதிர்குழல்புக்கு) என்று.

399. “எதிர் குழல் புக்கு.”

“எதிர்குழல்புக்கு” என்றது, எனக்குத் தப்பவொண்ணாதபடி பார்த்தவிட மெங்கும் தானேயாம்படியான வ்யாப்தியிலே உள்புக் கென்றபடி. “எதிர்குழல்” என்கிறது, அவதாரபரமாக மற்றுள்ளாராலே வ்யாக்க்யாதமாய்த்தாகிலும், இப்போது இவரிவ்விடத்தில் வ்யாப்திபரமாக வருளிச்செய்கிறார். அநேகயோஜனைக ளுண்டா யிதே யிருப்பது. ... (399)

400. அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்து ஊரை வளைவாரைப் போலே) என்று.

400. ஒருவனைப் பிடிக்கநினைத்து ஊரைவளைவாரைப் போலே வ்யாப்தியும்.



அதாவது—ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்தவன் அவனைத்தப்பாமல் பிடிக்கவேண்டுமென்னு மபிரிவேசத்தாலே அவ்வுரைச் சேர வளையுமாப்போலேயாய்த்து ஓராத் மாவை யகப்படுத்திக்கொள்ளுகைக்காக ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும் வ்யாபித்து நிற்கும்படி; ஆகையால், வ்யாப்தியும் ஸ்வார்த்தமாகவென்றிறே ஜ்ஞாநாதிகரநு ஸந்திப்பதென்கிறார். (வ்யாப்தியும்) என்றது, ஸர்வஸத்தாஹேதுவானவதுவு முட்பட வென்றபடி. .... (400)

401. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளை ஸ்வார்த்தமாக வதுஸந்திக்கையை ஸித்தவத் கரித்து, இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச் செய்கிறார் (ஸ்ருஷ்ட் யவதாராதிகளைப் போலே) என்று.

401. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப் போலே ஸ்வார்த்தமாக என்றிறே ஜ்ஞாநாதிக ரநுஸந்திப்பது.

\*முந்நீர் ஞாலத்தில் முதற்பாட்டிலே, ஸ்ருஷ்டியை ஸ்வார்த்தமாகவும், இரண் டாம் பாட்டிலும் மூன்றாம் பாட்டிலும், அவதாரங்களை ஸ்வார்த்தமாகவும் இவர்தாமே யநுஸந்தித்தருளினாரிறே. (அவதாராதிகள்) என்கிறவிடத்தில், ஆதிசப்தத்தாலே, குணசேஷ்டாதாதிகளைச் சொல்லுகிறது. .... (401)

402. இப்படி இவன் விமுகனானதசையிலும் ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளாலே யிவனுடைய வுஜ்ஜீவநத்துக் கவன் க்ருஷிபண்ணிப்போருகிறது தன்னுடைய நிர் ஹேதுக க்ருபயாலேயிறே; தாத்ருச க்ருபாபலமிவனுக்கு அவச்யாநுபாவ்யமென்னு மிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, கீழ்,(நிர்ப்பரனாயிருக்கு மித்தனை) என்றவத்தை ஸ்திரீகரிக்கிறார் மேல் (கர்மபலம்போலே) என்று தொடங்கி.

402. கர்மபலம்போலே க்ருபாபலமு மநுபவித்தே யறவேணும்.

அதாவது—தான் செய்த புண்யபாபரூப கர்மபலம், \*அவச்ய மநுபோக்தவ்யம்\* என்கிறபடியே அநுபவித்தேயறவேண்டுமோபாதி, நித்யஸம்ஸார ஹேதுவான கர்மத்தைத் தள்ளி நித்யஸூரிகளோடு ஸமாநபோக பாகியாக்குகைக்கு ஹேதுவான அவனுடைய க்ருபாபலமும் இவனுக்கு இச்சையில்லையேயாகிலும் அவச்ய மநுப வித்தேவிடவேணு மென்கை. .... (402)

403. ஏவம்பூதக்ருபை அநாதியாயிருக்கச்செய்தே, கர்மகர்த்தாவான சேதந னுடையவும் தத்பலதாதாவானவீச்வரனுடையவும் ஸ்வாதந்தர்யங்களாலே தகையப் பட்டன்றே கிடந்துபோந்தது, இன்னமு மப்படியானாலேவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (க்ருபை பெருகப்புக்கால்) என்று தொடங்கி.

403. க்ருபை பெருகப்புக்கால் இருவர் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலும் தகைய வொண்ணாதபடி இருகரையுமழியப் பெருகும்.

அதாவது—க்ருபாகுணம் நிரங்குச ஸ்வாதந்தரான வீச்வரன் தானிட்டகட் டனையிலே வந்தவாறே யங்கீகரிக்கக்கடவோமென்று இச்சேதனை கர்மாநுகுணமாக நிர்வஹிக்குமளவில், இருவர் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலும் தகையப்பட்டு நிற்குமதொழிய,



அக்கட்டளையில் வாராமையாலே துர்கதியேபற்றாசாக விவனை யவன்தானே மேல் விழுந்தங்கீ கரிக்கைக்குடலாம்படி பெருகுமளவில், ஸ்வாச்ரயமான வீச்வரனுடைய சேதநகர்மாதுகுணமாகவே நிர்வஹிக்கக்கடவோமென்றிருக்கிற ஸ்வாதந்தர்யத்தாலும், ஸ்வவிஷயமான சேதநனுடைய \* ச்ருதிஸ் ஸம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தா முல்லங்க்யவர்த்ததே \* என்கிறபடியே ஈச்வராஜ்ஞையை யதிலங்கித்து நடக்கைக் கடியான ஸ்வாதந்தர்யத்தாலும் கிரோதிக்கவொண்ணாதபடி “விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்” என்கிறபடியே உபய ஸ்வாதந்தர்யரூபமான விரண்டு கரையுமுடைந்தழியும்படி ஒருமட்டில் நில்லாமை மேன்மேலும் பெருகாநிற்கு மென்கை. ... (403)

404. ப்ரகரணதீயில் பயாபயஹேதுக்களாகச் சொன்ன ஸ்வதோஷ பகவத் குணங்களில் வைத்துக்கொண்டு, கர்ம காருண்யங்கள் ப்ரதாநங்களாகையாலே அவற்றை யுபபாதித்துக்கொண்டு வந்தார் கீழ்; அது தன்னை நிகமித்தருளுகிறார் மேல் (பயஹேது) என்று தொடங்கி.

404. பயஹேது கர்மம்; அபயஹேது காருண்யம்.

அதாவது—ஈச்வரனே உபாயமென்றிருக்கிற இவ்வதிகாரிக்கு இன்னமும் ஸம்ஸாரமநுவர்த்திக்கில் செய்வதென்? என்கிற பயத்துக்கு ஹேது, அநாதிகாலம் ஸம்ஸரிக்கைக்குக் காரணமாய்ப்போந்த ஸ்வகர்ம ஸ்மரணம்; “சூழ்பிறப்பு மருங்கே வரப்பெறுமே” என்கிறபடியே, ஸம்ஸாரம் நம்மருகும் வரமாட்டாது, சரீராவஸாநத்திலே பகவத் ப்ராப்திக்கும் கண்ணழிவில்லை என்று நிர்ப்பயனா யிருக்கைக்கு ஹேது, கர்மத்தைப் பாராமலங்கீகரித்து ஸம்ஸாரத்தை யடியறுத்துத் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகைக் குறுப்பான அவனுடைய நிர்ஹேதுக காருண்ய ஸ்மரண மென்கை. (ஸ்வ தோஷாநுஸந்தாநம், பகவத் குணாநுஸந்தாநம்) என்று தொடங்கி னத்தை நிகமிக்கிற விடமாகையாலே (கர்மம், காருண்யம்) என்கிறவிடத்தில் ஸ்மரண பர்யந்தம் விவக்ஷிதம். ... (404)

4. 5. இப்பயாபயங்க ளிரண்டு மிவனுக் கெவ்வளவாக நடக்குமென்ன அரு ளிச்செய்கிறார் (பயாபயங்க ளிரண்டும்) என்று தொடங்கி.

405. பயாபயங்க்ளாண்டும் மாறிமாறி ப்ராப்தியளவும் நடக்கும்.

அதாவது—பகவத் க்ருபா விஷயமாய் ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கையாலே அநாதிகாலம் ஸம்ஸரண ஹேதுவாய்ப்போந்த ஸ்வகர்மத்தை அநுஸந்திப்பது அத் தைப்பாராதே அங்கீகரித்த பகவத் காருண்யத்தை அநுஸந்திப்பதாய்க்கொண்டிதே இவ்வதிகாரி யிருப்பது; அதில், கர்மத்தை யநுஸந்தித்தபோது பயமும், காருண் யத்தை யநுஸந்தித்தபோது அபயமுமாய், இரண்டும் மாறிமாறி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த மற்று பகவத்ப்ராப்தி பண்ணுமளவும் நடக்குமென்கை. .... (405)

406. இப்படி உபயமும் மாறிமாறி ப்ராப்தியளவும் நடக்கிறதென்? தத்குண விச்வாஸத்தாலே யெப்போதுமொக்க நிர்ப்பயனா யிருக்கவொண்ணாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (விவர்த்ய ஜ்ஞாநம்) என்று தொடங்கி.



406. நிவர்த்யஜ்ஞாநம் பயஹேது, நிவர்த்தக ஜ்ஞாநம் அபயஹேது.

அதாவது—அவனுடைய காருண்யத்தாலே நிவர்த்திப்பிக்கப்படுமதான அவித்யா கர்மவாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த விஷய ஜ்ஞாநம், இவை கிடக்கையாலே இன்ன மும் ஸம்ஸாரம் மேலிடில் செய்வதென்? என்கிற பயஹேது; \*ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி\* என்று, ஸர்வேச்வர நிவற்றைத் தள்ளிப்பொகடும்படி பண்ணு கையாலே இவற்றுக்கு நிவர்த்தகமான அவனுடைய காருண்யவிஷய ஜ்ஞாநம், தத்பய ராஹித்ய ஹேதுவென்கை, நிவர்த்தக பலமறிந்தாலும் நிவர்த்யம் கிடக்கு மளவும் பயமும் நடுநடுவே கலசிச்செல்லுமென்று கருத்து.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால் இவனுக்கு பயாபய ஹேதுக்களும், ததுபய விபர்ய யத்தில் ஸித்திக்குமதுவும், தந்திபந்தந சங்கா பரிஹாரங்களும், ஸர்வேச்வரன் ஸம் ஸாரிகளுக்கு குஜ்ஜீவந்ததில் க்ருஷி பண்ணும்படியும், அஜ்ஞாத ஸுக்ருத பகவதங்கீ கார ஹேதுத்வமும், இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவாநபிஜ்ஞர் படியும், ஏதத் வைபவாபிஜ்ஞர் படியும், இவ்வர்த்த மபியுத்த வசநஸித்தமென்னுமதுவும், அஜ்ஞாத ஸுக்ருத வ்யாஜேந அவனங்கீகரிக்கும்படியும், அங்கீகார ஹேதுவாக்கு மஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களின் தத்க்ருஷி பலத்வமும், தந்திருபண பலிதமும், அங்கீகாரப் பற்ற சாமவை காதாதிக்கமாக ஸ்வயமேவ வினைகைக் கடியும், அவற்றின் த்வைவித்யமும், ஏவம்பூத விஷயீகார சாஸ்த்ரஸித்தத்வமும், இவ்விஷயீகாரம் பெற்றவர் இத்தை வெளியாகப் பேசினபடியும், ஏததநபிஜ்ஞுவசநபரிஹாரமும், ஆபிமுக்யவத் த்வேஷ ஸ்யாபி தத்க்ருபாஜிதத்வமும், யாத்ருச்சிகாதிகளில் ஸுக்ருதநாமீச்வரக்ருதமென் னு மதுவும், ஏததர்த்த விஷயாபியுத்தவசந பரஸ்பர விரோத பரிஹாராத்யநுக்திஹேது வும், கீழ்ப்பரக்க உபபாதித்துவந்ததின் பலிதமும், ததாப்திஹேதுதயா ஜ்ஞாநாதிகரநு ஸந்தாநமும், நிர்ஹேதுக க்ருபாபலாவச்யாநுபாவ்யத்வமும், ஈத்ருச க்ருபா ப்ரவாஹ தூர்நிவாரத்வமும், ப்ரகரணாதி ப்ரதிஜ்ஞாதார்த்த கிகமநமும், பயாபயாநுவர்த்தந காலாவதியும், ஏததுபய ஹேதுபூத ஜ்ஞாந விசேஷங்களும் சொல்லுகையாலே, இவ் வதிகாரிக்கு அத்வேஷாதி மோக்ஷபர்யந்த அகிலாப ஹேதுவான பகவதாகஸ்மிக க்ருபா ப்ரபாவம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. இத்தால், த்வயோபதேஷ்ட்ரு பூத-ஆசார்யோபஸத்த்யாதிகளுக்கும் ததுபதிஷ்டத்வயார்த்த ஜ்ஞாநாதிகளுக்கும் ஹேதுவான பகவந் நிர்ஹேதுக க்ருபா வைபவம் சொல்லப்பட்டது. .... (406)

சரம ப்ராப்ய ப்ராபக ப்ரகரணம்

407. இப்ப்ரபந்தத்தில் உபக்ரமமே பிடித்து இவ்வளவாக, ஸித்தோபாய பூதனா ஸர்வேச்வரனே சேதநர்க்கு பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோக்ஷ ஸித்திக்கு நிரபேக்ஷ ஸாதநமென்றருளிச்செய்து, உபாயபூதனா ஸர்வேச்வரன் கர்மநிபந்தந மாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யநிபந்தநமாக முக்தனாக்கவும் வல்ல நிரங்குச ஸ்வதந் த்ரனாகையாலே அவனை உபாயமாகப்பற்றி யிருக்குமவர்களுக்கு, ஸ்வகர்மாநுஸந்தா னத்தாலும் தத் காருண்யாநுஸந்தாநத்தாலும் வரும் பயாபயங்கள் யாவத்ப்ராப்தி மாறி மாறி நடகும்படியையும் தர்சிப்பித்தார் கீழ்; இனிமேல், \*ஸாக்ஷாந்நாராயணே தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயிம் தநம்\* என்றும் “திருமாமகள் கொழுநன் தானே



குருவாகி” என்றுஞ் சொல்லுகையாலே அந்த ஸித்தோபாய பஹிர்ப்பூதமன்றியே தச்சரமாவதியாய், பந்த மோக்ஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கையன்றிக்கே மோக்ஷக ஹேதுவா யிருக்கையாலே தந்நிஷ்டர்க்கு பயப்ரஸங்கமின்றியே எப் போதுமொக்க நிர்ப்பயராய்க் கொண்டிருக்கலாம்படியாய், சரமாவதியான ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களுக்கு அநுரூபமான சரமோபாயம் ஸதாசார்யாபிமாநமேயென்று ஸகல வேதாந்தஸார வித்தமரான பூர்வாசார்யர்கள் தங்களுக்குத் தஞ்சமாகவதுஸந்தித்து உபதேசித்தும்போந்த ரஹஸ்யார்த்தத்தை ஸகலருமறிந்துஜ்ஜீவிக்கும்படி ப்ரபந்த சேஷத்தாலும் ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்கிறார். அதில் இப்படி பயாபயங்க ளிரண்டும் மாறிமாறி யதுவர்த்தியாமல் எப்போது மொக்க நிர்ப்பயனாயிருக்கலாவ தொரு வழியில்லையோ வென்னு மாகாங்கைக்கூறிலேயருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வதந்த்ரணை) என்று தொடங்கி.

407. ஸ்வதந்த்ரணை உபாயமாகத்தான் பற்றினபோதிதே இப்ரஸங்கந்தா னுள்ளது.

அதாவது—கர்மாதுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யாதுகுணமாக ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியைப்பண்ணித் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளவும் வல்ல நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரணை விச்வரணை இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்திபரிஹாரங்களுக்கு உபாயமாகப் பற்றினபோதிதே, யாவத்ப்ராப்தி பயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறி நடக்குமென்னு மிப்ப்ரஸங்கந்தா னுள்ளதென்கை. பரதந்த்ரஸ்வரூபனய் மோக்ஷகஹேதுவான ஸ்வாசார்யணை உபாயமாகப்பற்றினு லிப்ப்ரஸங்கமில்லை, ஸததநிர்ப்பயனா யிருக்கலா மென்றுகருத்து. (உபாயமாகத்தான்) என்று ஒரு முழுச்சொல்வித்தனை. (407)

408. ப்ரமாணத் ப்ரமேயவிச்சயம் பண்ணவேணுமிதே; இவ்வர்த்தமென் கொண்டு நிர்ணயிக்கக்கடவோமென்னுமாகாங்கைக்கூறிலே யருளிச்செய்கிறார் உண்ட போது) என்று தொடங்கி.

408. உண்டபோ தொருவார்த்தையு முண்ணாதபோ தொருவார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப்பேருண்டிதே, அவர்கள் பாகுரங்கொண் டன்று இவ்வர்த்த மறுதியிடுவது.

\*மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்று பகவதநுபவைகதாரகராயிருக்கும் ஆழ்வார் களுக்கு உண்டபோது முண்ணாதபோதுமாவன, பகவதநுபவ ததலாப காலங்கள்; அதில், பகவதநுபவம்பண்ணி ஹ்ருஷ்டரானபோது, தத்தாஸ்யவிவ்ருத்திகாமதயா ததீயதாஸ்யத்திலேயூன்றி, “பயிலும் பிறப்பிடைதோ றெம்மையாளும் பரமர்” “நாளும் பிறப்பிடைதோ றெம்மையாளாடை நாதர்” “வருமையுமில்மையும் நம்மை யளிக்கும் பிராக்கள்” “சலிப்பின்றியாண்டெம்மைச் சன்மசன்மாந்தரங்காப்பர்” “நன்மைபெறுத்தெம்மை நாளும்யக்கொள்கின்ற நம்பர்” “எம் பல்பிறப்பிடைதோறு எந்தொழுகுலந்தாங்கள்” “அவனடியார் சிறுமாமனிசரா யென்னை யாண்டாரிங்கே திரிய, செந்தாமரைக் கண்திருக்குறளன் நறுமாவிரை நாண்மலரடிகீழ்ப் புகுதல், உறுமோபாவியேனுக்கு” என்றும், “ஆரெண்ணும் நெஞ்சுடையாரவ ரெம்மையாள் வாரே” “ஞானத்தினொளியருவை நினைவாரென் னாயகரே” “நச்சித்தொழுவாரை நச்சென்றன் நன்னெஞ்சே” “பேராளன்பேரோதும் பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேனே,” “கண்ணூரக் கண்டுருகிக் கையாரத் தொழுவாரைக் கருதுங் கால்,



உண்ணாது வெங்கூற்றமோவாது பாவங்கள்சேரா” என்றும், “ஈட்டங்கண்டிடக் கூடுமே லதுகாணும் கண்பயனாவதே,” “தொண்டாடிப்பொடியாட நம்பெறில் கங்கைநீர் குடைந்தாடும்வேட்கையென்னாவதே,” “இன்புறுந்தொண்டர் சேவடியேத்தி வாழ்த்து மென்னெஞ்சமே” என்றும், இத்யாதிகளாலே தத்விஷயத்திலுங்காட்டில் ததீயரே நமக்கு சேஷிகளுமுபாயோபேய பூதருமென்று அத்யாதரம்பண்ணிப்பேசுவது; பகவதநுபவாலாப க்லிஷ்டரானபோது, அப்படிபரம சேஷிகளும் பரம ப்ராப்யப்ராபக பூதருமான ததீயர் ஸந்திவிதராயிருந்தாலும் அவர்கள்பக்கல் நெஞ்சு செல்லாமல் பகவத் விஷயமே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாக நினைத்து, “காணவாராய்,” “காணுமாறருளாய்,” “வரிகொள் வெஞ்சிலைவளைவித்த மைந்தனும் வந்திலனென் செய்கேன்,” “வெஞ்சமத்தடுசரந்தரந்த வெம்மடிகளும் வாராறால்,” “வாசுதேவாவன் வரவு பார்த்து, வார்மணற் குன்றில் புரளின்றேன்” என்று இத்யாதிகளாலே ஆர்த்திபரவசராயலற்றுவது ஊடுவது, “வெஞ்சிறைப்புள்” “உங்களோடெங்க ளிடையிலே” என்று இத்யாதிகளாலே, வெறுப்பது உதறுவதாகையாலே, (உண்ட போ தொருவார்த்தையும் உண்ணாதபோதொரு வார்த்தையும் சொல்லுவார்) என்கிறார். ஆழ்வார் களெல்லாரு மேகப்ரக்ருதிகளாய் ஏககண்டரா யிருக்கையாலே, (பத்துபேருண்டிறே) என்கிறார். (அவர்கள் பாசுரங்கொண்டன்று இவ்வர்த்தமறுதியிடுவது) என்றது, மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவர்களாகையாலே ப்ரதமபர்வத்திற்காட்டில் சரமபர்வத்துக்குள்ள தன்னேற்றமடையத் தெளியக்கண்டு பேசினார்களே யாகிலும், சரமபர்வைக நிஷ்டரன்றியே ப்ரதமபர்வத்திலே மண்டி ததநுபவ ஹ்ருஷ்டரானபோதொன்றைச் சொல்லுவது, ததலாப க்லிஷ்டரானபோதொன்றைச் சொல்லுவதாய், ஒருபடிப்பாடரல்லாதவர்கள் பாசுரங்கொண்டன்று ஆசார்யனே உபாயமென் நிவ்வர்த்த நிச்சயம் பண்ணுவதென்கை. .... (408)

409. பின்னை ஆர்பாசுரங்கொண் டறுதியிடுவதென்ன அருளிச்செய்கிறார். (அவர்களை) என்று தொடங்கி.

409. அவர்களைச் சிரித்திருப்பாரொருவ ருண்டிறே; அவர் பாசுரங்கொண்டு இவ்வர்த்த மறுதியிடக்கடவோம்.

அதாவது—“மேவினெனவன் பொன்னடி, தேவுமற்றறியேன்” என்று, ஸ்வாசார்யரான நம்மாழ்வார் திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகப் புரையறப் பற்றி அவிதிதாந்யதைவதராய் “நாவினில்நவிறின்பமெய்தினேன்” என்று தத் ஸங்கீர்த்தநாந்த நிர்ப்பரராய், “அடியேன் சதிர்த்தேன்” என்று, உறுவதறிந்து பற்றின சதுரராயிருக்கையாலே சரமபர்வத்திலேற்றமறிந்து பேசாநிற்கச்செய்தே ததேகநிஷ்டரன்றியே ப்ரதமபர்வத்திலே மண்டி தத்வைலக்ஷண்யபரவசராய், உண்டபோதொருவார்த்தையு முண்ணாதபோதொரு வார்த்தையுஞ் சொல்லுகிற ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் அடியிலே ஓராசார்யன் திருவடிகளைப்பற்றி அநவரத ஸுகிகளாயிருக்கப்பெறுதே ஸ்வவைலக்ஷண்யத்தாலே பிச்சேற்றும் பகவத் விஷயத்திலே முந்தற முன்னமிழிந்து ததநுபவதையி லொன்றைச் சொல்லுவது ததலாபகசையில் ஒன்றைச் சொல்லுவதாய், இவர்கள் படுகிறபாடென்! என்று பரிஹாஸித்திருக்கும் ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வாரொருவருண்டிறே; சரமபர்வ நிஷ்டராய்



ஸதைகருப வசநரான இவருடைய பாசுரமான கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பைக் கொண்டு இவ்வர்த்தத்தை ஸம்சயவிபர்யய கந்தமற நிச்சயிக்கக் கடவோமென்கை. அதவா, (உண்டபோது) இத்யாதிக்கு, பகவதநுபவம் பண்ணின்போது “உண்டு களித்தேற் கும்பரென்குறை” “யாவர் நிகரகல் வானத்தே” “மாறுளதோ விம் மண்ணின்மிசை” என்று இப்படி அநுபவ ஜரித ஹர்ஷப்ரகர்ஷ கர்விதமானதொரு வார்த்தையும், ததநுபவம் பெறாதபோது “மதியெல்லா முன்கலங்கி மயங்குமால்” “சாயலொடுமணிமாமை தளர்ந்தேன் நான்” “காணவாரா யென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து” “தீயோடுடன் சேர்மெழுகா யுலகில் திரிவேனோ” என்று இப்படி சோகவேக ஜரிதமானதொரு வார்த்தையுள் சொல்லுவாரொருவரிருவருமன்றிக்கே பத்துப் பேருண்டிறே; ததீயரே சேஷிகளும் உபாயோபேயபூதருமென்றறிந்திருக்கச் செய்தே, ததநுகுணமாக நிற்கமாட்டாமல் பகவத் விஷய வைலக்ஷண்ய பரவசராய் இப்படி உண்டபோதொரு வார்த்தை சொல்லுகிறவர்க ளுத்திகொண்டன்று ஸ்வா சார்ய சரணயுகளமே யுபாயோபேயமென்கிற இப்பரமார்த்த நிர்ணயம் பண்ணுவது, ஆழ்வார் திருவடிகளையே தமக்குத் தஞ்சமாகப்பற்றி “தேவுமற்றறியேன்” என்றிருக்கையாலே ப்ரதம பர்வத்திலேமண்டி ஹர்ஷசோக பரவசராய்ப் பேசுகிறவர்களைப் பரிஹஸித்திருப்பா ரொருவருண்டிறே; அப்படியிருந்துள்ள ஸ்ரீமதுரகவிகள் திவ்யஸூக்தியைக் கொண்டிவ்வர்த்த நிச்சயம் பண்ணக்கடவோமென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். .... (409)

410. இப்படி ப்ரமாணஸித்தமான அர்த்தத்தை உபபத்தியாலே ஸ்திரீகரிக் கிரூர் மேல் (ஸ்வரூபத்துக்கும்) என்று தொடங்கி.

410. ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திடுக்க வேணுமிறே ப்ராபகம்.

ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களை நிஷ்கர்ஷிக்குமளவில், ப்ரதமம் ஸ்வ ரூபத்தை உள்ளபடி நிஷ்கர்ஷித்து, அநந்தரம் ப்ராப்யத்தை ததநுரூபமாக நிஷ்கர் ஷித்து ப்ராபகத்தைத் ததுபயாநுரூபமாக நிஷ்கர்ஷிக்கவேணுமிறே; வ்யுத்தி தசையில் உபேயம்முற்பட்டு உபாயம் பிற்பட்டிருக்கும், அநுஷ்டானதசையில் மாறாடி யிருக்கும்; ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேராமையாலேயிறே உபாயாந்தரத்தை பரித்யஜித்தது; ஆகையாலே (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிறே) என்கிரூர். இனி, ஸ்வரூபந்தன்னை நிரூபித்தால் ஜ்ஞாநாந்தங்களும் புறவிதழென்னும்படி பகவதநர்யார்ஹ சேஷத்வமே வடிவாய், அதினுடைய யாதாத்மம் தச்சேஷத்வமும் புறவிதழென்னும்படி ததீயசேஷத்வமே வடிவாயிறே யிருப்பது; ஏவம்பூத ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தை நிரூபித்தால் தத் கைங்கர்யம் ப்ரதமாவதியாய் ததீயகைங்கர்யம் சரமாவதியா யிருக்கும்; ஸ்வரூபப்ராப்ய வேஷ மிதவாகையாலே ததுபயாநுகுணமான ப்ராபகம் ததீயரேயாகவேண்டியிறே யிருப் பது; இனி அந்த ததீயரில் வைத்துக்கொண்டு, முதலடியிலே தன்னையங்கீகரித்து தத்வஜ்ஞாந ப்ரதாநத்தைப் பண்ணின் மஹோபகாரகனான ஸ்வாசார்யனுக்கு சேஷ மாயிருக்கை ஸமஸ்த பாகவதருடைய உகப்புமாய், தன் ஸ்வரூபத்தினுடைய எல்லை நிலமுமா யிருக்கும்; இந்த ஸ்வரூபத்துக் கநுரூபமான ப்ராப்யமும் ஸ்வாசார்யன் திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமா யிருக்கும். இப்படி ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களாய்



அத்தால் இவையிரண்டுக்கும் ஸத்ருசமான ப்ராபகம் ஸ்வாசார்யசரணயுகள மாக வேணுமென்கை. இதுவே ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களுக்குச் சேர்ந்த உபாயமென்கையால், ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்யபீத்யா நிர்ப்பரத்வத்தைப்பற்ற இதில்போந்தவளவல்ல, முக்யோபாய மிதுவேயென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நமிதே. .... (410)

411. இவ்வர்த்த விஷயமாக ஓரைதிஹ்யத்தை யருளிச் செய்கிறார் மேல் (வடுகநம்பி) என்று தொடங்கி.

411. வடுகநம்பி ஆழ்வானையு மாண்டானையு மிருகரைய ரென்பர்.

அதாவது—ஆழ்வார் திருவடிகளில் ஸ்ரீமதுரகவிக ளிருந்தாப்போலே, ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டு மெம்பெருமானார் திருவடிகளே என்று ப்ரதிபத்திபண்ணி “தேவுமற்றறியேன்” என்றிருக்கும் வடுகநம்பி; எம்பெருமானார்க்கு நிழலுமடிதாறும் போலே அவிநாபூதராய் \*ராமாநுஜஸ்ய சரணௌசரணம் ப்ரபத்யே\* \*ராமாநுஜார்யவசக்: பரிவர்த்திஷ்ய\* என்று உபாயோபேயங்க ளவர்திருவடிகளும் அத்திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கர்யமுமென் றிருக்கும் கூரத்தாழ்வானையும், தாத்ருசரான முதலியாண்டானையும், ஸம்ஸாரத்தி விருப்பி லடிக்கொதிப்பாலேவந்த ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே கலங்கி காதாசித்தமாகப் பெருமாள் பக்கவிலும் சென்று பல்காட்டுவது, தத்வைலக்ஷண்யங் கண்டவாறே ப்ரவணராய்ப்போருவதா மிவ்வளவைக்கொண்டு எம்பெருமானார் திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமானால் “தேவுமற்றறியேன்” என்றிருக்கவேண்டாவோ, அங்ஙனன்றிக்கே சரமாவதியிலும் ப்ரதமாவதியிலும் கைவைத்து நிற்கிறவிவர்க ளிருகரையரென்றருளிச்செய்வ ரென்றபடி. .... (411)

412. (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்க வேணுமிதே) என்ற விடத்தில், ஸ்வரூபத்தை யொருவழியாலிசைந்து, பகவத் கைங்கர்யமன்றோ ப்ராப்யம், ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்ருசமாகவேணுமென்றபடி யெங்ஙனே? என்பாருடைய சங்கையைப் பரிஹரிக்கைக்காந, ப்ரதமம் ப்ராப்யவேஷத்தை ஓடவைத்துக் காட்டுகிறார் (ப்ராப்யத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

412. ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதமபர்வம் ஆசார்யகைங்கர்யம்; மத்த்யமபர்வம் பகவத்கைங்கர்யம்; சரமபர்வம் பாகவத்கைங்கர்யம்.

(ப்ராப்யமாவது)—சேஷத்வைக நிருபணீயமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு புருஷார்த்தமான கைங்கர்யம். பர்வசப்தம், அம்சவாசி. இங்கு, ப்ரதமபர்வமாகச் சொல்லுகிற ஆசார்ய கைங்கர்யமாவது, “திருத்தித்திருமகள் கேள்வனுக்காக்கியபின்” என்கிற படியே முதலடியிலே தன்னையங்கீகரித்து பகவத் விஷயத்துக் காளாம்படி திருத்தின ஆசார்யனுக்கு உகப்பாகப் பண்ணும் பகவத் கைங்கர்யம்; மத்த்யம பர்வமாகச் சொல்லுகிற பகவத் கைங்கர்யமாவது “அடியார்க்கென்னை யாட்படுத்த விமலன்” என்கிற படியே தானுகந்தாரைத் தன்னடியார்க்கடிமைப் படுத்தும் பகவானுக் குகப்பாகப் பண்ணும் பாகவத கைங்கர்யம்; சரமபர்வமாகச் சொல்லுகிற பாகவத கைங்கர்யமாவது, ஆசார்யவானென் றுகக்குமவர்களாய், ஆசார்யவைபவ ஜ்ஞாபகராய் ஆசார்ய கைங்கர்யத்தினேற்ற மறியுமவர்களான பாகவதர்களெல்லார்க்கு முகப் பாகப்பண்ணு மாசார்ய கைங்கர்யம். ஆக, ஆசார்ய ப்ரீதி விஷயமான பகவத் கைங்



கர்யத்தை ஆசார்ய நைங்கர்யமென்றும், பகவத் ப்ரீதிவிஷயமான பாகவத கைங்கர்யத்தை பகவத்கைங்கர்ய மென்றும், பாகவத ப்ரீதி விஷயமான வாசார்ய கைங்கர்யத்தை பாகவத கைங்கர்யமென்றும் சொல்லிற்றாய்த்து. ஆகையால், ஆசார்ய கைங்கர்யம் ப்ராப்யமென்று சொன்னவிதில் குறையில்லையென்று கருத்து. .... (412)

413. இப்படி ஆசார்ய கைங்கர்யமே சரமபர்வமென்று சாஸ்ரஞ் சொல்லாதிருக்கச்செய்தே, இது வருகிறவழிதானென்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூப ப்ராப்தியை) என்று தொடங்கி.

413. ஸ்வரூப ப்ராப்தியை சாஸ்த்ரம் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லாநிற்க, ப்ராப்திபலமாய்க் கொண்டு கைங்கர்யம் வருகிறுப்போலே ஸாத்ய விவ்ருத்தியாய்க் கொண்டு சரமபர்வம் வரக்கடவது.

அதாவது—\* பரஞ்ஜயோதி ரூபஸம்பத்ய ஸ்வேநரூபேண அபிநிஷ்பத்யதே \* என்று—பரப்ராப்தி பூர்விகையாய் அநாதிகர்மகிபந்த நாசித் ஸம்பந்தத்தாலே மலாவகுண்டித மணிப்ரபைபோலே திரோஹிதமான ஸ்வாஸாதாரணாகாரத்தினுடைய ஆவிர்ப்பாவ ரூபையான ப்ராப்தியை வேதாந்த சாஸ்த்ரம் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லாநிற்க, இப்படி ஆவிர்ப்பூதமான ஸ்வரூபத்தையுடைய வாத்மா, சேஷத்தைக நிரூபணீயதயா சேஷிவிஷய கிஞ்சித்காரத்தாலல்லது செல்லாதபடியாய் இருக்கையாலே, அந்த ஸ்வரூப ப்ராப்தி பலமாய்க்கொண்டு பகவதநுபவ ஜகித்ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யம் வருகிறுப்போலே, சேஷியானபகவானுக்கு ஸ்வவிஷய கிஞ்சித்காரத்திலும் ஸ்வகீய விஷய கிஞ்சித்கார முகப்பாகையாலே, அந்த பகவத் கைங்கர்யமாகிற ஸாத்யத்தின் வ்ருத்திரூபமாய்க்கொண்டு மத்யமபர்வமான பாகவத கைங்கர்யம் வரக்கடவதாய், அந்த பாகவதர்க ளெல்லார்க்கும் ஸ்வவிஷய கிஞ்சித்காரத்திலும் தனக்குபகாரக னுன வாசார்ய விஷயத்தில் கிஞ்சித்காரமே யுகப்பாகையாலே அந்த ஸாத்யத்தினுடைய விசேஷ வ்ருத்தியாய்க்கொண்டு சரமபர்வமான வாசார்ய கைங்கர்யம் வரக்கடவதென்கை. ... .. (413)

414. இந்த சரமபர்வ லாபத்தி னருமையை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (இதுதான் துர்லபம்) என்று.

414. இதுதான் துர்லபம்.

415. இதுதன்னை விவரிக்கிறார் மேல் விஷய ப்ரவணனுக்கு என்று தொடங்கி.

415. விஷயப்ரவணனுக்கு அதைவிட்டு பகவத் விஷயத்திலே வருகைக்குள்ள அருமைபோலன்று, ப்ரதம பர்வத்தைவிட்டு சரமபர்வத்திலே வருகைக்குள்ள அருமை.

அதாவது—\* க்ஷுத்ர விஷயங்களின் புறப்பூச்சான வைலக்ஷண்யத்திலே யீடுபட்டு மீட்கவொண்ணாதபடி அவற்றிலே ப்ரவணனாய் நின்றவனுக்கு, அவற்றைக் கைவிட்டு வகுத்த விஷயமான பகவத் விஷயத்திலே வருகைக்குள்ள அருமைபோலன்று, \*பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியான பகவத்விஷய ப்ரவணனாய் தத்தைங்



கர்ய நிரதனுவனுக்கு ப்ரதம பர்வமானவத்தைவிட்டு சரமபர்வமான ஆசார்ய கைந்  
கர்யத்திலே வருகைக்குள்ள அருமை என்றபடி. .... (415)

416. அதெங்ஙனே யென்னுமாகாங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அங்கு)  
என்று தொடங்கி.

416. அங்கு தோஷதர்சந்தாலே மீளலாம்; இங்கு அது செய்ய வொண்ணாது.

அதாவது—கூடாத்ர விஷயங்களின் தேஹதோஷாதிகளும் அல்பாஸ்திரத்  
வாதி தோஷங்களு முண்டாயிருக்கையாலே அவற்றை தர்சிக்கவே அருவருத்து மீள  
லாயிருக்கும்; விலக்கணவிக்ரஹயுக்தமாய் ஸமஸ்தகல்யாண குணம்மகமாய் கித்யமாய்  
அபரிச்சேத்யமான இவ்விஷயத்தில் தோஷகந்த மில்லாமையாலே தோஷதர்சனம்  
பண்ணி மீளப்போகாதென்கை. \* ஸங்க்யாதும் நைவ சக்யந்தே குண தோஷாச்ச  
சார்ங்கிணஃ, ஆநந்த்யாத் ப்ரதமோ ராசி ரபாவாதேவ பச்சிமஃ\* என்னக்கடவதிறே. (416)

417. கூடாத்ர விஷயங்களுக்குச் சொல்லுகிற தோஷமொன்று மிங்குச்சொல்ல  
லாவதில்லையெயாகிலும், ஸ்வவிஷய பக்திபரவசர்க்கு ஸ்வஸம்ச்சேஷஸூகத்தை  
உருவ நடத்தாதே விச்சேஷித்து துக்கத்தை விளைக்கையாலே “கடியன் கொடியன்”  
இத்யாதிப்படியே சொல்லலாம்படி தோற்றுவன சில தோஷமுண்டே; அதுதான்  
மீளுகைக் குடலானாலோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தோஷமுண்டானாலும்) என்று  
தொடங்கி.

417. தோஷமுண்டானாலும் குணம் போலே உபாதேயமா யிருக்கும்.

அதாவது—அப்படி ஆற்றாமையாலே, தோற்றுவன சிலதோஷ முண்டான  
லும், “கொடிய வென்னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்கும்” என்று அவைதன்னையே  
விரும்பி மேல்விழும்படி இருக்கையாலே ஹேயமாயிராது, விஷயத்தை விரும்பி மேல்  
விழுகைக்குடலான குணம்போலே உபாதேயமா யிருக்குமென்கை. .... (417)

418. லோகத்தில் தோஷம் ஹேயமாய் குணமுபாதேயமாயன்றே இருப்பது  
தோஷம் குணம்போலே உபாதேயமாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (லோகவிப  
ரீதம்) என்று தொடங்கி.

418. லோகவிபரீதமா யிறே இங்கிருப்பது.

அதாவது—தோஷம் விடுகைக்குடலாய் குணம் பற்றுகைக் குறுப்பாயிருக்கும்  
லோகப்ரக்ரியை யன்றியே, தோஷமும் குணம்போலே உபாதேயமாயிறே இவ்விஷ  
யத்தி லிருப்பதென்கை. .... (418)

419. எல்லாஞ் செய்தாலும் தோஷம் குணம்போலே உபாதேயமாகக்கூடுமோ  
வென்னு மாகாங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (குண முபாதேயமாகைக்கு) என்று  
தொடங்கி.

419. குணம் உபாதேயமாகக்கூடான ஹேது தோஷத்துக்கு முண்டிறே.



அதாவது—பகவத்குணம் தத்ப்ரவணர்க்கு உபாதேயமாகைக்கீடான ப்ராப்த சேஷிகதத்வமாகிற ஹேது, அவ்விஷயத்தில் தோற்றுகிற தோஷத்துக்கு முண்டிறே யென்கை. இத்தால், அவன் பக்கலுள்ள தென்னுமத்தாலே குண முபாதேயமாகிற வோபாதி, அவன் பக்கலுள்ள தென்னுமத்தைப்பற்ற தோஷமு முபாதேயமாகக் குறையில்லை என்றதாய்த்து. இப்படியாகையாலே தோஷமுண்டானுமது மீளுகைக் குடலாகாதென்று கருத்து. .... (419)

420. விச்லேஷ தசையில் தோற்றும் நைர்க்ருண்யாதி தோஷத்தை அங்கீ கரித்து, அதுதான் குணவதுபாதேயமாயிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கார் கீழ்; அந்த நைர்க்ருண்யாதி தோஷந்தான் முதலிலே இவ்விஷயத்தி லில்லையென்னுமிடத்தை அபியுத்த வசநங்களாலே தர்சிப்பிக்கிறார் மேல். அதில் முதலிலே, ஆழவாருடைய வசநத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (நிர்க்ருணன்) என்று தொடங்கி.

420. நீர்க்ருணனென்று வாய் முடுவதற்கு முன்னே க்ருணுவானென்று சொல்லும்படியா யிருந்ததிறே.

அதாவது—“என தவளவண்ணர் தகவுகளே” என்று எங்ஙனே யிருந்தன சுத்த ஸ்வபாவரான உம்முடைய க்ருபைகள், நாட்டிலே இப்படி ருஜுக்களுமாய் பரதுக்காஸஹிஷ்ணுக்களுமா யிருப்பார் சில தார்மிகர் நடையாட அபலைகளுக்கு அழகிதாகக் குடிக்கிடக்கலா யிருந்ததென்று, பெண்பிள்ளை யாற்றாமைக் குதவாதது கொண்டு திருத்தாயார் நிர்க்ருணனென்று வாய் முடுவதற்கு முன்னே, அவள் வாயைப் புதைத்தாப்போலே “தகவுடையவனே” என்று, கெடுவாய்! ஆகரத்தில் தகவு மறுக்குமோ, அது நங்குற்றங்காண் என்று க்ருணுவத்தையைச் சொல்லும் படியார் யிருந்ததிறே யென்றபடி. .... (420)

421. இவ்வுக்திதான் தாயார்சொன்ன குணஹாதிக்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணின மாத்ரமோ. ஸஹ்ருதயமாகச் சொன்னதோ வென்கிற சங்கையிலே, இதின் ஸஹ்ருத்யத்வத்தை முதலிக்கிறார் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

421. இப்படி சொல்லும்படி பண்ணிற்று க்ருபையாலே யென்று ஸ்நேஹமும் உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடந்ததிறே.

அதாவது—குணஹாதி சொன்னத்தைத் தள்ளி குணம் சொல்லும்படி பண் ணிற்று க்ருபையாலே யென்று, “மிக விரும்பும்” என்று, ஸ்நேஹமும், “பிரான்” என்று, உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடந்ததிறே; ஆகையால் “தகவுடையவனே” என்ற விது ஸஹ்ருதயோக்தி யென்கை. .... ( 21)

422. அநந்தரம், பிராட்டியுடைய வசநத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (நிர்க்ருணனாக) என்று தொடங்கி.

422. நீர்க்ருணனாக சங்கித்துச் சொல்லுமவஸ்த்தையிலும் காரணத்தை ஸ்வகதமாகவிறே சொல்லிற்று.

அதாவது—பிரிவாற்றையாலே பெருகக் கலங்கின ஸ்ரீஜநகராஜன் திரு மகள், பெருமாள் தன்னாற்றாமைக் குதவவந்து முகங் காட்டப்பெறுத இன்னப்பாலே,



\*கக்யாதஃ ப்ராஜ்ஞஃ க்ருதஜ்ஞச்ச ஸாறுக்ரோசச்ச ராகவஃ, ஸத்வ்ருத்தோ நிரறுக்ரோ சச்சங்கே\* என்று, பெருமானை நிர்க்ருணராக சங்கித்துச் சொல்லுகிற அவஸ்தையிலும், \*மத்பாக்ய ஸங்க்ஷயாத்\* என்று, இப்படி சங்கிக்கைக்கடி யென்னுடைய பாக்ய ஹாமி யென்கையாலே, சங்கா காரணத்தை ஸ்வகதமாகவிதே சொல்லிற்றென்கை.

423. (ப்ரதமபர்வத்தை விட்டு) என்கிறவிடத்திலே, அர்த்தாதுக்தமான பகவத் ஸம்ச்லேஷமும், (தோஷமுண்டானாலும்) என்கிறவிடத்தில், அர்த்தாதுக்தமான தத்விச்லேஷமுமாகிற இவையிரண்டும் செய்யுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (குண தோஷங்க ளிரண்டும்) என்று தொடங்கி.

423. குணதோஷங்கவிரண்டும் கூுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையும் குலைக்கும்.

குணமாவது—ஸ்வஸௌந்தர்யாதிகளை ஆச்ரிதர்க்கு முற்றாட்டாக அநுபவிக் கக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்குங் கலவி; தோஷமாவது, அவ்வநுபவாலாபத்தாலே அவர்கள் கண்ணாஞ்சுழலை யிட்டுத் துடிக்கத் தான் முகங்காட்டாதே யிருக்கையாகிற பிரிவு. இவை யிரண்டும், (கூதுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையும் குலைக்கையாவது), ஓரொன்றே யிரண்டையும் குலைக்கை. இதில் குண மிரண்டையும் குலைக்கையாவது, “மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கை விட்டு” என்றும், “மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாந், துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்” என்றும். தத்விஷய வைலக்ஷண்யத்தாலே கூதுத்ர விஷய வைராக்யத்தைப் பிறப்பிக்கையாலே, கூதுத்ர புருஷார்த்தாந்வயத்தைக் குலைக்கையும்; \*பயிலுஞ்சுடரொளியிலே ததீயசேஷத்வத்திலே ஊன்றிவின்ற ஆழ்வாரை, அந்த ததீயருடைய ஸ்வரூபநிபுபகத்வேந ப்ரஸ்துதமான தத்ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளாலே ததீயதாஸ்யரஸத்தை மறந்து அவனை அநுபவிக் கையிலாசை கரை புரண்டு அமந்தரந்திருவாய்மொழியிலே தாமும் தம்முடைய கரண க்ராமங்களும் பெருவிடாய்ப்பட்டுக் கூப்பிடும்படி பண்ணினுப்போலே, வேறென்றுக்காகப் புகுந் தாலும் தன்னை யொழியப் புறம்பொன்றுக் காளாகாதபடி பண்ணும் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரியான அவன் பக்கவிலே சுழியாறுபடுத்தி புருஷார்த்த காஷ்டையான ததீய சேஷத்வத்தில் நிலையைக் குலைக்கையும். தோஷ மிரண்டையும் குலைக்கையாவது, அநுபவாலாப க்லேசத்தாலே ஸர்வகாலமும் தன்பக்கவிலே மநஸ்ஸாய், “உண்டறியா னுறக்கம் பேணுள்” “பந்தோடு கழல் மருவாள் பைங்கிளியும் பாலாட் டாள் பாவைபேணுள்” என்கிறபடியே, முன்பநுபவித்துப்போந்த ப்ராக்ருத போகங்களாகிற கூதுத்ர புருஷார்த்தங்களில் பொருந்தாமையை விளைக்கையும்; “அவனடியார் சிறுமாமனிசரா பென்னையாண்டாரிங்கே திரிய, செந்தாமரைக்கண் தருக்குறளன் நறுமாவிரை நாண்மலரடிக்கீழ்ப் புகுதல், உறுமோ பாவியேனுக்கு” என்றும் “தனிமாத் தெய்வத் தனிநடிக்கீழ் புகுதலன்றி யவனடியார், நனிமாக் கலவியின்ப மே நாளும் வாய்க்க நங்கட்கு” என்றும் இப்படி தத்விஷய ஸம்ச்லேஷ ரஸம் வேண்டாதபடி ததீயவிஷய ஸம்ச்லேஷ ரஸமே அமையுமென்றிருக்குமவர்களை யும், அந்த ததீயருடனே கூடியிருந்தாலு மவர்கள்பக்கல் நெஞ்சற்று அவனை அநுப விக் கையி லாசையாலே, “காணவாராய்” “காணுமாறருளாய்” என்று கூப்பிடுவது,



“வெஞ்சிறைப்புள்” இத்யாதிகளாலே அவர்கள் தங்களோடே வெறுத்து வார்த்தை சொல்லுவதாம்படி பண்ணுகையாலே, புருஷார்த்த காஷ்டையில் நெஞ்சுபற்றாதபடி பண்ணுகையும். .... (423)

424. இதில், கூடூத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்குமென்றவிது தன்பக்க லிலே அகப்பட்டாரைப் புறம்பொருவிஷய மறியாதபடிபண்ணும் இவ்விஷயத்தின் ஸ்வபாவம் சொல்லுகைக்காகக் கூட்டிக்கொண்டவித்தனை, புருஷார்த்த காஷ்டை யைக் குலைக்குமென்னுமதுவே இவ்விடத்தில் அபேக்ஷிதம், ஆனபின்பு கூடூத்ர புரு ஷார்த்த பஞ்ஜகத்வம் ப்ராஸங்கிக மாகையாலே அத்தைவிட்டுப் ப்ராகரணிகமான சரம புருஷார்த்த பஞ்ஜகத்வத்தை முதலிக்கிரூர் (நித்ய சத்ருவாயிறே யிருப்பது) என்று.

#### 424. நித்யசத்ருவாயிறே யிருப்பது.

அதாவது—“சத்ருக்ளோ நித்யசத்ருக்ளஃ” என்று, பெருமானுக்கு அபிமத விஷயமான ஸ்ரீபரதாழ்வானையே தனக்கு உத்தேச்யமாகப்பற்றி அவனையல்ல தறியா தேயிருக்கும் ஸ்ரீசத்ருக்ளாழ்வான் பரதாதுவருத்திக்கு விரோதியான ராம ஸௌந் தர்யமாகிற நித்யசத்ருவை ஐயித்திருக்கு மென்கையாலே. ததீயகைங்கர்ய நிஷ்ட னுக்கு நித்ய சத்ருவாயிறே பகவத் ஸௌந்தர்ய மிருப்பதென்கை. ஆகையால், இப்படி விலக்ஷணமான விஷயத்தில் ஸம்சலேஷ விசலேஷங்களிரண்டும் புரு ஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்குமென்னக் குறையில்லை என்று கருத்து.

அன்றிக்கே, கீழ்ச் சொன்ன குணதோஷங்களிரண்டும் செய்யுமத்தை யருளிச் செய்கிரூர் (குணதோஷங்க ளிரண்டும்) என்று தொடங்கி. குணமாவது, (இங்கு அது செய்யவொண்ணாது) என்கிறவிடத்திற் சொன்ன பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாப ஹாரியான ஸௌந்தர்ய சீலாதிகள்; தோஷமாவது, (குணம்போலே யுபாதேயமா யிருக்கும்) என்கிற விடத்திற் சொன்ன “கடியன் கொடியன்” இத்யாதிகள். (இரண் டும் கூடூத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையைப் குலைக்கும்) என் றது, ஓரொன்றே யிரண்டையும் செய்யுமென்றபடி. குணமிரண்டையும் செய்கை யாவது, “மனைப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாந் துறந்தார் தொழுதா ரத்தோள்” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே, கூடூத்ர புருஷார்த்தத் தைக் குலைக்கையும், ஸ்வ வலைக்ஷண்யத்தாலே ஆழங்கால்படுத்தி புருஷார்த்த காஷ்டையான ததீயசேஷத்வ நிஷ்டையைக் குலைக்கையும்; தோஷமிரண்டையும் குலைக்கையாவது, குணம்போலே உபாதேயமாய், அவனென்றே கிடக்கும்படி பண்ணுகையாலே ஊனுறக்கம் பந்து கழல் முதலானவற்றில் பொருந்தாமையை விளைத்து கூடூத்ரபுருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கையும், “சிறுமா மனிசரா யென்னை யாண்டாரிங்கே திரிய, நறுமாவிரை நாண்மலரடிக் கீழ் புகுதல், உறுமோ” என்னும் படியான புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்கையும் என்றிங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். இந்த யோஜனைக்கு, (நித்யசத்ரு) என்கிறவிது, ஸௌந்தர்யாதி குணவிசிஷ்ட வஸ்து விஷயமாகக் கடவது. அங்ஙனமன்றிக்கே, குணம் புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்கும், தோஷம் கூடூத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கும் என்று இங்ஙனே



விபஜித்து யோஜிப்பாரு முண்டு. அப்போதைக்கும், குணம் புருஷார்த்த காஷ்டை யைக் குலைக்குமென்னுமதுக்கும், தோஷம் கூடாத புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்கு மென்னுமதுக்கும் பூர்வ யோஜனைகளிற் சொன்னபடியே பொருளாகக் கடவது. இவ்விஷய ஸ்வபாவ மிதுவாகையாலே சரமபர்வமான ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற இது தான் துர்லபமென்று ஸிம்ஹாவலோகநந்யாயத்தாலே கீழோடே யவ்வயம். .... (424)

425. (ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்கவேணுமிதே ப்ரா பகம்) என்றவிதில், ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யம் சரமபர்வமான ஆசார்ய கைங்கர்ய மென்று நிர்ணயித்தாராய் நின்றார் கீழ்; இந்த ப்ராப்யாநுரூபமான ப்ராபக நிர்ணயம் பண்ணுகிறார்மேல் (இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதியிட்டால்) என்று தொடங்கி.

425. இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதியிட்டால் அதுக்கு ஸத்ருசமாக வேணுமிதே ப்ராபகம்.

அதாவது—இப்படி ஆசார்ய கைங்கர்யமே ப்ராப்யமென்றறுதியிட்டால், இந்த ப்ராப்யத்துக்குத் தகுதியாகவேணுமிதே, ஏதத் ப்ராபகமென்கை இத்தால், ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற சரம ப்ராப்யத்துக்கு ஆசார்யனே ப்ராபகனாகவேணு மென்றபடி.

426. இப்படி யல்லாதபோது வரும் ஹாநியேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அல்லாதபோது) என்று தொடங்கி.

426. அல்லாதபோது ப்ராப்ய ப்ராபகங்களுக்கு ஐக்யமில்லை.

அதாவது—இப்படி ப்ராப்யத்துக்கு ஸத்ருசமாம்படி ஆசார்யனே ப்ராபகமாகக் கொள்ளாதே ஈச்வரனை ப்ராபகமாகக் கொள்ளும்போது, ப்ராப்யத்துக்கும் ப்ராபகத் துக்கும் தன்னிலக்கயமில்லை யென்கை. ப்ரதம பர்வத்துக்குண்டான ப்ராப்யப்ராப கைக்யம், சரமபர்வத்துக்கு மொக்குமிதே; ஆகையாலேயிதே பிள்ளை யமுதனார், “பேரென்றுமற்றில்லை நின்சரணன்றி. அப்பேறளித்தற் காறென்றுமில்லை மற்றச் சரணன்றி ” என்று ப்ராப்ய ப்ராபகங்க ளிரண்டு மேகவிஷயமேயாக அருளிச் செய்தது. .... (426)

427. இப்ப்ராபந்தத்தி லுபக்ரமமே பிடித்து (ஸ்வதந்த்ரனை) இத்யாதி வாக்யத் தளவும், ஸித்தோபாயதயா ஸகல சாஸ்த்ர ஸித்தனை விச்வரனை பரமோபாயமாகவும், ஆசார்ய னஜ்ஞாத ஜ்ஞாபந்முகேந உபகாரகனாகவுமிதே சொல்லிப் போந்தது; இப்போது, ஈச்வரனைவிட்டு ஆசார்யனே யுபாயமென்னுமளவில் சாஸ்த்ர விரோத மும் ஸ்வோக்தி விரோதமும் ஸம்பவியாதோ, ஈச்வரனை யுபாயமாகப் பற்றுமதிற் காட்டில் ஆசார்யனை யுபாயமாகப் பற்றினால்வரு மேற்றந்தானேதோ வென்கிற சங்கையின்மேலே யருளிச்செய்கிறார் (ஈச்வரனைப் பற்றுகை) என்று தொடங்கி.

427. ஈச்வரனைப் பற்றுகை கையைப்பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி; ஆசார்யனைப் பற்றுகை காலிப் பிடித்துக் கார்யங்கொள்ளுமோபாதி.

அதாவது—ஈச்வரனைப் பற்றுகை, அவன் கையைப் பிடித்துக் காரியங்கொள் ளுமோபாதி; ஆசார்யனைப் பற்றுகை, அவன் காலிப்பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுமோ



பாதி யென்கை. இங்ஙனருளிச் செய்தது, ஈச்வர விஷயத்தோடு ஆசார்ய விஷயத்துக் குண்டான அநந்யத்வமும், அவ்விஷயத்தைப் பற்றுமதி லிவ் விஷயத்தைப் பற்று மதுக் குண்டான கார்ய ஸித்தியில் அமோகத்வமும் தோற்றுகைக்காக. அதெங் றனே யென்னில்? சரணத்வோக்தியாலே ததநந்யத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். (ஈச்வரனைப் பற்றுகை அவன் கையைப் பிடித்துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி) என்கையாலே— மஹாப்ரபுவா யிருப்பானொருவனை வசீகரித்துக் காரியங் கொள்ளுவா னொருவன் அவன் கையைப் பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு காரியங்கொள்ளப் பார்க்குமளவில், நீர்மையாலே நெஞ்சிளகிக் காரியஞ் செய்யவுமாய், ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே உதறி விடவுமா யிருக்கையாலே இன்னபடியென்று அறுதியிட வொண்ணாதாப்போலே, ஆச்ரிதனான விவனுடைய வபேக்ஷிதம் தன்னுடைய க்ருபையாலே நெஞ்சிளகிக் காரியஞ்செய்யில் பலிக்கும்படியாய், ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே முறுகிச் செய்யாதொழியில் விபலிக்கும்படியா யிருக்கையாலும்; (ஆசார்யனைப் பற்றுகை அவன் காலைப் பிடித் துக் காரியங் கொள்ளுமோபாதி) என்கையாலே— அப்படி ப்ரபுவானவன்றன்னையே காலைப் பிடித்து வேண்டிக்கொண்டு காரியங்கொள்ளுமளவில் தயாபரவசனாய் காரி யஞ் செய்தல்லது நில்லாமையாலே தப்பாமல் காரியம் ஸித்திக்குமாப்போலே, ஆச்ரித னான விவனுடைய வபேக்ஷித மறுதியாக பலிக்கும்படி யிருக்கையாலும் அமோ கத்வம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். ... .... (427)

428. ஆக, ப்ராப்ய நிர்ணயத்தைப்பண்ணி, (இதுக்கு ஸத்ருசமாக வேணு மிறே ப்ராபகம்) என்றவித்தாலே—ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற சரமப்ராப்யத்துக்கு ஆசார்யனே ஸத்ருசோபாய மென்னுமத்தை ப்ரதிபாதித்து, அப்படியன்றிக்கே ஈச்வரனை யுபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் வரும் விரோதங் காட்டி, ஆசார்யனுக்கு ப்ராப்யத்வ மீச்வரனே டந்வயத்தாலேயாமோபாதி ப்ராபகத்வமும் ததநந்யத்வ நிபந்தந மென்னுமத்தையும் ஈச்வரனைப் பற்றுமதில் இவனைப் பற்றுமதுக்குள்ள வேற்றத்தையுமருளிச்செய்தார் கீழ்; இனிமேல், பல ஹேதுக்களாலும் ஆசார்ய வைப வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் இவ்விஷயத்தை யுபாயமாகப் பற்றுமவர்களுக்கு ருசி விச்வாஸங்கள் விளைகைக் குறுப்பாக. அதில் ப்ரதமத்திலே, ஈச்வர சேதநர்க ளிருவர்க்குமிவ னுபகாரகனென்கையை யருளிச் செய்கிறார் (ஆசார்யன்) என்று தொடங்கி.

428. ஆசார்யன் இருவர்க்கும் உபகாரகன்.

அதாவது—இப்படி யுபாயமாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட வாசார்யன், சேஷிசேஷ ஸூதரான வீச்வர சேதந ரிருவர்க்கும் அபிமத வஸ்துக்களைக் கொடுத்த உபகாரக னென்கை. ... (428)

429. இரண்டுதலைக்கு மிவனுபகரித்தவை யெவை யென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஈச்வரனுக்கு) என்று தொடங்கி.

429 ஈச்வரனுக்கு சேஷவஸ்துவை யுபகரித்தான்; சேதநனுக்கு சேஷியை யுபகரித்தான்.



அதாவது மேன்மேலும் ஸ்ருஷ்ட் யவதாராதிகளைப் பண்ணி வசீகரிக்கப் பார்த்த விடத்திலும் ஓராத்மவஸ்துவ மெட்டப்படாமையாலே இழவாளன யிருக்கிற வீச்வரனுக்கு, சேஷமான வாத்மவஸ்துவை, அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகேந திருத்தி இஷ்ட விநியோகார்ஹமாம்படி கைப்படுத்தினான்; பகவத் ஜ்ஞாநாபாவத்தாலே அநாதிகால மஸ்த்கல்பனாய்க் கிடந்த சேதநனுக்கு, பகவத் ஸம்பந்தத்தை யறிவித்து சேஷியான வவனைக் காட்டிக்கொடுத்தா னென்கை. இத்தால், ஆசார்யனுடைய சேதநேச்வரர்க ளிருவர்க்கு முபகாரகனாகையாகிற வைபவம் சொல்லப்பட்டது. (429)

430. இன்னமொரு ப்ரகாரத்தாலே ஆசார்ய வைபவத்தை ப்ரகாசிப்பிக் கிறார் (ஈச்வரன்ருனும்) என்று தொடங்கி.

430. ஈச்வரன்தானும் ஆசார்யத்வத்தை ஆசைப்பட்டிருக்கும்.

அதாவது—இதுக்கிட்டுப் பிறவாத வீச்வரன்ருனும் இவ்வாசார்யத்வத்தினேற் றத்தைப்பற்ற விதில் மிகவும் ச்ரத்தைபண்ணி யிருக்குமென்கை. .... (430)

431. அதெங்கே கண்டதென்னு மபேகையிலே, அத்தை மூதலிக்கிறார் (ஆகையிறே) என்று தொடங்கி.

431. ஆகையிறே குருபரம்பரையிலே அந்வயித்ததும், ஸ்ரீகீதையு மபயப்ர தாநமு மருவிச்செய்ததும்.

அதாவது—ஆசார்யத்வத்தை யாசைப்பட்டிருக்கையாலேயிறே, \*ஸசாசார்ய வம்சோ ஜ்ஞேய\*, ஆசார்யாணுமஸாவஸா விதி ஆபகவத்தஃ\* என்னும்படி குரு பரம் பரையிலே த்வயோபதேஷ்ட்ருத்வே நாந்வயித்ததும்; ஆசார்ய க்ருத்யத்தை யேறிட் டுக்கொண்டு அர்ஜுனைக் குறித்து, தத்வ விவேகாதி சரமோபாயபர்யந்தார்த்த ப்ரதிபாதிகையான ஸ்ரீகீதை யருவிச்செய்ததும்; ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வான் நிமித்தமாக, \*ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதிச யாசதே, அபயம் ஸர்வபூதேப்யோததாம் யேதத் வ்ரதம் மம\* என்று அபயப்ரதாந மருவிச்செய்தது மென்கை. இத்தால், ஈச்வரனு மாசைப்படும்படியன்றே ஆசார்யத்வத்தின் பெருமை யென்று ஆசார்ய வைபவம் சொல்லிற்றுய்த்து. .... (431)

432. இன்னமு மொரு வழியாலே ஆசார்ய வைபவத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (ஆசார்யனுக்கு) என்று தொடங்கி.

432. ஆசார்யனுக்கு ஸத்ருச ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது விபூதி சதுஷ்டயமும் ஈச்வர த்வயமு முண்டாகில்.

அதாவது—உபயவிபூதியையும் விபூதிமானுன வீச்வரனையும் தானிட்டது வழக் காம்படி பண்ணிக்கொடுத்த வாசார்யன் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ஸத்ருசமாக ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது, இப்படியே இன்னமுமிரண்டு விபூதியும் விபூதிமானு யிருப்பானே ஈச்வரனும் வேறேயுண்டாகி லென்கை. \*யோதத்யாத் பகவத் ஜ்ஞா நம் குர்யாத் தர்மோபஸேவநம், க்ருத்ஸநாம்வா ப்ருதிவீம் தத்யாந் ந தத்துஸயம் கதஞ்சந \* என்னுமின்றதிறே. இததால், ஆசார்யனுடைய ப்ரத்யுபகாராவகாசரஹித மஹோபகாரகர்த்ருத்வமாகிற வைபவம் சொல்லிற்றுய்த்து. .... (432)



433. இன்னமுமொரு முகத்தாலே ஆசார்ய வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஈச்வர ஸம்பந்தம்) என்று தொடங்கி.

433. ஈச்வர ஸம்பந்தம் பந்த மோக்ஷங்கவிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கும். ஆசார்ய ஸம்பந்தம் மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாயிருக்கும்.

இவ்விடத்தில், (ஈச்வர ஸம்பந்தம்) என்கிறது, (ஈச்வரனைப் பற்றுகை) என்று கீழ்ச்சொன்ன ததாச்யணரூப ஸம்பந்தத்தை; அது, (பந்த மோக்ஷங்க விரண்டுக்கும் பொதுவாகையாவது), கர்மாதுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யாதுகுணமாக முக்தனாக்கவும் வல்ல நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனோடுண்டான ஸம்பந்த மாகையாலே, உபய ஸாதாரணமா யிருக்கை. ஆசார்ய ஸம்பந்தமாகிறது, (ஆசார்யனைப் பற்றுகை) என்று கீழ்ச்சொன்ன ததாச்யணரூப ஸம்பந்தம்; அது, (மோக்ஷத்துக்கே ஹேது வாகையாவது), கர்மாதுகுணமாக ஸம்ஸரிக்கவும்விடும் ஸ்வதந்த்ர னன்றிக்கே ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலு மிவனை யுஜ்ஜீவிப்பித்தே விடும் நிரதிசய க்ருபாவானோட்டை ஸம் பந்த மாகையாலே, ஸம்ஸார மோக்ஷங்களுக்குப் பொதுவன்றிக்கே ஸம்ஸார விமோ சனைக ஹேதுவா யிருக்கை.

இத்தால், மோக்ஷைக ஹேதுத்வ நிபந்தநமான வைபவம் சொல்பப்பட்டது. (433)

434. உத்தாரகத்வத்தி லாசார்யனுடைய ஆதிக்கத்தை அருளிச்செய்தார் கீழ்; உபகாரகத்வத்தி லீச்வரனுடைய வாதிக்கத்தை யருளிச்செய்கைக்காக அடி கொண்டெழுந்திருக்கிறார் மேல் (பகவல் லாபம்) என்று தொடங்கி.

434. பகவல்லாபம் ஆசார்யனாலே.

அதாவது—நிருபாதிக சேஷியாய் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கும் பகவானை லபிக்கை, தத்ஸம்ருத்த்யேக ப்ரயோஜனமாய்க்கொண்டு மங்களாசாஸனத்துக் காளாக வேணுமென்று தன்னை யங்கீகரித்து தத் வ்யாமோஹ விஷயமாக்கின ஸ்வாசார்ய னாலே யென்கை. ... .. (434)

435. ஏவம்பூதனான வாசார்யன்றனை லபிக்கைக்கு ஹேது வேதென்னு மாகாங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்ய லாபம்) என்று தொடங்கி.

435. ஆசார்யலாபம் பகவானாலே.

அதாவது—பகவல்லாப ஹேதுவாய் பரமப்ராப்யபூதனான வாசார்யனை லபிக்கை, \* ஈச்வரஸ்யச ஸௌஹார்த்தம் \* இத்தயாதிப்படியே, நிருபாதிக ஸுஹ்ருத் தாய் விசேஷகடாக்ஷப் பற்றுகுகளையும் தானே கல்பித்துக்கொண்டு விசேஷ கடா க்ஷத்தைப் பண்ணி அத்வேஷத்தைப் பிறப்பித்து ஆபிமுக்யத்தை யுண்டாக்கி ஸாத்விக ஸம்பாஷணத்திலே மூட்டி ஸதாசார்ய ப்ராப்தியைப் பண்ணுவிக்கும் நிர் ஹேதுக க்ருபாவானான பகவானாலே யென்கை. ... .. (435)

436. ஆனால் இருவரு முபகாரத்தில் ஸமரோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (உபகார்ய வஸ்து) என்று தொடங்கி.



436. உபகார்யவஸ்நுகௌரவத்தாலே ஆசார்யனிற்காட்டில் மிகவு  
முபகாரகன் ஈச்வரன்.

அதாவது—உபயருமுபகரித்த வஸ்துக்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் ஆசார்யோபகார்ய வஸ்துவான பந்தமோகேஷோபய ஹேதுவாய் ப்ரதம பர்வமுமாயிருக்கிற பகவத் விஷயத்திற் காட்டில் பகவதுபகார்ய வஸ்துவான மோகைசுக் ஹேதுவாய் சரமபர்வமுமாயிருக்கிற ஆசார்ய விஷயத்தினுடைய கௌரவத்தாலே, ஈச்வரனை யுபகரித்த ஆசார்யனிற்காட்டில் ஆசார்யனை யுபகரித்த ஈச்வரன் மஹோபகாரகனென்கை.

.... .... .... .... .... (436)

437. \* அசின்த்யாத் புதாக்கலிஷ்ட ஜ்ஞாந வைராக்ய ராசயே, அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே \* என்கிறபடியே ஆசார்யன்றனக் கேற்றம் ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளாலேயிறே; அந்தஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திக ஞுண்டானவனிந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை நெகிழ் நின்றனாகிலும் அவை பகவல்லாபத்துக் குடலாமோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் மேல் (ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலையாதே கிடந்தால்) என்று தொடங்கி.

437. ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலையாதே கிடந்தால் ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்க ஞுண்டாக்கிக் கொள்ளலாம்; ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலையாது அவை யுண்டாகிலும் ப்ரயோஜனமில்லை.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்னபடியே யுத்தாரகனுமாய் உபகாரகனுமாயிருந்துள்ள ஸ்வாசார்யன் “இவனென்னுடையவன்” என்றபிரமாணிக்கும்படி அவன் திருவடிகளில் தனக்குண்டான ஸம்பந்தம் ஸ்வ விப்ரதிபத்தியாலே குலையாதபடி அதை நோக்கிக் கொண்டு கிடந்தால், ஆத்மாலங்காரங்களான தத்வஜ்ஞாநம் அப்ராப்த விஷய வைராக்யம் ப்ராப்த விஷயபக்தியர்கிற ஆத்மகுணங்களில்லையெயாகிலும், அவ்வாசார்ய ப்ரஸாதிகளாலே க்ரமேண உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம்; ஸர்வமங்கள ஹேதுவான அந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தம் ஸ்வ விப்ரதிபத்தியாலே குலையாது, ஜ்ஞாநாதிகளானவவை பூர்வஸூக்ருதங்களாலே சிறிதுண்டாய்த்தாகிலும், பகவதங்கீகார ஹேதுவாகாமையாலே நிஷ்ப்ரயோஜநமென்கை.

... .... .... (437)

438. ப்ரயோஜந மில்லாமையென்று, அவத்யகரமுமென்கிறார் (தாலி கிடந்தால்) என்று தொடங்கி.

438. தாலி கிடந்தால் பூஷணங்கள் பண்ணிப் பூணலாம்; தாலி போனால் பூஷணங்க ளெல்லாம் அவத்யத்தை வினைக்கும்.

அதாவது—பதிவ்ரதையான ஸ்திரீக்கு பதிஸம்பந்த ஸூசகமான தாலியொன்றும் போகாமல் கிடந்தால், பூஷணங்க ளில்லையெயாகிலும் முதலுண்டானபோது பண்ணிப் பூண்டுகொள்ளலாயிருக்கும்; இத்தனை பூஷண முண்டே! என்று நினைத்துத் தாலியை வாங்கிப்பொகட்டால், விதவாலங்காரகல்ப மாகையாலே பூண்ட பூஷணங்க ளெல்லாம் அவத்யாவஹங்களாயிருக்குமென்கை. இத்தால், ஆத்மபூஷணங்களான ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளில்லையெயாகிலும் ஆசார்ய ஸம்பந்தமாத்ரம் குலையாமல் கிடந்தால், அவன் ப்ரஸாதத்தாலே அவை க்ரமேண உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம்;



ஆசார்ய ஸம்பந்த மித்தனையுங் குலைந்தால், ஆத்ம குணங்களான ஜ்ஞாந பக்தி வைவராக்யங்களெல்லா முண்டானாலும் அவை ச்லாக்யதா ஹேதுவன்றிக்கே அவத்யாவஹமாய் விடுமென்றபடி. .... (438)

439. ஆசார்ய ஸம்பந்தம் கிடந்தாலும் ஸ்வரூப விகாஸக ஸீச்வரனன்றோ, அது குலைந்தாகிலு மித்தனை ஆத்மகுணமுடையவனுக்கு அவன் ஸ்வரூப விகாஸத்தைப் பண்ணுனோ என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (தாமரையை) என்று தொடங்கி.

439. தாமரையை அலர்த்தக்கடவ ஆதித்யன்தானே நீரைப் பிரிந்தால் அத்தையுலர்த்துமா போலே, ஸ்வரூப விகாஸத்தைப்பண்ணு மீச்வரன்தானே, ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தால் அத்தை வாடப்பண்ணும்.

அதாவது, ஜலஜமென்னும்படி ஜலத்திலே பிறந்து ஜலைக தாரகமாயிருக்கும் தாமரைக்கு, "செங்கமல மந்தரஞ்சேர் வெங்கதிரோற் கல்லாலராவால்" என்னும்படி நியமேந விகாஸகனாய்ப் போரு மாதியன்றானே, ஸ்வதாரகமான ஜலத்தை விச்சேல வித்தால் அந்த தாமரையை விகஸிப்பியாதமாத்ர மன்றிக்கே சோஷிப்பிக்குமாப் போலே, ஆசார்யாந்வயத்தாலே ஸத்தைபெற்று ஸ்வஸத்தாதாரகமான தத்ஸம்பந்தம் குலையாதே நிற்குமளவில், இவனுடைய ஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞாந விகாஸமுகேந "உள்ள உலகளவும் யானு முளனாவன்" என்னும்படி விகஸிப்பிக்கு மீச்வரனன்றானே, ஸ்வஸத்தாதாரகமான ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை ஸ்வவிப்ரதிபத்தியாலே இவன் குலைத்துக்கொண்ட காலத்தில் தான் விகஸிப்பிக்கக்கடவ அந்த ஸ்வரூபத்தை விகஸிப்பியாத மாத்ரமன்றிக்கே நாளுக்கு நாளும் நஷ்ட ப்ரஜ்ஞமாய் ஸங்கோசித்துப் போம்படி பண்ணுமென்கை. \*நாராயணோபி விக்ருதம் யாதி குரோ: ப்ரச்யுதஸ்ய தூர்ப்புத்தே: கமலம் ஜலாதபேதம் சோஷயதி ரவிர்ந தோஷயதி\* என்னக்கடவதிதே-

440. இங்ஙன் சொல்லுகிறதென்? இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தாகிலும் "ஒழிக்க வொழியாது" என்கிற பகவத் ஸம்பந்த முஜ்ஜீவநத்துக் குடலாகாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இத்தையொழிய) என்று தொடங்கி.

440. இத்தையொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் துர்லபம்,

அதாவது—அநாதி வித்தமா யிருக்கச்செய்தேயும், ஆசார்ய னுணர்த்துவதற்கு முன்பு அஸத்கல்பமாய் அவனுணர்த்தின பின்பு இவனுக்கு கார்யகரமாகக் கடவதா யிருக்குமது இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தபோது இதடியாகவந்த தானும் குலைந்துபோமாகையாலே, இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தத்தை யொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் இவனுக்குக் கிடையா தென்கை. ஆகையால் இது போய்த்தாகிலும் அது நமக்கு உஜ்ஜீவநத்துக் குடலென்றிருக்க விரகில்லை யென்று கருத்து. .... (440)

441. இப்படி ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை யொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் லபியாமையா லாத்மோஜ்ஜீவநத்துக் கிரண்டும் வேணுமென்னுமத்தை தர்சிப்பித்த



அநந்தரம், பாகவத விஷய ஸம்பந்தமு மவ்வோபாதி யிவனுக்கவச்யாபேகித மென்னுமத்தை தர்சிப்பிக்கைக்காக, தத்விஷய ப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறார் (இரண்டு மமையாதோ? நடுவிற்பெருங்குடி யென்னென்னில்) என்று.

441. இரண்டு மமையாதோ, நடுவில் பெருங்குடி யென்னென்னில்;

அதாவது—ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு பகவத் ஸம்பந்த ஸ்தாபகமான ஆசார்ய ஸம்பந்தமும், தத் ஸ்தாபிதமான பகவத் ஸம்பந்தமுமாகிற உபயமும் போராதோ, ப்ராப்ய மத்யமபர்வோக்ததயா நடுவிற்பெருங் குடிபோலே யிருக்கிற பாகவதர்க ளோடு \*ஸாத்விகைஸ்ஸம்பாஷணம்\* என்கிற ஸம்பந்த மெத்தைப் பற்றவேண்டுவ தென்கிறதாகி லென்கை. .... (4.1)

442. இப்ப்ரச்நத்துக் குத்தர மருளிச்செய்கிறார் (கொடியை) என்று தொடங்கி.

442. கொடியைக் கொள்கொம்பிலே துவக்கும்போது சுள்ளிக்கால் வேண்டுமா போலே, ஆசார்யந்வயத்துக்கும் இது வேணும்.

அதாவது—உபக்நாபேக்ஷமாய் வளருவதொரு கொடியை அதின் பரிணஹத் துக்கெல்லாம் இடங்கொடுக்கத்தக்க பெரியதொரு உபக்நத்திலே சேர்க்கும்போது, முதலிலே அது தன்னோடே சேர்க்கப்போகாமையாலே தறைப்படாமல் முந்துறதான் இதுக்காச்ரயமாய்க்கொண் டணுகி நின்று தன்னோட்டை யந்வயமுகேந கொள் கொம்பிலே கொழுந்துவிக்கும் சுள்ளிக்கா லபேக்ஷிதமாமாப்போலே, \*கோஸ்தேடி போடுங்கொழுந்துபோலே அபிமுகனான விச்சேதநன் ஆச்ரித ரதஃபதியாம லுத்தரிப் பிக்கும் மஹதாச்ரயமான ஆசார்யன் திருவடிகளில் அந்வயிக்கும்போது, முதலிலே ததந்வயம் ஸித்திக்கை அரிதாகையாலே முந்துறத் தாங்க ளாஸந்நராய் நின்று தங்களோடே யிணக்குவித்து அவ்வழியாலே ஆசார்ய விஷயத்திலே சேர்க்கும் பாகவதர்க ளோட்டை ஸம்பந்த மவச்யா பேக்ஷித மென்கை. இப்படி ஆசார்யந் வயத்துக்கடி பாகவதர்களாகில், (ஆசார்ய லாபம் பகவானுலே) என்பானென் னென் னில்; அதுக்குக் குறையிலில்லை. பாகவதந்வயந்தனக்கடி யவனாகையாலே; ஆபிமுகா பர்யந்தமாகத் தானே க்ருஷி பண்ணிக்கொண்டு வந்து பின்னை பாகவதர்களுடே யிணக்கி அவ்வழியாலேயிறே யவன்றன் ஆசார்ய விஷயத்திலே சேர்ப்பது; இது இத்தனையும் இவரருளிச் செய்த த்ருஷ்டாந்தத்திலே ஸித்தம். எங்ஙனே யென்னில்; சேதநனை கொடியினுடைய ஸ்தாநேயாகவும், ஆசார்யனை கொள்கொம்பினுடைய ஸ்தாநேயாகவும், பாகவதர்களை சுள்ளிக்காலினுடைய ஸ்தாநேயாகவுமருளிச்செய் கையாலே, கர்ஷகனாபிருப்பானொருவன் ஸ்வப்ரயோஜநார்த்தமாக முதலிலே வித்தை யிட்டு முளைப்பித்து கொழுந்து சரிக்குமளவும் வளர்த்துக்கொண்டு போந்ததொரு கொடியை, இதுக்கினி ஓர் உபக்நம் வேணுமென்று தானே உபக்நமும்தேடி அதிலே சென்றேறுகைக்கு சுள்ளிக்காலும் நாட்டி லுவ்வழியாலே உபக்நத்திலே சேர்க்குமாப்போலே, ஸர்வசேஷியான ஸர்வேச்வரன் ஸ்வப்ரயோஜநார்த்தமாக இச்சேதநனை முதலிலே ஸ்ருஷ்டித்து, \*ஈச்வரஸ்யச ஸௌஹார்த்தம்\* இத்யாதிப் படியே க்ரமேணாபிமுக்ய பர்யந்தமாக விளைத்து இவனுக்கோ ராசார்யனையும் இன்ன



னென்றுதானே திருவுள்ளம்பற்றி, அவனோடே சேர்க்கும் பாகவதர்களோடே முதலந்வுயிப்பித்து, அவ்வழியாலே ஆசார்ய விஷயத்திலே அந்வுயிப்பிக்குமென்னுமிடம் தோற்றுகையாலே, கொள்கொம்பிலே யேறவிட்ட கர்ஷணுக்கே அந்தக் கொடியாலுள்ள ப்ரயோஜனமாப்போலே, ஆசார்ய விஷயத்தி லீச்வரன் சேர்த்த சேதநலுள்ள ப்ரயோஜநமு மீச்வரனதே யென்னுமிடமும் பவீதம். இனி அசேதநமான கொள்கொம்புபோலன்றியே சேதநோத்தமனான இவ்வாசார்யன்றானும் பரஸம்ருத்த்யேக பரனுகையாலே, ஸ்வசேஷியான வீச்வரனுடைய ப்ரயோஜநமே ஸ்வப்ரயோஜநமாக நினைத்திருக்குமிதே. .... (442)

443. இனி (ஸ்வாபிமாநத்தாலே) என்று தொடங்கி, (ஆசார்யாபிமாநமே யுத்தாரகம்) என்னுமளவாக, இப்படி ததீயர்முன்னாகப்பற்றப்படும் ஸதாசார்யனுடைய அபிமாநமே உஜ்ஜீவநத்துக்கு உசிதோபாயமென்று இப்ப்ரபந்த தாத் பர்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளுகிறார். பெருவிலையான ஆபரணத்துக்கு நாயகக் கல்போலேயாய்த்து வசநபூஷணத்துக்கு இப்ப்ரதேசம் நாயகரத்நமாயிருக்கும்படி. இத்தனையு மருளிச்செய்கையைப்பற்ற அதிஷ்டிகையிட்டுக்கொண்டு வந்தது கீழுடங்கலும்; மேலடங்கலும் இதில் நிஷ்டையை ஸ்தாபிக்கிறது. இதில் ப்ரதமத்திலே, இவ்வர்த்தம் ஸதஸம்ப்ரதாயஸித்தமென்று ஸர்வரும் விச்வஸிக்கைக்குடலாக இது தமக்கு ஆப்தோபதேசஸப்த மென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாபிமாநத்தாலே) என்று தொடங்கி.

443. ஸ்வாபிமாநத்தாலே ஈச்வராபிமாநத்தைக் குலைத்துக்கொண்ட இவனுக்கு, ஆசார்யாபிமாநமொழிய கதியில்லையென்று பிள்ளை பலகாலு மருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கையா யிருக்கும்.

அதாவது—“ அநாதிகாலம் ‘நானேயெனக்கு நீர்வாஹகன்’ என்றிருக்கும் தன்னுடைய துரபிமாநத்தாலே, ‘இவன் நமக்குசேஷம்’ இவன் கார்யம் நமக்கே பரம்” என்று தன்னை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்குடலான ஈச்வராபிமாநத்தை அழித்துக் கொண்ட இவனுக்கு, துர்கதியேபற்றாசாக அங்கீகரித்து தன்னுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணிப் போரும் பரமதயாளுவான ஆசார்யன், ‘இவன் நம்முடைய வன்’ என்றபிமாநித்திருக்கு மந்த அபிமாநமொழிய வேறு உஜ்ஜீவநோபாயமில்லை’ என்று, ஸகல சாஸ்த்ரஸாரவிதக்ரேஸரான நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே பழுக்க ஸேவித்து ததேக பரதந்த்ரராய் ஸகல சாஸ்த்ரதாத் பர்யங்களையும் அவரருளிச்செய்யக்கேட்டு தந்நிஷ்டராயிருக்கும் நம்முடைய ஆசார்யரானபிள்ளை, தஞ்சமாகப்பலகாலு மருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையா யிருக்குமென்றபடி. ஆகையால், ஆசார்யாபிமாநமே இவ்வாத்மாவுக் குஜ்ஜீவநோபாய மென்று கருத்து. .... (443)

444. இப்படி, (ஆசார்யாபிமாநமொழிய கதியில்லை) என்பானென்? சாஸ்த்ரஸித்தங்களான பக்த்யாத்யபாய விசேஷங்களுண்டே! என்கிற சங்கையிலே, இதொழிந்தவை யெல்லா மிவனுக் குபாயமன்றிக்கே நின்றமையை அடைவேயருளிச் செய்கிறார்மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே, பக்தி உபாயமன்றியே நின்றபடியை அருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய) இத்யாதியாலே.



444. ஸ்வ ஸ்வாதந்தர்ய பயத்தாலே பக்தி நழுவிற்று.

அதாவது—பகவத்ப்ராப்தி ஸாதநதயா விஹிதையாய் ஸ்வயத்நஸாத்யையான பக்தி, பகவதேகபாரதந்தர்ய விரோதியான ஸ்வஸ்வாதந்தர்யத்தை யுண்டாக்கு மென்னும் பயத்தாலே இவனுக் குபாயமன்றியிலே நழுவி நின்ற தென்கை. (444)

445. அநந்தரம், ப்ரபத்தி யுபாயமன்றியே நின்றபடியை அருளிச்செய்கிறார் (பகவத் ஸ்வாதந்தர்ய) இத்யாதியாலே.

445. பகவத் ஸ்வாதந்தர்ய பயத்தாலே ப்ரபத்தி நழுவிற்று.

அதாவது—ஸ்வவாரதந்தர்யாநுரூபையாய் மஹா விச்வாஸநூபையான ப்ரபத்தி, பந்தமோகேதாபய கிர்வாஹுகனான பகவான் தன்ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே மீளவும் கர்மாநுகுணமாக வைத்தசின்தை வாங்குவித்து ஸம்ஸரிப்பிடுக்கில் செய்வதென்? என்கிற மஹாபயத்தாலே இவனுக் குபாயமன்றியிலே நழுவிநின்ற தென்கை. .... (445)

446. அநந்தரம், ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகீய ஸ்வீகார முபாயமன்றிக்கே யொழிந்தமையை அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யனையும்) என்று தொடங்கி.

446. ஆசார்யனையும் தான் பற்றும்பற்று அஹங்கார கர்ப்ப மாகையாலே, காலன்கொண்டு மோதிரமிடுமோபாதி.

அதாவது—ஆசார்யனையும் உபாயமாகத்தான் ஸ்வீகரிக்கிற ஸ்வீகாரம், ஸ்வ பலித்வ கர்த்தருத்வரூபமாய் ஸ்வரூபநாசகமா யிருக்கிற அஹங்காரத்தையுள்ளே யுடைத்தா யிருக்கையாலே, ஸ்வ விநாசகரமான காலனை ப்ரதி க்ரஹித்து அந்தப் பொன்னிலே அங்குலீயக தாரணம் பண்ணினால் அவத்யகரமாமோபாதி தன்னுடைய ஸ்வரூபத்துக் கவத்யகரமா யிருக்கு மென்கை. ஆகையால் இதுவும் உபாயமன்றியே நின்றதென்று கருத்து. .... (446)

447. \* பாரிசேஷ்யாத் கீழ் தாமருளிச்செய்ததே உபாயமென்று தலைக்கட்டு கிறார் (ஆசார்யாபிமானமே யுத்தாரகம்) என்று.

447. ஆசார்யாபிமானமே யுத்தாரகம்.

அதாவது—மோகூத ஸாதநதயா சாஸ்த்ர ஸித்தங்களான பக்த்யாதி களொன்று முபாயமன்றியிலே நின்ற பின்பு, கிரதிசய க்ருபாவானாய் கிர்ஹேதுக மாகத் தன்னை யங்கீகரித்தருளி கிரபாயமாக நோக்கிக் கொண்டுபோரு மாசார்யன் 'இவன் நம்முடையவன்' என்றிருக்கு மந்தவாபிமானமே யிவனை ஸம்ஸாரத்தினின்றும் உத்தரிப்பிடுக்கு மென்கை. ஆக, (ஸ்வாதந்தர்யை யுபாயமாகத்தான் பற்றின போதிதே) என்று தொடங்கி உபபாதித்துக் கொண்டுவந்த சரமோபாய ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி சோதித்து கிர்ணயித்தருளினாராய்த்து. .... (447)

448. அநந்தரம், இவ்வுபாய நிஷ்டனான வதிகாரிக்கு கர்த்தவ்யாகர்த்தவ்ய விஷயங்களை விஸ்தரேண வருளிச்செய்கிறார். அதில், ப்ரதமத்திலே, ஸுலபமான ஆசார்யவிஷயத்தை விட்டு தூர்லபமான பகவத்விஷயத்தை யிச்சிப்பானல்லனென்னு மிடத்தைத் த்ருஷ்டாந்த முகேந வருளிச்செய்கிறார் (கைப்பட்ட) இத்யாதியாலே.



448. கைப்பட்ட பொருளைக் கைவிட்டுப் புதைத்த பொருளைக் கணிசிக்கக்  
கடவனல்லன்.

அதாவது—கையிலே யிருக்கிற தநம்போலே அதிஸூலபனை யிருக்கிற ஆசார்யனைக் குறைய நினைத்து அநாதரத்தாலே கைவிட்டு, பூமியிலே பிறர் புதைத்து வைத்த தநம்போலே எட்டப்படாமையாலே “அரும் பொருள்” என்னும்படி தூர் லபமான பகவத் விஷயத்தை ரக்ஷகமாகப் பற்ற இச்சிக்கக்கடவ னல்லனென்கை. \*ஸூலபம் ஸ்வகூரும் த்யக்த்வா தூர்லபம் ய உபாஸதே, லப்தம் த்யக்த்வா தநம் மூடோ குப்த மந்வேஷதி க்ஷிதௌ\* என்றும் “பற்று குருவை” என்று தொடங்கி, “தன், கைப்பொருள் விட்டாரேனும் காசினியில் தாம் புதைத்த, அப் பொருள் தேடித்திரிவானற்று” என்றும் சொல்லக் கடவதிதே. ... (448)

449. இன்னமும் சில த்ருஷ்டாந்த முகத்தாலே, ஸூலபமான ஆசார்ய விஷயத்தை விட்டு தூர்லபமான பகவத் விஷயத்தை யாசைப்படுவானல்ல னென் கிருர் மேல் (விடாய் பிறந்தபோது) என்று தொடங்கி.

449. விடாய்பிறந்தபோது கரஸ்தமான உதகத்தை உபேக்ஷித்து ஜீமூத ஜலத்தையும் ஸாகரஸலிலத்தையும் ஸரித்ஸலிலத்தையும் வாபீகூப பயஸ்ஸுக்களையும் வாஞ்சிக்கக் கடவனல்லன்.

அதாவது—பிபாஸை விஞ்சினபோது சடக்கென பாநம் பண்ணலாம்படி பாத்ர கதமாய்க்கொண்டு தன் கையிலிருக்கிற ஜலத்தை ஸூலபதையே ஹேதுவாக வநாதரித்துத் தரையிலே யுகுத்து, ஆகாசஸ்தமாய்க் கொண் டெட்டாதபடியாயும் பூமிஸ்தமா யிருக்க தூரஸ்தமாயும் ஆஸந்நமா யிருக்கச்செய்தே பெருகுங்காலமொழிய வற்றின காலமின்றிக்கேயும் எப்போது முண்டானாலும் அவ்வளவும் சென்று உபஜீவிக்கவேண்டியும் இருந்தவிடந்தன்னிலே யுண்டாயும் கரித்ராதிகள்கொண்டு கல்லிப் பெறவேண்டி யிருக்கும் ஜீமூதாதிகளின் ஜலத்தை யாசைப்படுமவனைப் போலே, ரக்ஷகாபேகை பிறந்த தசையிலப்போதே தனக் குதவும்படி கைபுகுந் திருக்கிற வாசார்ய விஷயத்தை ஸௌஸ்யமே பற்றசாக உபேக்ஷித்து, பரமாகாச வர்த்தியாய் துஷ்ப்ராபமா யிருக்கிற பரத்வத்தையும், பூமியிலேயாயும் க்ஷீராப்தியளவும் செல்ல வல்லவர்களுக்கன்றியே யுதவாத வ்யூஹத்தையும், ஆஸந்நமாக வந்தும் தாத் காலிகர்க்கொழிய பாச்சாத்யர்க் குதவாத விபவத்தையும், நித்யஸந்திதி யுண்டாயும் ஸம்பாஷணதிகளா லிவஜேடு கைகலந்திராத வர்ச்சாவதாரத்தையும், இருக்கிறவிடந் தன்னிலே யுண்டாயிருந்ததாகிலுப் யமரியமாதி க்ரமேண யத்ரித்து தர்சிக்கவேண்டும் அந்தர்யாமித்வத்தையு மாசைப்படக் கடவனல்ல னென்கை, \*சக்ஷுர்கம்யம்முகூரும் த்யக்த்வா சாஸ்த்ரகம்யந்து யஸ் மரேத், கரஸ்தமுதகம் த்யக்த்வா கரஸ்த மபிவாஞ் சதி\* என்றும், “எட்டவிருந்த குருவை யிறை யன் றென்று விட்டு” என்று தொடங்கி, “அப்புதத்தைப் பார்த்திருப்பா னற்று” என்றும் சொல்லக்கடவதிதே. இது வ்யூஹாதிகளுக்கு முபலக்ஷணம். ... (449)

450. இப்படி ஸூலபமான வாசார்ய விஷயம் ஸ்வ ரக்ஷணத்துக்குடலா யிருக்க இத்தை யுபேக்ஷித்து தூர்லபமான பரத்வாதிகளை வாஞ்சிக்கக் கடவனல்லனே



யாகிலும், ப்ராப்யத்வேநவவை யிவனுக்கு வாஞ்சநீயங்களன்றோ வென்ன; அவை யெல்லா மாசார்யனெயென் றிருக்கக்கடவ னென்கிறார் (பாட்டுக் கேட்குமிடமும்) என்று தொடங்கி.

450. பாட்டுக்கேட்குமிடமும், கூப்பிடுகேட்குமிடமும், குதித்தவிடமும், வளைத்த விடமும், ஊட்டுமிடமும் எல்லாம் வகுத்தவிடமே யென்றிருக்கக்கடவன்.

அதாவது—\*ஏதத் ஸாம காயந் நாஸ்தே\* என்கிறபடியே நிரந்தராதுபவபர ரான நித்யமுக்தர் அதுபவத்துக்குப் போக்குவிடாகப் பண்ணும் ஸாமகாநம் கேட்கும் ஸ்தலமான பரமபதமும் அஸுர ராக்ஷஸ பீடிதரான ப்ரஹ்மாதி தேவர்க ளார்த்த நாதம் கேட்கச் செவி கொடுத்துக்கொண்டு கண்வளரும் வ்யூஹ ஸ்தலமும், அவர்க ளார்த்த த்வநி கேட்டுத் துடித்துக்கொண் டெழுந்திருந்து \*நாகபர்யங்க முத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்\* என்கிறபடியே திருப்பாற் கடலிலே திருவரவணியில் நின்று மிவ்வருகே வரக் குதிப்பாரைப்போலே வந்தவதரித்த வவதார ஸ்தலமும், நினைத்தது தலைக்கட்டுமளவும் மலையாளர் வளைப்புப்போலே இட்டவடி பேரவிடாதே வளைத்துக்கொண்டிருக்கிற வர்ச்சாவதார ஸ்தலங்களும், \*யேஷாமிந்தீவர ச்யாமோ ஹ்ருதயே ஸுப்ரதிஷ்டிதஃ\* என்றும் “ஒண்சங்கதை வாளாழியா நெருவனடியே னுள்ளானே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹ்ருதய கமலத்திலே யிருந்து தானுகந் தார்க்குத் தன்னழகை புஜிப்பிக்கும் அந்தர்யாமித்வ ஸ்தலமாகிற விந்த ப்ராப்ய ஸ்தலங்களெல்லாம், தனக்கு வகுத்த ஸ்தலமாய் ப்ராப்யமா யிருக்கு மாசார்ய விஷயமேயென் றத்யவஸித் திருக்கக் கடவனென்கை. (வளைத்தவிடமாவது), பிறாநி யாதபடி திரைவளைத்துக்கொண்டிருக்கிற வந்தர்யாமித்வ ஸ்தலம்; (ஊட்டுமிடமாவது) சக்ஷுர் விஷயமா யிருந்து தன் வடிவழகையும் குணங்களையும் ஆச்ரிதரை புஜிப் பிக்கு மர்ச்சாவதார ஸ்தலமென்று சொல்லவுமாம். \*யேவைவ குருணயஸ்ய ந்யாஸ வித்யா ப்ரதீயதே, தஸ்ய வைகுண்ட துக்தாப்தி த்வாரகாஸ் ஸர்வ ஏவஸஃ\* என்றும் “வில்லார்மணி கொழிக்கும்” என்று தொடங்கி “அருளாலே வைத்தவவர்” என்றும் சொல்லக் கடவதிறே. அன்றிக்கே (பாட்டுக் கேட்குமிடம்) இத்யாதிக்கு, ரக்ஷகமாக வவற்றை யாசைப்படக் கடவனல்லென்கிற அளவன்றிக்கே அவையெல்லாம் தனக் கிவ்விஷயமே யென்றிருக்கக்கடவ னென்கிறதென்று கீழோடேசேர யோஜிக்கவுமாம். .... (450)

451. ஏவம்பூதனா விவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வரூபநாசகத்வ ஸ்வரூப வர்த்தகத்வ ததுபய ரஹிதத்வங்களால் ப்ரதிகூலராயும் அநுகூலராயும் அதுபயராயு மிருக்குமவர் களை தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (இவனுக்கு ப்ரதிகூலர்) என்று தொடங்கி.

451. இவனுக்கு ப்ரதிகூலர் ஸ்வதந்த்ரரும் தேவதாந்தர பரரும்; அநுகூலர் ஆசார்யபரதந்த்ரர்; உபேக்ஷணியர் சர்வர பரதந்த்ரர்.

அதாவது—இப்படி ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனாய் பரத்வாதி பஞ்சகத்திலுமுள்ள ப்ராவண்யமடைய விவ்விஷயத்திலே ஒருமடை படுத்தி, “கேவுமற்றநியேன்” என் றிருக்கு மிவ்வதிகாரிக்கு, அணுகிலாத்மநாசத்தைப் பிறப்பிக்கும் ப்ரதிகூலர், ஆத்மா பஹாரிகளான ஸ்வதந்த்ரரும்; பாரதந்த்ரயத்துக்கிசைந்துவைத்தே பகவத்வ்யதிரித்த



தேவதைகளுக்கு பரதந்த்ரரா யிருக்குமவர்களும்; ஸ்வஸம்ஸர்க்கத்தாலேஸ்வரூபத்தை வளர்க்கு மநுகூலர், ஸ்வரூபத்தை யுள்ளபடி யுணர்ந்து தச்சரமாவதி நிஷ்டரான ஸதாசார்ய பரதந்த்ரர்; இப்படி ஸ்வரூப நாசகரும் ஸ்வரூப வர்த்தகருமல்லாமையாலே வெருவுதலுக்கும் விருப்பத்துக்கும் விஷயமல்லாத உபேக்ஷணீயர், சரமபர்வமான வாசார்ய பாரதந்த்ரயத்தி லூற்றமன்றியிலே ப்ரதம பர்வமான ஈச்வர பாரதந்த்ரயத்திலே யூன்றியிருக்குமவர்களென்றபடி. ப்ரதிகூலரைச் சொல்லுகிறவிடத்தில் ஸ்வ தந்த்ர தேவதாந்தரபரதந்த்ர ரிருவரையுஞ் சொன்னவிது, ப்ரபத்தி ப்ரகரணத்திற் சொன்ன மற்றுள்ள ப்ரதிகூலர்க்கு முபலக்ஷணம். ப்ரதமபர்வ நிஷ்டனுக்கு ப்ரதிகூலமானவர்கள் இவனுக்கு ப்ரதிகூலல்லாமை யில்லையிறே. இத்தால், கீழ் பகவத் ப்ரபந்நாதிகாரிக்கு ஸஹவாஸ தந்விவ்ருத்திகளுக் குறுப்பாக வநுகூல ப்ரதிகூல தர்சனம் பண்ணுவித்தாப்போலே, ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனான விவனுக்கும் ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தி விஷயமான ப்ரதிகூலரையும் ஸஹவாஸ விஷயமான வநுகூலரையும் தர்சிப்பித்து, தததிகமாக உபேக்ஷணீய விஷயமுமீவனுக்கொன் றுண்டென்னு மிடம் தர்சிப்பித்தா ராய்த்து. ... (451)

452. இவ்வதிகாரிக் குண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்தியநுஷ்டாநங்களைப் பல படியாலு மருளிச்செய்தார் கீழ்; இந்த ப்ரஸங்கத்திலே அந்யோபாய நிஷ்டருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கும் இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கு முண்டான விரியோக விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்க ளிரண்டுக்கும்) என்று தொடங்கி.

452. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் அல்லாதார்க்கு உபாயாங்கமாயிருக்கும், இவனுக்கு உபேயாங்கமாயிருக்கும்.

அதாவது—தத்வஜ்ஞாநமும் ததநுரூபமான வநுஷ்டாநமும், ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனான விவனையொழிந்த வதிகாரிகளுக்கு, உபாய மதிகாரிஸாபேக்ஷமாகையாலே உபேயப்ராப்தியளவும் உபாயாதிகாரம் நமுவாமல் நடக்கைக்குறுப்பாய்க் கொண்டு அவ்வழியாலேயுபாயசேஷமா யிருக்கும்; ஆசார்யாபிமாநமே யுத்தாரக மாகையாலுபாயாதிகார சேஷமாக வேண்டுவதொன் றில்லாமையாலே, இவ்வதிகாரிக் குண்டான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் ஆசார்யன் முகமலர்த்தியாகிற வுபேயத் துக்கு சேஷமாயிருக்கு மென்கை. (இவனுக் குபேயமாயிருக்கும்) என்று பர்டமான போது, ஆசார்யனுக் கபிமதமாய்க் கொண்டு இவைதா னிவனுக்கு உபேயமாயிருக்கு மென்றபடி. .... (452)

453. இப்படி ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் ஆசார்ய ப்ரீதி ஹேதுவாக நினைத்துக் குறிக்கொண்டு வர்த்திக்கு மிவ்வதிகாரிக்கு அவச்யம் நிவர்த்தகீயங்களை யருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் நிஷித்தாநுஷ்டாநம் த்யாஜ்ய மென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம்) என்று தொடங்கி.

453. இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம் தன்னையும் பிறரையும் நசிப்பிக்கையாலே த்யாஜ்யம்.



அதாவது—ஏவம்பூதனான விவ்வதிகாரிக்கு பரதாரபரிக்கரஹாதி நிஷித்தாநுஷ்டாநம், ஸ்வவிநாசத்தையும் ஸ்வாநுஷ்டாநங்கண்ட பரருடைய விநாசத்தையும் பண்ணுகையாலே பரித்யஜிக்கப்படுமதொன்றென்கை. .... (453)

454. உபயவிநாசமு மித்தாலே வருகிறபடி யெங்ஙனெயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தான்நசிக்கிறது) என்று தொடங்கி.

454. தான் நசிக்கிறது முன்றபசாரத்திலும் அந்வயிக்கையாலே; பிறர் நசிக்கிறது தன்னையநாதரித்தும் தன் அநுஷ்டானத்தை யங்கீகரித்தும்.

ஆதாவது—ஆசார்யாபிமாநத்திலே யொதுங்கி பகவத் பாகவதாசார்ய விஷயங்கள் மூன்றுக்கு மபிமத விஷயமா யிருக்கிற தான் நசிக்கிறது, அம்மூவர்க்கு மிது அநிஷ்டமாகையாலும், அபசாரமாவது, அநிஷ்டகரணமாகையாலும், அதிக்குரமான அபசாரத்யயத்திலு மந்வயிக்கையாலே; பிறர் நசிக்கிறது, சரமபர்வபர்யந்தமாக வந்துநிற்கிற பாகவதோத்மனானதன்னை நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பண்ணினவனென்று அநாதரித்தும், தத்வவித்தான இவனிப்படி செய்கிறான் இதில் தோஷமில்லையாகப் பட்டன்றோ! நமக்குப் பின்னையென்! என்று தன்னுடைய அநுஷ்டாநத்தைத்தாங்க ளங்கீகரித்துமென்கை. அநாதரிப்பார் பாகவத வைபவமறியாதவர்கள், அநுஷ்டாநத்தை யங்கீகரிப்பார் ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகசூர்யரானவர்கள். அநுஷ்டாநத்தை அங்கீகரிக்கிறவர்கள் நசிக்கிறார்கள், அநாதரிக்கிறவர்கள் நசிப்பானென், தோஷங்கண்டா லநாதரிக்கலாகாதோ வென்னில்; ராஜபுத்ரனுக்கு தோஷமுண்டா னால் ராஜாதான் சிஷித்துக்கொள்ளுமதொழிய அவனை அநாதரித்தவர்கள் மேலே நிகர்ஹம் பண்ணி தண்டிக்குமாப்போலே, ஸ்வாபிமதனான இவனுக்கு தோஷமுண்டானாலும் ஸர்வேசுவரன்றானே திருத்திக்கொள்ளுமதொழிய பிறரநாதரிக்கப் பொருமையாலே, அநாதரித்தவர்களுக்கு விநாசமே பலிக்கையாலே அநாதரிக்கலாகாது. \* அபிசேத் ஸுதுராசாரோ பஜதேமா மந்யபாக், ஸாதுரேவ ஸமந்தவ்யஸ் ஸம்யக் வ்யவஹிதோ ஹி ஸஃ\* என்று உபாஸக விஷயமாக அருளிச்செய்தபடி கண்டால், எல்லே நிலத்திலே வந்து சின்ற இவ்வதிகாரி விஷயத்திலவனிருக்கும்படி சொல்ல வேண்டாவிதே; ஆகையால், இப்படி தானும் பிறரும் ரசிக்கும்படி இருக்கையாலே இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பரித்யாஜ்யமென்ற தாய்த்து. .... (454)

455. இப்படி பரதாராதிபோகம் ஸ்வபரவிநாசஹேது வாகைக்கடி, சாஸ்த்ர நிஷித்தமாகையிதே; இங்ஙனன்றிக்கே, சாஸ்த்ரவிஹித விஷயமான ஸ்வதார போகத்துக்குக் குறையிலேயேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல். (விஹிதபோகம்) என்று தொடங்கி.

455. விஹிதபோகம் நிஷித்தபோகம்போலே லோகவிருத்தமுன்று; நக ஹேதுவுமன்று; ஆயிருக்கச் செய்தே ஸ்வரூப விருத்தமுமாய் வேதாந்த விருத்தமுமாய் சிஷ்டகர்ஹிதமுமாய் ப்ராப்யப்ரதிபத்தகுமாய் இருக்கையாலே த்யாஜ்யம்.

அதாவது—விசிஷ்ட வேஷவிஷயமான சாஸ்த்ரத்திலே விதிக்கப்பட்ட ஸ்வதாரத்தில் போகம், தாத்ருச சாஸ்த்ர நிஷித்தமான பரதார பரிக்கரஹம்போலே லோக



விருத்தமுமன்று, \*செம்பினிலியன்ற பாவையைத்தழுவுகை முதலான கோரதுக்காறு பவம் பண்ணும் நரகஹேதுவுமன்று; இப்படி ப்ரத்யக்ஷபரோக்ஷ ஸித்தங்களான லோகவிருத்தத்வ நரகஹேதுத்வங்களிரண்டு மற்றிருக்கச்செய்தே, அநந்ய போகத்வ ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமுமாய், \* சாந்தோதாந்த உபரத ஸ்திதிக்ஷுஸ் ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யேவாத்மாநம் பச்யேத் \* இத்யாதிகளாலும் திருமந்த்ராதிகளாலும், உபாஸகனோடு ப்ரபந்நனோடுவாசியற இருவர்க்கும் விஷயபோகமாகா தென்னு மிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதாந்தத்துக்கு விருத்தமுமாய், தோஷதர்சனத்தாலும் அப்ராப்தி தர்சனத்தாலும் விஷயபோகத்தை யருவருத்திருக்கு மாசாரப்ரதாநரான சிஷ்டர்களாலே ஹேயமென்று நிந்திக்கப்பட்டிருப்பதுமாய், அப்ராப்தவிஷய விரக்தி ப்ரியனான வாசார்யனுக் கநபிமதமாகையாலே ஆசார்ய முககமல விகாஸாநு பவரூப ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமுமாய், இப்படி அநேகாநர்த்தாவஹமா யிருக்கையாலே இவ்வதிகாரிக்கு பரித்யாஜ்யமென்றபடி. .... (455)

456. போக்யதா புத்தியைவிட்டு தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்திக்குமளவில் இவை யொன்றுமில்லையென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (போக்யதாபுத்தி குலைந்து) என்று தொடங்கி.

Sriyatsab

456. போக்யதாபுத்தி குலைந்து தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்தித்தாலும் ஸ்வரூபம் குலையும்.

அதாவது—விஹித விஷயப்ரவ்ருத்தியில் காமுகதயாவரும் போக்யதாபுத்தியை விட்டு, உபாஸகரான மஹர்ஷிகள் தொடக்கமான சிஷ்டர் பைத்ருகருணமோசக ப்ரஜோத்பாதநார்த்தமாகவும் ஸ்ரீந திவஸத்தி லங்கீகரியாவிடில் ப்ருணஹத்யாதி தோஷமுண்டென்னுமத்தைப் பற்றவும் தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்திக்கு மாப்போலே இவனுமப்படி தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்தித்தாலும், ஸித்ததர்மவிஷ்டனை இவனுக்கு அந்யதர்மாந்வயம் விநோதியாகையாலே அநந்யோபாயத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம் குலையு மென்கை. இத்தால், போக்யதா புத்த்யா ப்ரவர்த்திக்கில் அநந்ய போகத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம் குலையுமோபாதி, தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்திக்கில் அநந்யோபாயத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம் குலையும்; ஆனபின்பு ஒருபடியாலு மிவ்வதிகாரிக்கு விஹித விஷய ப்ரவ்ருத்தி யாகாதென்றதாய்த்து. ஆகையால் ஏதேனு மொருபடி யந்வயித் தாலும் ஸ்வரூபஹாநி தப்பாது, ஆனபின்பு பரித்யஜிக்கவேணு மென்னுமிடம் நிச்சிதமிதே. .... (456)

457. இப்படி ஸ்வரூபஹாநி வருமென்னும் பயத்தாலே விடுகிறவளவு போராது, ப்ராப்த விஷயப்ரவண சித்ததையாலே ப்ராக்ருத ஸகல போக்ய வஸ்துக் களும் ப்ரதிஃசுலமாய்த் தோற்று மவஸ்தை பிறக்கவும்வேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக் கென்கிறார்மேல் (க்ஷேத்ராணி) என்று தொடங்கி.

457. “க்ஷேத்ராணி மித்ராணி” என்கிற ஸ்லோகத்திலவஸ்தை பிறக்கவேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக்கு.

அதாவது—\*க்ஷேத்ராணி மித்ராணி தநாநி நாத புத்ராச்ச தாராஃ பசுவோ க்ருஹாணி, த்வத் பாதபத்ம ப்ரவணாதம் வ்ருத்தேந் பவந்தி ஸர்வே ப்ரதிஃசுல ரூபாஃ\*



என்று பேரருளாளரான பெருமானைக் குறித்து ப்ரஹ்மா விஜ்ஞாபித்த ச்லோகத்திற் சொல்லுகிற கேஷத்ரமித்ர தநாதிகளான ஸமஸ்தவஸ்துக்களு மக்கிகல்பமாய்த் தோற்றும்படியான அவஸ்தைத் பிறக்கவேணும் ஸ்வரூப ப்ரச்யுதி பிறவாமைக் கென்கை இந்தச் ச்லோகார்த்தத்தை “நல்ல புதல்வர்” இத்தயாதியாலே அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானுரு மருளிச்செய்தாரிறே. .... (457)

4:8. இனிமேல் ப்ராப்ய பூமியில் ப்ராவண்யாதித்ரயமு மிவனுக் கவச்யா பேக்ஷிதமென்னுமத்தை அறிவிக்கக்காக, அவற்றினுடைய உபாய சதுஷ்டய ஸாதாரண்யத்தை அருளிச் செய்கிறார் (ப்ராப்ய பூமியில்) என்று தொடங்கி.

458 ப்ராப்யபூமியில் ப்ராவண்யமும், த்யாஜ்யபூமியில் ஜீஹாஸையும், அநுபவாலாபத்தில் ஆத்மதாரண யோக்யதையும்; உபாயசதுஷ்டயத் துக்கும் வேணும்

(ப்ராப்ய பூமியாவது)—தனக்கு வகுத்த சேஷியான விஷய மெழுந்தருளி யிருக்கிற தேசம்; (தத்ப்ராவண்யமாவது), அத்தேசத்தைக் கிட்டியல்லது தரியாத அதிமாத்ரமான வாசை. (த்யாஜ்ய பூமியாவது), அவ்விஷயத்தை அகன்றிருக்கைக் குடலான தேசம்; (தஜ்ஜீஹாஸையாவது), இத்தைவிட்டே நிற்கவேணுமென்னு மிச்சை. (அநுபவாலாபத்தி லாத்ம தாரணயோக்யதையாவது), வகுத்த சேஷியான விஷயத்தினுடைய விக்ரஹாத்யநுபவம் பெறாதபோது, தேஹதாரணமான போஜந மில்லாவிடில் தேஹம் தரியாதாப்போலே தான் தரித்திருக்கைக்கு யோக்ய னன் றிக்கே யிருக்கை. (உபாய சதுஷ்டயத்துக்கும் வேணும்) என்றது, இவையித்தனை யும், உபாய சதுஷ்டயாதிகாரிகளுக்கும் அதிகாராநுகுணமாக வேணுமென்றபடி. (உபாய சதுஷ்டயமாவது), (ஸ்வஸ்வாதந்த்ரய பயத்தாலே) என்று தொடங்கி கீழுருளிச்செய்த பக்தி ப்ரபத்திகளும், ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகதபரகத ஸ்வீகாரங் களும். பகவத் விஷயத்தில் ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகாரங்களுமாகவுமாம். இதிலும் முற்பட்ட யோஜனைக் கௌசித்யமுண்டு; கீழே எாலுபாயத்தையும் சேர இவர்தாமே யருளிச்செய்ததுக்குச் சேருகையாலே. இதில் பக்தி ப்ரபத்தி மிஷ்டரிருவர்க்கும், “மாக வைகுந்தம் காண்பதற் கென்மன மேகமெண்ணும்” என்கிற ப்ராப்ய பூமி யான பரமபதத்திலே ப்ராவண்யமும், \*வரம் ஹுதவஹஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர் வ்யவஸ்திதி, ந செளரிசிந்தா விமுக ஜந ஸம்வாஸ வைசஸம்\* “கொடுவுலகங் காட் டேல்” என்னும்படி, ப்ராப்ய வஸ்துவை மிழந்து ப்ராக்ருதமத்பே யிருக்கைக்குட லான ஸம்ஸாரமாகிற த்யாஜ்ய பூமியில் ஜீஹாஸையும், “உன்னைவிட்டொன்று மாற்றுகிற்கின்றிலேன்” என்கிறபடியே, பகவதநுபவாலாபத்தி லாத்மதாரணயோக்ய தையு மவச்யமுண்டாக வேணும். ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகார மிஷ்டரான விருவருக்கும் (எல்லாம் வகுத்தவிடமே) என்றிருக்கையாலே, ஆசார்ய நெழுந்தருளி யிருந்த தேசம் ப்ராப்ய பூமியாய், அவனைப் பிரிந்திருக்கிற விடம் த்யாஜ்ய பூமியாய், அவனுடைய விக்ரஹாதிகளே அநுபவ விஷயமு மாகையாலே, ப்ராப்ய பூமியில் ப்ராவண்யாதிகள் மூன்று மிதுக்கநுகுணமாக அவச்ய முண்டாக வேணுமென்று, அதிகாராநுகுணம் விபஜித்துச் சொல்லக் கடவது. அன்றிக்கே, “மதுரகவி சொன்ன சொல் நம்புவார்பதி வைகுந்தம்” என்று, தாமருளிச்செய்த



ப்ரபந்தத்தை அப்பயஸித்தவர்களுக்கு வாஸஸ்தாநம் ததீய வைபவமே நடக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டமென்று ஸ்ரீமதுரகவி யாழ்வா ரருளிச்செய்கையாலும், சரமபர்வ நிஷ்டரானவர்களுக்கும் ஸ்வாசார்யனுகந்த பகவத் விஷயத்தில் பரிபூர்ணாபவாதிகள் ஸித்திப் பத்வியூதியிலேயாகையாலும் ப்ராப்ய பூமி பரமபதம்; இருள்தருமா ஞால மாகையாலே அதுக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரம் த்யாஜ்ய பூமி. (அபுபவாபாபத்தி லாதம் தாரணயோக்யதையாவது), ஸ்வாசார்ய விஷயத்திலும் அவனுகந்த பகவத் விஷயத்திலு முண்டான வதுபவம் பெருத வளவில் தான் தரித்திருக்கமாட்டாமை என்றிங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். .... (458)

459. உக்தோபாய சதுஷ்டயத்திலும் பகவத் விஷயத்தை யவஸம்பித்திருக்கிற பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற உபாய த்வயமு மிவ்வதிகாரிக்கு நழுவிசின்ற ப்ரகாரத்தைக் கீழுருளிச்செய்த வந்தரம், (ஆசார்யனையும் தான் பற்றும் பற்று) என்றும் (ஆசார் யாபிமாநமே யுத்தாரகம்) என்று மருளிச்செய்த ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகாரருபோபாய த்வயத்துக்கும் ப்ரமாண தர்சனம் பண்ணுவிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி, ப்ரதமம் ஸ்வகத ஸ்வீகாரோபாயத்துக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் (பழுதாகாத) என்று தொடங்கி.

459. “பழுதாகா தொன்றறிந்தேன்” என்கிற பாட்டைப் பூர்வோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது.

அதாவது—அமோகமா யிருப்பதோ ருபாயமறிந்தேன்; ஆசர்யிப்பார்க்கு ஸமாசர்ய ணீயனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்ந்தருளுகிற வவனுடைய திருவடிகளைத் தப்பாத ப்ரகாரத்தை நினைத்து நாடோறு மதுகூல வ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொண்டு போரும் ஜ்ஞாநாதிகரைக் கண்டு தங்களுக்குத்தாரகராக வாசர்யித் துஜ்ஜீவிக்குமவர்கள், ஆத்மாவோ டவிநாபூதமான பாபத்தைப் போக்கி ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் திருவாசல் திறந்து அங்கே ஸம்ருத்தமான ஜ்ஞாநாதிகளை யுடையராய் ததீய கைங்கர்ய விரதராய்க்கொண்டு வ்யாவ்ருத்தரா யிருப்பர் என்று பரமாப்தரான திரு மழிசைப்பிரா னருளிச்செய்த “பழுதாகாதொன் றறிந்தேன்” என்கிற பாட்டை ஆசார்ய விஷயத்தில் முற்படச்சொன்ன ஸ்வகத ஸ்வீகாரமாகிற வுபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந்திப்ப தென்கை.

இத்தால், ஸ்வகத ஸ்வீகார மஹங்காரகர்ப்பதயா அவத்யகரமா யிருந்ததே யாகிலும் பலஸித்தியில் வந்தால் பழுதுபோகாதென்னுமிடம் சொல்லிற்றாய்த்து. \*குருண யோபிமந்யேத குரும் வா யோபிமந்யதே, தாவுபௌ பரமாம் ஸித்திம் நியமா தபகச்சத:” என்று, பரகத ஸ்வீகாரத்தோபாதி ஸ்வகத ஸ்வீகாரத்துக்கும் பலம் தப்பாதென்னுமிடம் பாரதவாஜ ஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டதினே. ... (459)

460. இனிமேல், பரகத ஸ்வீகாரமாகிற பரமோபாயத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் பலவற்றையும் தர்சிப்பித்தருளுகிறார் (நல்ல வென்தோழி) என்று தொடங்கி.

460. “நல்லவென் தோழி” “மாருய தானவனை” என்கிற பாட்டுக்களையும் ஸ்தோத்ரத்திலே முடிந்த ச்லோகத்தையும் “பகர் மநுஷ்ய:” என்கிற ச்லோகத்தையும் இதுக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது.



அதாவது—தோழியானவள் இவள் தனக்குப் பேற்றுக் குடலாக நினைத் திருப்பது, அவன் \*நத்யஜேயம்\* என்ற வார்த்தையையும், பெரியாழ்வார் வயிற்றிற் பிறப்பையுமாய்த்து, இப்போ தவன் வார்த்தை தனக்குப் பலியாத மாத்ரத்தைக் கொண்டு இதுதன்னிலு மதிசங்கை பண்ணு கின்றாள், இனி இவளெங்ஙனே ஜீவித் துத் தலைக்கட்டப்புகுகிறாளென்னு மிழவுதோற்றவிருக்க, அவளைப் பார்த்து, என்னிலு மென்னிழவுக்கு நோவுபடும்படி ஸ்கிந்தையான வென்னுடைய தோழி! அநந்த சர்யியாய் அதவ வஸ்வஸ்தமாத்ரரா யிருக்கிறவர், அதுக்குமேல் ச்ரியபதிகளாய் ஒருவருக்கு மெட்ட வொண்ணாத பெருமையை யுடையரா யிருப்பா ரொருவர், தேவ யோகியிலே பிறந்து சிறிதனைய நிற்கையு மன்றிக்கே அவர்க்கும் நமக்கும் பர்வத பரமாணுக்களோட்டை வாசிபோரும்படி கூஷுத்ரரான மநுஷ்யர் நாம், ஆனபின்பு நம்மால் செய்யாவதுண்டோ, அவரொரு வார்த்தை முன்பே சொல்லிவைத்தா ரென்றத்தைக்கொண்டு நம்மால் அவரை வளைக்கப்போமோ; அது கிடக்கிடும், நமக்குப் பேற்றுக்கு வழியுண்டுகாண், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே யவதரித்த வேற்றத்தையுடைய ஸர்வ வ்யாபக வஸ்துவைத் தன்திருவுள்ளத்திலே யடக்கிக் கொண்டிருக்கிற பெரி யாழ்வார், \*ஆசார்யதேவோபவ\* என்கிறபடியே நமக்குத் தேவரான தமக்குத் தேவராயிருக்கிற அவரை ஓரிசையைச்சொல்லி யிசைக்கவுமாம், கிழியை அறுத்து வரப் பண்ணவுமாம், திருமஞ்சனத்தைச் சேர்த்துவைத் தழைக்கவுமாம், திருக்குழல் பணியைச் சமைத்துவைத் தழைக்கவுமாம், திருவந்திக்காப்பிட வழைக்கவுமாம். அன்றிக்கே நான் தம்மை முன்னிட்டாப்போலே தமக்குப் புருஷகாரமாவாரை முன் னிட்டு வரப்பண்ணவுமாம், வல்லதொரு ப்ரகாரம் வருவித்தாராகில் அத்தைக் கண்டிருக்கக் கடவோம், நாம் மேல்விழக் கடவோமல்லோம் என்றாண்டா ளருளிச்செய்த “நல்லவெந்தோழி” என்கிற பாட்டையும்; ஈசுவரனென்றுபாராதே, தனக்கெதிரி யான ஹிரண்யாஸுரனைக் கூரிய திருவுகிராலே, வரபலங்களாலே பூண்கட்டியிருக்கிற மார்வை பொன்மலை பிளந்தாப்போலே யிரண்டுகூறும்படி அநாயாஸேந கிழித்துப் பொகட்ட மிடுக்கையுடைய நரஸிம்ஹத்தை, “அந்தியம் போதிலரியுருவாகி யரியை யழித்தவனைப் பல்லாண்டு பாடுதும்” என்று, அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணியிருப்பாரை ஜயிக்குமே, வ்யாவ்ருத்தராயிருக்கிற அவர்கள் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராய் அவர்களபிமாநத்திலே யொதுங்கி யிருப்பாருடைய ஸுக்ருதம் - என்று திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த ‘மாறய தானவனை’ என்கிய பாட்டையும்; \*அக்ருத்ரிம\* என்று தொடங்கி, ஸ்வாபாவிகமாய் தேவருடைய - ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான திருவடிகளிலுண்டான ப்ரேமத்தினுடைய அதிசயத்துக் கெல்லையிலமா யிருப்பாராய், அந்தப்ரேம ப்ரகர்ஷத்துக் கடியான ஆத்மயாதாத்மய ஜ்ஞாநத்தை யுடையராய், வித்யையாலும் ஜந்மத்தாலும் அடியேனுக்குப் பிதாமஹ ராயிருக்கிற நாதமுடிகளைப்பார்த்து, அடியேனுடைய வ்ருத்தத்தைப் பாராதே ப்ரஸந்நரா யருளவேணும்” என்று பரமாசார்யரான ஆளவந்தா ரருளிச்செய்த வேதாந்த தார்த்பர்யமான ஸ்தோத்ரத்தில் சரமமான ச்லோகத்தையும்; ஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்கு யோக்யதையில்லாத பசுபகூதிகளாகவுமாம், ஜ்ஞாநயோக்யதையுள்ள மநுஷ்யனாகவுமாம், யாவர் சிலர் பகவத் ஸம்பந்தமே நிரூபகமாம்படி யிருப்பானொரு ததீயலோடே ஸம்பந்தித்திருக்கிறார்கள், அவர்களந்த வைஷ்ணவனாலே ப்ராப்ய



பூமியான பரமபதத்தை ப்ராபிப்பர்க ளென்கையாலே, ஜ்ஞாநமுண்டாகவுமாம் இல்லையாகவுமாம், தத்யாபிமாநமே உத்தாரக மென்னுமிடத்தை ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகிற, \* பசர் மநுஷ்ய: பக்ஷீவா யேச வைஷ்ணவ ஸம்சர்யா:, தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத் விஷ்ணோ பரமம்பதம் \* என்கிற பௌராணிக ச்லோகத்தையும்; ஆசார்யாபிமாநமாகிற விந்த பரகதஸ்வீகாரோபர்யத்துக்கு ப்ரமாணமாக வநுஸந் திப்ப தென்றபடி. .... (460)

461. கீழ்ச்சொன்ன ப்ரபத்தி நிஷ்டனான வதிகாரிக்கு உபாயாதிகாரத்தில் குறையுண்டாகிலும், அது பாராம லீச்வரன் கார்யஞ்செய்கைக்குடலாய்க்கொண்டு அவ்வுபாய சேஷமாயிருந்துள்ள ஆசார்யாபிமாநத்தை இப்போது ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகச் சொல்லுவானென்? ஒன்றுக்கே உபயாகாரமும் கூடுமோவென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஆசார்யாபிமாநந்தான்) என்று தொடங்கி.

461. ஆசார்யாபிமாநந்தான் ப்ரபத்திபோலே உபாயந்தரங்களுக் கங்கமுமாய் ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருக்கும்.

அதாவது—ஆசார்யாபிமாநமாகிற விதுதான், \* தமேவசாதயம் புருஷம் ப்ரபத்யே \* தமேவ சரணம் கச்ச \* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே விரோதி பாபக்ஷயத்துக்கும் பக்திவிவ்ருத்திக்கு முடலாய்க்கொண்டு உபாயந்தரமான பக்திக்கங் கமுமாய்; தத்த்யாக பூர்வகமாக \* மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ \* என்று விதிக்கும்படி இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்க ளிரண்டுக்கும் ஸ்வயமேவ உபாயமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரோபாயமுமா யிருக்கும் ப்ரபத்திபோலே, உபாயாதிகார மாந்தயத்தைப் பார்த்து ஈச்வர னுபேக்ஷியாமல் கார்யம் செய்கைக் குறுப்பாகையாலே ஸ்வேதரோபாயமான ப்ரபத்திக்கு ஸாபல்யத்தை யுண்டாக்காநின்றகொண்டு அவ்வழியாலே அதுக்கங்கமுமாய், அதையொழியத் தன்னையே யுபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் அநிஷ்ட நிவ்ருத்த்யாதிகளுக்குத் தானே உபாயமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருக்கு மென்கை. அன்றிக்கே, \* அநாசார்யோபலப்தா ஹி வித்யேயம் நச்சயதி த்ருவம் \* என்றும் \* சாஸ்த்ராதிஷு ஸுத்ருஷ்டாபி ஸாங்கா ஸஹபலோதயா, நப்ரஸித்தயதி வை வித்யா விநா ஸதுபதேசத: \* என்றும் சொல்லுகையாலே ஏதேனுமொரு வித்யையை யவலம்பிக்குமவனுக்கும் அதுக்கோ ராசார்யோபதேசம் வேண்டுகை யாலே ஆசார்யாபிமாநம் ஸைலோபாயாங்கமாயிருக்க, \* தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி \* என்று ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகச் சொல்லுவானென்னென்ன; (ஆசார்யாபிமாநந்தான்) என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். அதாவது, ப்ரபத்திதான் கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற உபாயந்தரங்களுக்கு உத்பத்தி விவ்ருத்தி விரோதி பரிஹாரார்த்தமாக விஹிதமாய்க்கொண்டு ததங்க முமாய், \* அநயஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிச்வாஸ பூர்வகம், ததேகோபாயதா யாச்ஞா ப்ரபத்திச் சரணகதி: \* என்கிற படியே, அந்யோபாயங்களை யொழிந்து தன்னையே யுபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் அநிஷ்டநிவ்ருத்தி பூர்வகேஷ்ட ப்ராப்திக்கு ஸ்வயமேவ நிர்வாஹகமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருக்குமாப்போலே ஆசார்யாபிமாநமாகிற விதுதான் ஏதேனுமொரு உபாயத்துக்கு மாசார்யோபதேச மவச்யாபேக்ஷிதமாகையாலே அவ்வழியாலே யுபாயந்தரங்களுக்கு அங்கமா யிருந்ததேயாகிலும், \* பாலமுந ஜடாந்தாச்ச பங்கவோ



பதிராஸ் ததா, ஸதாசார்யேண ஸம்த்ருஷ்டா: ப்ராப்துவந்தி பராங்கதம்\* \*பசுர்  
மதுஷ்ய: பசுநீவா\* இத்யாதிப்படியே ஸ்வயமே வோத்தாரகமாகையாலே ஸ்வதந்த்  
ரோபாயமுமா யிருக்குமென்கை. .... (461)

462. இப்படி ஸ்வதந்த்ரமான இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரி யின்னாரென்  
றருளிச்செய்கிறார் (பக்தியில் அசக்தனுக்கு) என்று தொடங்கி.

462. பக்தியிலசக்தனுக்கு ப்ரபந்தி; ப்ரபந்தியிலசக்தனுக்கு இது.

அதாவது—“உபய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய” என்கிறபடியே ஜ்ஞமாந்தர  
ஸஹஸ்ர ஸித்த கர்ம ஜ்ஞாந ஸம்ஸ்க்ருதாந்த: கரணனுக்கு ஜூரிக்குமதாய் ஸ்வபார  
தந்த்ரய விரோதியான ஸ்வயதந்ரூபமா யிருக்கும் பக்த் யுபாயத்தில், துஷ்கரத்வ  
புத்தியாலும் ஸ்வரூப விரோதித்வ புத்தியாலும் நாயிதுக்கு சக்தரல்லரென்று கை  
வாங்கினவனுக்கு, நிவ்ருத்தி ஸாத்யதயா ஸுகரமுமாய் பகவத் பாரதந்த்ரய ரூப  
ஸ்வரூபாதுரூபமுமான ப்ரபத்த்யுபாயம்; அத்த்வஸாய ஜ்ஞாநரூபமான ப்ரபத்த்  
யுபாயத்தில் மஹாவிச்வாஸ முண்டாகை அரிதாகையாலும். பந்தமோக்ஷங்க ளிரண்  
டுக்கும் பொதுவான ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ரய பயத்தாலும் நாயிதுக்கு சக்தரல்லரென்று  
தேங்கினவனுக்கும் பச்வாதிகளுக்கும் கார்யகரமாகையாலே விச்வாஸ ஸாபேக்ஷமு  
மன்றிக்கே மோக்ஷைக ஹேதுவுமா யிருக்கும் பரதந்த்ர ஸ்வரூபான ஸதாசார்ய  
னுடைய அபிமாந ரூபமான விந்த சரமோபாய மென்கை. பக்தியி லசக்தனுக்கு  
துஷ்கரத்வ ஸ்வரூபவிரோதித்வங்க ளிரண்டும் ஹேதுவாகிலும் இவ்விடத்தில் ஸ்வ  
ரூப விரோதித்வமே ப்ரதாந ஹேது; ப்ரபத்தியி லசக்தனுக்கும் விச்வாஸமாந்த்ய  
பகவத் ஸ்வாதந்த்ரயபயரூப ஹேது த்வயமுண்டேயாகிலும் பகவத் ஸ்வாதந்த்ரய  
பயமே ப்ரதாந ஹேது; (ஸ்வஸ்வாதந்த்ரய பயத்தாலே பக்தி நழுவிற்று; பகவத்  
ஸ்வாதந்த்ரய பயத்தாலே ப்ரபத்தி நழுவிற்று) என்றிறே இவர் தாம் கீழருளிச்  
செய்தது. இத்தால், அந்யோபாயாசக்ததயா அநந்யகதியானவனே ப்ரபத்த்யதிகாரி  
யாமோபாதி, இவ்வுபாயாதிகாரியும் அந்யோபாயா சக்ததயா அநந்யகதியானவ  
னென்றதாய்த்து. அன்றிக்கே, இதின் ஸ்வதந்த்ரத்வத்தை (பக்தியி லசக்தனுக்கு)  
இத்யாதியாலே ஸ்திரீகரிக்கிறாராகவுமாம். வாக்யார்த்த யோஜனையில் பேதமில்லை;  
பக்தியி லசக்தனைக் குறித்து விஹிதமான ப்ரபத்த்யுபாயம் ஸ்வதந்த்ரமானுப்போலே,  
ப்ரபத்தியி லசக்தனைக் குறித்து விஹிதமானவிதாவும் ஸ்வதந்த்ரமாகக் குறையில்லை  
யென்று கருத்து. .... (462)

463. இவ்வாசார்யாபிமாந மிவனுக் குண்டாக்கும் பல பரம்பரையை யருளிச்  
செய்து, இவ்வர்த்தத்தை மிகமித்தருளுகிறார் (இது) என்று தொடங்கி.

463. இது ப்ரதமம் ஸ்வரூபத்தைப் பல்விதமாகும், பின்பு புஷ்பிதமாகும்,  
அநந்தரம் பலப்யந்தமாகும்.

பின்னிலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

அதாவது—இப்படி கீழ்ச்சொன்ன ஆசார்யாபிமாநமாகிற விது, ப்ரதமத்திலே  
இச்சேதநனுக்கு ப்ரணவோக்த பகவதந்யார்ஹ சேஷத்வத்தைச் சரமபர்வ



பர்யந்தமாக உணர்த்தி, அநாதிகாலம் ஸ்வாதந்தர்யமாகிற அழலிலே மண்டிச் சருகெழுந்து கிடந்த ஸ்வரூபத்தைத் துளிர்த்தெழும் படியாக்கும்; இப்படி பல்லவிதமான பின்பு, மத்யமபதோக்தாநந்ய சரணத்வத்தை சரமபர்வ பர்யந்தமாக உணர்த்திப் பலஸூசகமான உபாயாத்யவஸாய யோகத்தாலே ஸ்வரூபத்தை புஷ்பித மாம்படியாக்கும்; இப்படி புஷ்பிதமான வநந்தரம், சரமபதோக்தாநந்ய போகத்வத்தையும் சரமபர்வ பர்யந்தமாக உணர்த்தி, நித்ய கைங்கர்ய போகத்தாலே ஸ்வரூபத்தை பலபர்யந்தமாம்படியாக்கு மென்றபடி. ப்ரதம ரஹஸ்யமான திருமந்தரத்தில் பதத்ய ப்ரதிபாத்யமான அநந்யார்ஹ சேஷத்வாத்யாகார த்யமு மாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாய், அதுதான் சரமபர்வ பர்யந்தமாயிதே யிருப்பது; இவைதான் ஆசார்யோபதேசாதிகளாலே லப்தங்களாகையாலும், அவ்வுபதேசாதிகளுக்கடி இவன் நம்முடையவனென்கிற ஆசார்யாபிமாந மாகையாலும், ஆசார்யாபிமாந மிவற்றை யுண்டாக்கு மென்கிறது. ஆக, இப்படி யிருந்துள்ள பதத்யார்த்த நிஷ்டையை இவ்வாசார்யாபிமாந மிவனுக்குண்டாக்கி யுஜ்ஜீவிப்பித்தேவிரும்படி சொல்லிற்றுய்த்து. அதவா, இப்படி ஸ்வதந்த்ரோபாயமான விது இவன் ஸ்வரூபத்தை பர்வக்ரமேண உஜ்ஜீவிப்பிக்கும்படியை ப்ரகாசிப்பியா நின்றுகொண்டு, இவ்வர்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார் (இது) இத்யாதியாலே. அதாவது, ஆசார்யாபிமாநமாகிற விது, ப்ரதமம் பகவத் விஷயத்திலே அந்வயிப்பித்து, அநாதிகாலம் ததந்வய ராஹித்யத்தாலே “வாடினேன்” என்னும்படி உருவிக்கிடந்த ஸ்வரூபத்தை பல்லவிதமாக்கும்; பின்பு, பாகவத விஷயத்திலே யூன்றுவித்து பலாந்வய யோக்ய மாக்குகையாலே பல்லவிதமா யிருந்தவத்தை புஷ்பிதமாக்கும்; அநந்தரம், “நின்று தன் புகழேத்த” என்கிறபடியே சரமபர்வத்தில் நிலைபெறுத்தி புஷ்பிதமா யிருந்தவத்தை பலபர்யந்தமாக்கு மென்னவுமாம்.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால், ஆசார்யனை உபாயமாகப் பற்றினார்க்கு பயாபயங்களிரண்டும் மாறி மாறி நடக்குமென்னும் ப்ரஸங்கமில்லாமையும், இவ்வர்த்த நிர்ணயக ப்ரமாண மின்னதென்னுமதும், இவ்வர்த்த ஸ்தாபநத்துக்கிடான உபபத்தியும், ஐதிஹ்யமும், இவ்வர்த்தோபபாதநார்த்தமாக ப்ராப்ய நிர்ணயமும், இப்படி ப்ராப்ய நிர்ணயம் பண்ணினால் இதுக்கு ஸத்ருசமாகவே கொள்ள வேணும் ப்ராபகமென்னுமதும். அல்லாதபோது வரும் துஷணமும் ஈச்வர விஷயத்திலிவனுக்குள்ள சரணவத் பாரதந்தர்யாநந்யத்வங்களை ஸூசிப்பித்துக் கொண்டு ஈச்வரனைப் பற்றுமதில் இவனைப் பற்றுமதுக்குள்ள விசேஷமும், ஈச்வர சேதநர்க ளிருவர்க்கு மிவனுபகாரக நென்றும், ஈச்வரனு மாகைப்படும் பதத்தை யுடையவனென்றும், இவன்பண்ணு முபகாரத்துக்கு ஸத்ருச ப்ரத்யுபகாரமில்லையென்றும், இவனோட்டை ஸம்பந்தம் மோகூத்துக்கே ஹேதுவா யிருக்குமென்றும், ஈச்வரனை யுபகரித்த விவனிலும் இவனையுபகரித்த விச்வரனை மஹோபகாரக நென்றும், இவ்வாசார்ய வைபவமும், ஆத்மகுணமுண்டானாலும் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை நெகிழில் அந்தப்ரயோஜனமும் அவத்யகரமும் ஈச்வர நிக்ரஹேதுவுமாம் படியும், ஆசார்ய ஸம்பந்த விச்சேதத்தில் பகவத் ஸம்பந்த தெளர்ஸ்ப்யமும், ஆசார்யாந்வயத்துக்கும் பாகவத ஸம்பந்த மபேக்ஷிதமென்னுமதும், ஆசார்யாபிமாந



மொழிய உஜ்ஜீவநோபாயயில்லை யென்னுமிடத்தில் ஆப்தோபதேசமும், இவ்வர்த் தத்தினுடைய ஸ்திரீகரணமும், இவ்வாசார்யாபிமாந நிஷ்டனானவன் ஸுபமான இவ்விஷயத்தைவிட்டு துர்லபமான பகவத் விஷயத்தை ரக்ஷகமாக இச்சிக்கக் கடவனல்லென்றும், பரத்வாதி ப்ராப்ய ஸ்தலங்களெல்லா மிவ்விஷயமே யென் றிருக்கக்கடவென்றும், இவனுக்கு ப்ரதிகூலாநுகூலாநுபய ரின்னாரென்றும், இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கு விரியோகமும், இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநமும் விஹிதபோகாதிகளும் த்யாஜ்யமென்னுமிடமும், ஸ்வரூபப்ரச்யுதி வாராமைக்கு வேண்டுமவஸ்தையும், ப்ராப்யபூமி ப்ராவண்யாதித்ரயமு மிவனுக் கவச்யாபேக்ஷிதமென்னுமதும், ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகத பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வய ப்ரமாணங்களும், ஆசார்யாபிமாநத்தின் ஸ்வதந்த்ரோபாயத்வமும், தத்திகாரி நிர்ணயமும், இவ்வாசார்யாபிமாந மிச்சேதநனுக் குண்டாக்கும் பலபரம் பரையையும் சொல்லுநையாலே, ஸதாசார்யாபிமாநமே ஸர்வர்க்கு முத்தாரக மென்னுமிடமும் சொல்லப்பட்டது. ஆக இத்தால் வாக்ய த்வயோக்தோபாயோபேய சரமாவதியை அருளிச் செய்தாராய்த்து. ... .... (463)

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★  
 ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்தர க்ரந்தமாலையில்  
 ஸ்ரீவசநபூஷண வியாக்கியானம்  
 முற்றிற்று.  
 ★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

— சாற்றுத் தனியன் —

வாழி யுலகாசிரியன் வாழியவன் மன்னுகுலம்\*  
 வாழி முடும்பையென்னும் மாநகரம்—\*வாழி  
 மனஞ்சூழ்ந்த பேரின்ப நல்குமிகு நல்லார்\*  
 இனஞ்சூழ்ந் திருக்கு மிருப்பு.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.



## ஸ்ரீவசனபூஷண மூலத்திலுள்ள ஐதிஹ்யங்களுக்கு அட்டவணை

31. இவ்விடத்திலே வேல்வெட்டிப்பிள்ளைக்குப் பிள்ளை யருளிச்செய்த வார்த்தை.  
 69. அந்திமகாலத்துக்குத் தஞ்சம்.....என்று ஜீயருளிச்செய்வர்.  
 82. திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வய்யாபாரத்தை விட்டான்.  
 84. பிள்ளை திருநறையூரையர் உடம்பையுபேகித்தார்.  
 112. அநஸூயைக்குப் பிராட்டியருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.  
 122. திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் பணிக்கும்படி. மதிராபித்துமிச்சுரமான.....  
 166. ஸ்நாநம் ரோஷஜநகமென்கிற வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.  
 177. தன்னுல்வரும் நன்மை விலைப்பால் போலே .....என்று பிள்ளான்வார்த்தை  
 192. சச்வரனவதரித்துப் பண்ணின ...என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வர்.  
 203. பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.  
 234. மாறனிரிநம்பி விஷயமாகப் பெரியநம்பி உடையவர்க்கருளிச்செய்த.....  
 246. பிள்ளையுறங்காவில்விதாஸர் பக்கலிலே காணலாம்.  
 385. பாஷ்யகாரர் காலத்திலே ஒருநாள் .....பின்புபிறந்த வார்த்தைகளை ஸ்மரிப்பது.  
 396. சாஸ்த்ரமும் விதியாதே .....சச்வரனென்று கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்.  
 411. வடுகநம்பி ஆழ்வானையுமாண்டானையும் இருகரையரென்பர்.  
 443. ஸ்வாபிமானத்தாலே ...என்று பிள்ளை பலகாலுமருளிச்செய்யக்கேட்டிருக்கை ...

### முமுக்ஷுப்படி மூலத்திலுள்ள ஐதிஹ்யங்கள்

41. அத்ர பகவத் ஸௌநாபதி மிச்சர் வாக்யம்...  
 263. உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக உடையவர்....  
 265. இதுதான் அநுவாத கோடியிலே யென்று வங்கிப்புரத்துநம்பி வார்த்தை.  
 275. ஆஸ்திகலாய் இவ்வார்த்தத்தில்...பட்டருக்கு எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை.

### ஆசார்ய ஹ்ருதய மூலத்திலுள்ள ஐதிஹ்யங்கள்

85. ம்லேச்சனும் பக்தனானால்...யாகாநுயாகோத்தர வீதிகளில்....  
 204. தாய்க்கும் மகனுக்கும்....இவரடி பணிந்தவர்க்குமே இவையுள்ளது.